

Giới thiệu Giữa Chốn Phù Dung

Convert: ngocquynh520

Editor: Quỳnh in, Nana Trang

Vì hồng nhan mà giận đỏ mặt nhưng hồng nhan lại vì tiền.

Nam chính: Gạt ta cũng được nhưng phải chú ý đến số lần.

Nữ chính: ôi chao, ai, ôi, người làm sao?

Tại thời điểm mười ba năm trước, Mộ vương phủ đã phải chịu một tai họa ngập đầu.

Trong kỹ viện Phù Dung ở ngõ hẻm thứ chín tại Yên Kinh vào mười ba năm sau có một thiếu niên. Người thiếu niên này sống tại nơi tối tăm nhất trong kinh thành Tề quốc. Cũng chẳng ai biết được rằng A Mộ lại chính là một vị cô nương.

Cho đến khi vì hai thỏi vàng, nàng lật mình tên vào Tần vương phủ...

Chà, đá trúng thiết bản rồi!

Nhắc nhở: Nam chính rất cường đại, nữ chính rất cặn bã.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Mở đầu

Trời trong nắng ấm, đây là thời tiết tốt.

Trên đường cái phía nam của yên kinh Tề Quốc, tiếng chiêng trống lớn làm chấn động trời đất, một đội ngũ đón dâu đi thật chậm. Tần lang cười ngửa đi ở phía trước, hần cao lớn tuấn tú nhưng lại không phải là nam tử yếu kém, vừa nhìn là biết đã hơn ba mươi. Lại nói kiểu tám người khiêng đi ở giữa, tân nương tử cũng là người rất nặng tình cảm, nhìn dân chúng náo nhiệt mà thấy kỳ lạ, nhắc tới đôi tân nhân, thật sự là cá nước thâm tình, sơ tâm không đổi.

Nói đến chuyện xưa, đây là một câu chuyện rất cảm động.

Mười tám năm trước, sáu nước đánh nhau không nghỉ, Triệu tiểu tướng quân Triệu Thị của Tề quốc xuất binh đi đánh Triệu quốc, sau đó sống chết không rõ.

Không ai biết sau này thế nào. Lúc đó tiểu tướng quân trọng thương mất trí nhớ, sau này được Mộ gia quân cứu, cơ duyên xảo hợp lại ở rể lấy vợ sinh con, người mà hần cưới không ai khác, chính là thiên kim của Mộ vương phủ.

Thiên ý trêu người, mười tám năm sau, Triệu Thị bỗng phục hồi trí nhớ, hai nước giao chiến, hần trong ứng ngoại hợp khiến Triệu quân thất bại thảm hại, quyết đoán hưu thế giận dữ rời khỏi Triệu quốc.

Lập được công lớn, trở lại Tề quốc, người thân ở Tề quốc đều khóc lóc nước mắt, cha nương sắp xếp một bữa tiệc, huynh đệ tỷ muội ở xa đều trở về, sau nhiều năm chia lìa cuối cùng cũng được đoàn tụ, tiệc nuôi dưỡng nhất của hần chính là Lâm tiểu thư - vị hôn thê thanh mai trúc mã của hần năm đó, đã gả cho người khác, cũng sinh hai đứa nhỏ rồi.

Ai cũng không nghĩ tới, về sau đôi uyên ương số khổ gặp nhau trên đường, liền ôm đầu khóc ròng. Sau đó khi về nhà, hần quyết không thú thê, không phải là người đó thì không cưới, đương nhiên thanh mai đã gả đi, chẳng những gả, còn gả cho một người có tình cảm như Tần vương Lý Hạo. Hần sùng thê như mạng, nhìn không được thấy ái thê đau khổ năm lần bảy lượt tìm chết cầu xin, liền đưa cho nàng một phong hưu thư thành toàn cho nàng.

Mười tám năm về sau, Lâm tiểu thư vứt chồng bỏ con, Triệu tiểu tướng quân biến thành Triệu đại tướng quân, hậu lễ tương xứng, mùa đông năm đó liền tạo nên một đoạn kỳ duyên có một không hai.

Nhưng mà, ngay tại lúc dân chúng say sưa nói chuyện ở hai bên đường, bên trong một chiếc xe ngựa bị ngăn ở ngõ tư, lại là một quang cảnh khác, trong xe mười mấy đứa nhỏ chen chúc, nam có nữ có, bởi vì sợ không khí trong xe không lưu thông nên không khóa cửa xe, màn cửa sổ treo lên, hai bên hai cái cửa nhỏ nhỏ chính là nơi duy nhất để không khí lưu thông, bên trong xe mùi hơi người thối hoắc.

Tiếng nhạc vô cùng vui vẻ, xa phu dừng xe tránh ở ngõ tư.

Bên ngoài có người ồn ào nói Triệu đại tướng quân tung tiền, thiếu nữ quần áo lộn xộn bên trong xe ngựa tới gần cửa sổ, chợt ngừng lên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vừa thấy đã thương, hai mắt âm thầm vô thần, ngo ngác nhìn bên ngoài, thậm chí gió lạnh thổi vào mặt nàng, giống như tò mò nhìn đội ngũ đón đầu, không nhúc nhích. Một lát, ngay khi đội ngũ đi đến ngã tư, từ trong lòng nàng mọc ra một cái đầu nhỏ, bộ dạng của đứa nhỏ ba bốn tuổi, hai mắt to đen như mực, khuôn mặt lớn cỡ bàn tay còn có hai cái lúm đồng tiền, mái tóc ngắn ngắn của nàng được tết thành hai bím tóc nhỏ, so với thiếu nữ mà nói, quần áo sạch sẽ chỉnh tề lại bị một cái áo bông lớn quần thành bánh bao.

Gió lạnh thổi qua, nàng nhất thời rùng mình một cái, ôm cổ thiếu nữ: “A tỷ, ta lạnh.”

Thiếu nữ vội vàng ôm nàng, vừa muốn ấn tiểu nhân nhí vào trong lòng, lại phát hiện trên mặt đứa nhỏ này rất nóng, trách không được lại mơ mơ màng màng ngủ lâu như vậy, nàng ôm chặt hơn một chút nữa, hôn lên trán tiểu gia hóa một cái: “A Mộc ngoan, nhìn thêm một chút nữa.”

Tiểu A Mộc bị tiếng reo hò bên ngoài hấp dẫn, quay đầu nhìn thoáng qua.

Vừa thấy, nàng liền mở to hai mắt, trong con ngươi đen giống như chiếu sáng người mặc đồ đỏ, tay nhỏ bé túm lấy người thiếu nữ: “A Tỷ, mau nhìn hân...”

Một câu cha còn chưa nói ra miệng, thiếu nữ liền lập tức che mồm nàng lại: “A Mộc!”

Đúng lúc này, người ngồi trên con ngựa cao to đã đi quá xa, những đau khổ do chạy trốn của nhiều ngày qua tất cả đều trào lên trong lòng, nước mắt tiểu cô nương tí tách rơi lên tay của tỷ tỷ, nàng còn nhỏ trong lòng đã sớm phát hỏa, hận không thể thiếu chết nam nhân, cho xong hết mọi chuyện!

Đời này nàng không quên được, bởi vì mẫu thân một mình đuổi theo phụ thân, ngoại tổ liền phạt mẫu thân quý ở từ đường.

Nàng không biết vì sao phụ thân nhất định phải đi, trước khi đi cũng không hôn nàng một cái.

Sau đó, vào một ngày gió lớn, sấm sét vang dội, mưa to tầm tã, Mộc vương phủ bị hỏa hoạn, nửa đêm khi A Mộc bị tiếng sấm làm tỉnh giấc, lại kinh ngạc nhìn thấy ác nhân sắc mặt dữ tợn đứng ở ngoài cửa sổ đòi giết nàng. May mắn nhờ mẫu bảo vệ nàng, sau đó thị vệ xông tới đánh giết, ánh lửa cao ngất giữa trời, tỷ tỷ Mộc Kiếm Anh lôi kéo nàng chạy đi tìm mẫu thân, mẫu thân chỉ nói với các nàng sáu chữ, sau đó liền đẩy cả hai vào cửa mật đạo.

Nàng nói: “Đi Tề quốc, tìm cha ngươi.”

Tỷ muội hai người vừa mới vào cửa mật đạo, liền có người tiến vào, A Mộc tận mắt nhìn thấy trường kiếm của người áo đen xuyên vào trong thân thể mẫu thân.

Nàng kêu không được, một tay của tỷ tỷ che miệng nàng, nàng cũng không nhìn thấy, nước mắt của tỷ tỷ rơi xuống mặt nàng, tay kia che khuất ánh mắt của nàng ấy, nên sau đó cái gì cũng không biết, ánh lửa cắn nuốt hết thảy, trong một đêm, tỷ muội các nàng từ thiên kim tiểu thư của Mộc vương phủ, biến thành những kẻ đáng thương không tên không họ.

Trong cuộc sống chạy trốn, cũng nghe được một chút chuyện xưa của Triệu đại tướng quân Triệu quốc.

Người Triệu quốc nói tổ tông của Triệu gia chính là người Triệu quốc, mấy năm trước là kẻ bán nước cầu vinh, không nghĩ tới nhiều năm sau hân lại làm lại với Triệu quốc, nói hân cố ý vào Mộc vương phủ. Hơn nữa còn cùng Mộc vương phủ thông đồng với địch bán nước, khiến Triệu quốc phải cắt đất nhường lãnh thổ, hơn một trăm người của Mộc vương phủ, đã chết sạch khiến cho hân hệ lòng người.

Người Tề quốc nói, Triệu Thị chịu nhục mười tám năm, bây giờ áo gấm hồi hương, là tướng quân Thiết Huyết của người Tề quốc.

Về phần đứa nhỏ trước đây của hân ở Mộc vương phủ. Có lẽ đã chết trong trận tai ương diệt môn kia, đa số người đều vui sướng khi người khác gặp họa, nói lên trong lòng rất hả hê!

Nói đi nói lại đều là hả hê lòng người.

Ngoại tổ phụ mẫu, tiểu di cữu cữu không biết thế nào, tỷ tỷ nói cho nàng biết, tất cả mọi chuyện đều bởi vì phụ thân, là hân hại Mộc vương phủ, hại chết mẫu thân. Nghĩ đến mẫu thân trước khi chết thắm, khi nhắc đến người cha này, nàng ta hận không thể ăn thịt của hân, uống máu của hân! Còn tiểu A Mộc nhớ kỹ ở trong lòng, sau này luôn có người đuổi giết, hai tỷ muội cữu từ nhất sinh, trời xui đất khiến bị Dung nương cứu, cuối cùng vẫn đến Tề quốc, ai cũng không nghĩ tới.

Sau khi đội ngũ đón đầu đi qua, hơn một nửa dân chúng vội vàng đi theo xem náo nhiệt, xa phu lấy tay kéo mũ che khuất mặt, vung roi lên, trên xe xóc nảy một chút, rất nhanh liền rời khỏi phố. Không lâu sau, chiếc xe ngựa trở mười mấy đứa nhỏ này liền đi vào ngõ hẻm thứ chín Phủ Dung.

Ngõ hẻm thứ chín của Yên kinh là nơi vàng thau lẫn lộn, là nơi phồn hoa nhất của kinh đô Tề quốc, trong đó có một nơi bướm hoa tập nập nhất, gọi là Phủ Dung, danh tiếng càng ngày càng truyền xa.

Tất cả mười mấy đứa nhỏ trên xe ngựa đều bị túm xuống, xa phu mang theo roi ngựa quát lớn, ở bên trong chọn chọn lựa lựa đồng hai người, tây hai người, cuối cùng chỉ còn lại hai tỷ muội Mộc gia. Gió bắc thổi qua, bầu trời cũng bắt đầu có tuyết rơi.

Rất lạnh, lúc này một nam nhân từ bên trong đi ra, hân một thân hoa phục, chỉ là sắc mặt tái nhợt.

Liếc mắt một cái còn có thể nhìn thấy hai vết sẹo trên trán hấn, giữa trán cũng có.

Xa phu lập tức tiến lên, cúi gập thắt lưng thờ dài: “Tam gia, đây là hai đứa nhỏ mà Dung nương đưa tới.”

Người nam nhân bị hấn gọi là Tam gia đứng ở trước mặt tỷ muội Mộc gia, tiếng khàn khàn như muốn phá vỡ cổ họng: “Tư sắc được, ánh mắt của Dung nương không tệ.” Nói xong tay đưa ra giữ lấy cằm của Mộc Kiếm Anh, nhìn tới nhìn lui mặt nàng: “Đứa nhỏ, có biết đây là nơi nào không?”

Mộc Kiếm Anh ngược mắt, trong mắt tràn đầy oán hận: “Biết, người bảo vệ tỷ đệ ta chu toàn, núi đao biển lửa mặc đại nhân sai khiến.”

Phù Dung là hèm hoa bướm, chính bởi vì biết nơi này là nơi nào, cho nên mới càng muốn bảo vệ muội muội, để nàng lấy thân phận nam nhi sống, trưởng thành sẽ tìm cơ hội thoát thân.

Cũng chỉ có ở loại địa phương này, mới tạm thời tránh được đuôi giết của hai người, chờ ngày sau có thời cơ sẽ báo thù rửa hận!

Nhưng mà, tỷ đệ?

Tiểu bất điểm trước mặt này, Dung nương đã sớm đưa thư đến nói là một nha đầu rồi.

Móng tay nam nhân này rất nhọn, xẹt một cái qua mặt thiếu nữ, một vết máu dài xuất hiện, A Mộc đứng ở bên cạnh nàng ta mơ mơ màng màng thấy, tức giận xông tới, hung hăng đẩy nam nhân, cánh tay căng chân nhỏ nhưng khí lực lại không nhỏ: “Người buông A tỷ của ta ra!”

Hấn lại bị hải tử bốn năm tuổi đẩy ra, nam nhân cong môi lên, hạ thấp thân mình ngồi xổm xuống: “A, khí lực không nhỏ, Phù Dung cũng không dưởng kẻ ăn không ngồi không, a tỷ người có thể lưu lại, người sẽ làm gì, nói nghe một chút?”

Mộc Kiếm Anh đưa tay kéo muội muội bảo vệ ở sau người: “Dung nương nói với ta đại nhân là Bồ Tát sống, nói vậy trong nhà đại nhân cũng có nữ nhân, có thể biết tiểu nữ mang theo đệ đệ rất khó khăn, cầu xin đại nhân...”

Lời còn chưa dứt, giọng nói của nam nhân đã lạnh xuống: “Ta không có nữ nhân, ta cũng không phải là Bồ Tát sống.”

Hấn nhú mày, hai vết sẹo trên thái dương liền trở nên dữ tợn, ngay cả xa phu đứng bên cạnh cũng cảm thấy rùng mình, rụt rụt cổ.

Biết mình nói sai, thiếu nữ khẩn trương đứng dậy, mím môi nắm chặt tay muội muội, dứt khoát bình nứt không sợ bể, quát cường ngẩng mặt lên: “Dù sao ta cũng phải ở cùng với đệ đệ ta, nếu không thà rằng chết cùng nhau cũng coi như xong chuyện!”

Dù sao nàng cũng vẫn là một tiểu cô nương mười bốn tuổi, thật ra lời này cũng là nói nhảm tìm đường sống trong lúc tuyệt vọng thôi.

Nhưng hôm nay mẫu thân không ở bên cạnh, muốn làm nũng cho ai nhìn, nói qua nói lại nước mắt liền rơi xuống, nam nhân đối diện nhú mày, tỏ ra vô cùng chán ghét.

Thói đời là như vậy, nam nữ có gì khác biệt, hai tiểu cô nương vào Phù Dung Lý, tương lai chính là tỷ muội trong Phù Dung Lý, điểm này không thể hoài nghi. Hấn liếc mắt nhìn xa phu bên cạnh, vừa muốn gọi hấn ném hai tiểu nha đầu này đi, đúng lúc này, Tiểu A Mộc thò đầu từ sau lưng tỷ ra: “Người không có nhi tử, ta đây liền làm nhi tử của người!”

Nàng nháy mắt, nở nụ cười với hấn, lúm đồng tiền bên môi như ẩn như hiện: “Được không?”

Nam nhân ngó ra, lập tức cười ha hả.

Có lẽ vì lúc đó khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa nhỏ này quá mức trong sáng, có lẽ là nàng cười rất đáng yêu, mà xui quý khiến, hấn vầy vầy tay với A Mộc.

Như thế, tiểu cô nương có cái tên Mộc Kiến Linh, liền thật sự biến thành A Mộc.

Mười ba năm trong Phù Dung biến ảo khôn lường, thay đổi lớn nhất, chính là A Mộc trưởng thành, thật sự trở thành một thiếu niên.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Mười hai mười ba năm, Lục quốc còn lại Tứ quốc.

Mấy năm nay Tề Triệu đánh tới đánh lui nhưng cũng đã vứt bỏ hiềm khích trước kia, bắt tay làm hòa.

Xuân nam nay, Thái Tử Triệu quốc Phù Tô lấy thân phận con tin ở lại Yên Kinh, từ đây hai nước kết liên minh, không còn chiến loạn.

Vào hạ, thời tiết khô nóng.

Tiếng chuông ở Linh Sơn vang lên, các tăng nhân bắt đầu niệm kinh.

Bóng đêm buông xuống, phía sau núi đã tối đen như mực, cả ánh trăng trên trời cũng trốn vào trong mây, buổi tối ở đây giờ tay cũng không thấy được năm ngón, phía sau sườn núi nhỏ bỗng xuất hiện một đốm lửa đang cháy.

Cảnh gỗ giản dị, phía trên còn có bốn củ khoai, một cánh tay thon dài đang nướng chúng, tư thái tao nhã lịch sự.

Chịu đựng lửa nóng muốn thiêu đốt.

Cởi bỏ y phục nữ tử, kéo bím tóc nữ tử lại lần nữa buộc lại tóc dài, qua ánh lửa có thể thấy hân quả nhiên là mi đẹp như họa, mặt đẹp như tranh vẽ, một thân y phục màu xanh phong lưu, hợp với cách giả dạng thiếu niên. Hân ngồi ở trên mặt thảm cỏ, vừa nướng khoai lang vừa hát, vẫn quy củ cũ không hề lại chút dấu vết, giờ tay ném quần áo vừa thay ra vào trong đống lửa.

Bên trong một cái hồ to gần đó, một thiếu niên khỏe mạnh đào đất, không lâu sau đó, mùi khoai lang khê bay đến, trên mặt hân mồ hôi như mưa, gấp đến độ kêu la: “A Mộc! Khoai lang chín chưa?”

Thiếu niên ngồi ở bên cạnh đống lửa nướng khoai đúng là A Mộc, nàng vừa lật khoai lang vừa cười: “Chín rồi, nếu ngươi không đến ta sẽ ăn hết!”

Như vậy sao được, thiếu niên đào hầm liền giẫm lên một khối đất đi ra: “Đề lại cho ta với, ta đói bụng quá!”

Nói xong liền vội vàng đi đến, còn kém chưa có đoạt lấy, A Mộc cười hi hi đưa tay ngăn cản hân: “Đi làm việc nhanh lên, làm xong sẽ cho ngươi hai củ!”

Thiếu niên đào hầm lập tức dậm chân, nhìn nhìn khoai lang, ngoan ngoãn trở về đào hầm.

Lại một lát, khoai lang thật sự chín, A Mộc gạt một cái, lấy một cây đuốc đứng ở trên mặt hồ to, bắt đầu đi nhìn người thiếu niên ngây ngốc đang vui vẻ ở bên dưới: “La Tiểu Vũ, ta đã nói bao nhiêu lần, người chết chôn xuống hồ là xong, khi còn sống không thể hưởng phúc, đến lúc chết là xong hết mọi chuyện, hồ này của ngươi có thể chôn được vài người rồi!”

Thiếu niên ngẩng đầu, trên mặt đều là đất, trong bóng đêm cũng không thấy rõ khuôn mặt, chỉ lộ ra hàm răng trắng đang cười xán lạn: “Không có việc gì, ta đào to một chút, để cho vị tỷ tỷ này ở cho thoải mái.”

Mọi xong một tay ném xẻng dưới đất lên, người cũng dẫm xuống chỗ để lại đi lên.

Cây đuốc trên tay A Mộc động, lúc này chiếu đến mặt cỏ cách đó không xa, một cái bao tải lộ ra một nửa xiêm y màu xanh, nữ tử trẻ tuổi nằm bên trong đó sắc mặt xám trắng, dĩ nhiên là không còn thở.

Hai người đi đến gần, thiếu niên mà A Mộc gọi là Tiểu Vũ chấp tay hành lễ bắt đầu mặc niệm a di đà phật.

A Mộc cúi đầu, theo thường lệ nàng cẩn thận sửa sang lại y phục cho nữ nhân này, ngồi xổm xuống vén tóc rối bay loạn ở trên mặt nàng: “Đời sau nếu làm nữ nhân nhớ nhìn rõ, nam nhân có thể có cái gì tốt, đáng giá để ngươi và vợ cả hân tranh tới tranh lui đến mức đánh mất tánh mạng, nếu không phải ta tần tần khổ khổ đưa ngươi đi, ngươi đã bị ném vào hồ cá làm thức ăn cho rồi biết không?”

Nói xong liền kêu Tiểu Vũ, hai người ăn ý mười phần, cùng nhau nâng cỗ thi thể này lên, thả vào trong hồ.

A Mộc vỗ vỗ tay, ôm cánh tay đứng nhìn nàng: “Tiểu Vũ ngươi nhanh lên, một chút nữa khoai lang sẽ lạnh mất rồi.”

Người thiếu niên bên người đã sớm chuẩn bị: “Được!”

Lửa bị dập tắt. A Mộc ở sau sườn núi bắt đầu vui vẻ ăn khoai lang nóng hầm hập.

Chờ khi nàng ăn đến củ thứ ba, La Tiểu Vũ thở hổn hển chạy tới: “A Mộc, khoai lang đâu!”

A Mộc cầm lấy một củ cuối cùng ném tới cho hân: “Ai kêu ngươi đào hồ hớn như vậy, bây giờ chỉ còn thừa lại một củ thôi!”

Ngốc Đại Cá cũng không để ý, giờ tay chop lấy còn cảm thấy mỹ mãn cười với nàng: “Ha ha...” Hân rất nhanh lột vỏ khoai lang, một tay cầm xẻng, trong mồm cầm khoai lang nên khiến lời nói ra không rõ ràng: “A Mộc, ngươi phần nữ nhân quá giống, mặc nữ trang cũng đẹp, nhưng khuôn mặt kia lại quá khó coi!”

A Mộc vỗ vỗ đất trên người, đứng lên: “Đẹp thì lần sau sẽ cho ngươi phần.”

La Tiểu Vũ lau mặt, đứng đứng bên người nàng: “Không thể, ta không muốn, ta không bằng A Mộc, không đẹp mắt giống nữ nhân như A Mộc, cũng là ngươi tiến vào, ta chỉ làm việc tốn sức lực là được rồi.”

A Mộc liếc hân: “Tiến bộ.”

La Tiểu Vũ ăn khoai lang, lại lần nữa hồi phục khí lực, giờ xềng bước chân rất nhanh: “A Mộc, chúng ta đấu đi, xem ai chạy về Phù Dung trước!”

Đây là trò chơi hai người đã chơi từ nhỏ đến lớn, A Mộc đuổi kịp bước chân của hắn: “Được, ai thua người đó phải bung nước rửa chân!”

La Tiểu Vũ lập tức đứng lại: “Được!”

A Mộc một bộ dạng nghiêm trang nhìn hắn: “Ta đây đếm đến ba... Một... hai...”

Còn chưa chờ chữ ba nói ra, nàng đã giờ chân chạy ra ngoài, mỗi lần đều là như thế, La Tiểu Vũ cười ha ha, đứng chờ ở phía xa truyền đến một tiếng ba, lúc này mới bắt đầu đuổi theo nàng.

Linh Sơn tự ở phía tây Yên Kinh, Phù Dung ở phía bắc Yên Kinh, đợi đến khi hai người trở lại Phù Dung, đã là giờ tuất, xa xa có thể nhìn thấy trên lầu đỏ rực một mảng.

Hai người tiến vào từ cửa nhỏ phía sau viện, sau đó mới tách ra.

Công việc lần này A Mộc ở bên ngoài ngày người tất cả ba ngày, vì thân phận của nàng đặc thù nên cũng không có người tìm nàng.

Từ sau viện lên lầu, phía trước là tiếng người ồn ào, vô cùng náo nhiệt.

Bên trong Phù Dung nổi tiếng nhất là có một ôn tuyền độc lập, bình thường khi trời tối, còn có người vì kết giao mà đến.

Ôn tuyền được thiết kế khéo léo dẫn đến hơn mười nơi, mỗi nơi cách nhau một tấm bình phong, rất nhiều nam nhân đến đây rất thích loại thiết kế này, đã kêu hai tỷ muội cùng nhau xuống nước, cách vách nghe động tĩnh của cách vách, mọi người cùng nhau ị ạch ị ạch giống như là vô cùng hăng say.

Lại nói A Mộc lớn lên ở Phù Dung từ nhỏ đến lớn, đối với việc này cũng nhìn quen mắt.

Mỗi lần nghe thấy loại âm điệu ân y a nga các loại này, nàng đều có thể nhận ra tỷ tỷ nào đang ở bên trong.

Từ xưa đến nay nam nhân đều thích loại vận động như vậy, giống như nữ nhân là chúa tể, nhưng trên thực tế nào có nhiều sóng triều như vậy, toàn bộ đều do nữ nhân cố ý kêu to có lệ thôi.

Đi đến đầu hành lang dài thứ hai, nhờ ánh sáng cũng có thể thấy hơn mười mấy cái bóng người trắng đang ngâm mình trong ôn tuyền.

Nam nhân ăn chơi đàm điểm nàng nhìn cũng nhiều, nhiều đến mức hai mắt cũng không để ý, A Mộc bước đi chậm rãi, ánh mắt nhìn thân mình của người nam nhân phía dưới, bỗng nhiên lỗ tai bên phải đau xót, nàng vội vàng đưa tay bưng kín, đau quá, ai ôi ai ôi!

Nữ nhân giờ tay nắm chặt lấy lỗ tai nàng đi về phía trước: “Người đi theo ta!”

Tóc đen của nàng ấy buông thả trên vai, phía sau chỉ dùng một dây lụa nhỏ thắt lại, phần nửa nữ nhân ở Phù Dung đều ăn mặc lớn mật hở ngực lộ lưng, nhưng dung mạo xinh đẹp của nàng ấy lại không gì sánh nổi, một thân xiêm y ba tầng bao bọc kín đáo nghiêm cẩn, nhưng kể cả như vậy, cũng có thể thấy eo nhỏ đầy một nắm tay, đáng người tao nhả.

A Mộc bịt lấy lỗ tai đi theo nàng ấy: “Ôi chao, ai, ôi A tỷ tha mạng! Đau đau... Đau... A tỷ tha cho ta đi!”

Nữ nhân mỉm cười, vừa đi vừa dùng sức nhéo lỗ tai nàng: “Ta hỏi ngươi, mấy ngày nay ngươi đi đâu hả?”

A Mộc thuận miệng nói bừa: “Không đi nơi nào, không đi nơi nào, ta ở bên ngoài đánh bạc vài ngày!”

Nàng tin mới là lạ: “Đi nơi nào bài bạc? Khi nào đi? Có phải ngươi lại đi ra ngoài tiếp cái loại phần tử nhỏ để kiếm tiền không hả?”

Đương nhiên A Mộc sẽ phủ nhận, liên tục xua tay: “Không có, không có, thật sự không có! A tỷ không thích ta sẽ không đi qua đó nữa!”

A Mộc vừa mới mười năm, bên ngoài làm không ít việc riêng.

Hậu trạch ở yên kinh đều vô cùng không an tĩnh, rất nhiều phu nhân đứng đắn và các tiểu thư không thể ra mặt đều sẽ thông qua các loại con đường tìm người làm chút chuyện, tiểu thư nhà ai chưa cưới đã mang thai, lão gia nhà ai thu di nương, nhà ai có tên xui xẻo bị đánh chết cần xử lý tử thi, dù sao ở nơi có nữ nhân ắt sẽ có các loại tranh đấu, nàng luôn phần thành đủ loại nha hoàn, bôn tẩu trong đó, dựa vào đôi tay thần không biết quỷ không hay làm chút việc, kiếm thêm ít bạc cũng không thừa.

Đáng tiếc A tỷ của nàng, người đứng đầu bảng Phù Dung phát hiện bí mật của nàng, đối với việc này vô cùng phản cảm.

A Mộc cũng không muốn khiến nàng lo lắng, liền khẳng khái mình rửa tay chậu vàng cái gì cũng không phạm, từ hành lang dài trên ôn tuyền đi đến cửa chính trước Phù Dung viện, bên cạnh cửa gian sương phòng treo một lá bùa trừ tà, chính là phòng của nàng, nữ nhân giờ chân đá mở cửa phòng, đẩy A Mộc đi vào, cửa phòng ầm một tiếng liền đóng lại.

Thiếu niên xoa lỗ tai còn đang gặm chân, bỗng nhiên nhìn trong phòng mình đèn sáng không nói, còn có một tiểu cô nương đang tròn mắt ngồi ở bên cạnh bàn ăn hạt dưa.

Vừa thấy nàng ta, nàng lập tức kêu không tốt, dùng sức nháy mắt với nàng ta: “Điềm Điềm, sao ngươi lại tới đây?”

Hồng Tụ đứng ở bên cạnh nàng, thiếu nữ cười duyên kêu một tiếng Hồng Tụ tỷ, sau đó giống như không phát hiện ám hiệu của A Mộc: “Mẹ ta kêu ta đến đưa bạc cho A Mộc, nói lần này cố chu(1) vô cùng hào phóng, cho thêm hai thỏi bạc!”

1.Cố chu: người đi thuê, chủ thuê.

Nói xong liền đưa chân đá cái túi bên dưới đất, bên trong xôn xao một tiếng, dễ dàng nhận thấy là số lượng không ít.

Hồng Tụ ở bên này cười lạnh: “Nhìn xem, trợn mắt nói lời bịa đặt với ta, A Mộc ngươi thật sự trưởng thành, không để A tỷ vào mắt đúng không?”

Thiếu niên nơi nào còn lo lắng đi thu bạc, chạy nhanh đến bắt lấy tay A tỷ, ống tay áo gần như muốn rũ xuống đất, nàng nắm lấy một góc nhẹ nhàng phe phẩy làm nũng trước mặt Hồng Tụ: “A tỷ đừng giận, A Mộc không chỉ để A tỷ vào trong mắt, còn để ở trong lòng nữa!”

Hồng Tụ vung tay áo phất nàng ra: “Đừng có cả này nói những lời dễ ngọt ta! Ta hỏi ngươi, vì sao ngươi muốn mạo hiểm làm mấy chuyện này, nếu có một ngày sảy tay, ngươi bảo A tỷ phải làm sao!”

A Mộc lần nữa nắm tay áo của nàng: “A tỷ không cần lo lắng cho ta...”

Nữ nhân lại phát áo: “Sao ta có thể không lo lắng! Trông mong ngươi chộc ít họa cho ta, bình an qua mười sáu sẽ đưa ngươi rời khỏi nơi này!”

Không nói ra còn tốt, thiếu niên ngẩng đầu đứng ở trước mặt nàng ấy: “A tỷ không đi ta cũng không đi! Ta sẽ kiếm núi vàng núi bạc rồi mang A tỷ đi!”

Tên đứng đầu bảng Phù Dung, mặc dù trong phòng nàng có tơ lụa, có vàng bạc châu báu, nhưng đều là bên trong Phù Dung

Một khi đã vào trong sông này, nào có thể dễ dàng thoát thân, Hồng Tụ nghe thấy A Mộc nói đến chuyện này, chớp mũi chua xót, giờ tay giữ lấy tay của thiếu niên: “A Mộc, về sau đừng đi nữa được không?”

Làm sao A Mộc không biết tỷ tỷ lo lắng, nàng ấy sợ mình bại lộ thân phận nữ nhi, đang muốn trấn an hai câu, nước mắt nữ nhân đã không ngừng rơi xuống.

Hồng Tụ biết điểm yếu của A Mộc là chỗ nào, dùng một chút nước mắt còn hơn mắng nàng, còn khiến cho nàng khó chịu, A Mộc lập tức luống cuống tay chân trấn an tỷ tỷ: “A tỷ không muốn ta đi, ta sẽ không đi, ta cam đoan sẽ không đi nữa được không?”

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa dồn dập, tiểu nha đầu bên người Hồng Tụ đến tìm nàng: “Tiểu thư, tiểu thư! Lý đại nhân đến!”

Phía trên lầu có khách muốn gặp, Hồng Tụ đáp một tiếng đã biết, thu lại nước mắt, hung hăng trừng mắt nhìn thiếu niên để cho hắn nhớ kỹ những lời chính mình vừa nói, sau đó không quay đầu lại rời đi.

A Mộc theo bản năng giữ lấy tay áo nàng, nhưng rốt cuộc lại không bắt được cái gì.

Mỗi lần thấy A tỷ đi ứng phó với đám nam nhân nàng đều hận, giống như lửa đốt trong lòng, cháy đau đến lục phủ ngũ tạng của nàng.

Lúc này thiếu nữ gọi là Điềm Điềm vỗ vỗ bàn tay khiến cho vỏ hạt dưa rơi đầy xuống đất, chấp tay sau lưng đi đến, nghiêng đầu nhìn nàng: “Những lời cam đoan của ngươi với Hồng Tụ tỷ là thật hay giả?”

Thiếu niên phiền lòng, đi đến trước bàn xoay người mở túi giờ tay vuốt bạc, giọng nói kìm nén: “Không phải ta đã nói với ngươi rồi sao, về sau sự thành Tiểu Vũ ca sẽ đi đến nhà các ngươi lấy bạc, không cần đưa đến đây, ngươi nói hôm nay ngươi đến đây để làm gì, cố ý đến cáo trạng với A tỷ ta sao? Đi nhanh đi, đi nhanh đi!”

Tiểu cô nương tức giận đến dậm chân, đi đến phía sau đá vào bắp chân hắn một cái: “Ta đến đây thật là dư thừa! Đây! Lang tâm cầu phé Mộc, mẹ ta có việc lớn hỏi ngươi có làm hay không? Vội vã nói ta đến đây hỏi ngươi!”

A Mộc quay đầu, nháy mắt nhìn nàng: “Trả bao nhiêu?”

Thiếu nữ hung hăng trừng nàng: “Hai thỏi vàng.”

Hai mắt nàng tỏa sáng, mặt lập tức giãn ra: “Vậy thì phải đi rồi!”

Nói xong liền nhảy lên kéo bím tóc thiếu nữ: “Muội muội tốt, muội muội tốt, vừa rồi là ta hiểu lầm ngươi, ngàn vạn lần đừng giận ta!”

Tiểu cô nương chịu không nổi nàng, kiềm nén ý cười liếc mắt nhìn nàng: “Nhưng mà, ngươi cảm thấy tương của Tấn vương phù, ngươi có thể đi sao?”

Tấn vương phù?

Thiếu niên cười không nổi...

Chương 3: Giữa chốn Phù Dung

Buổi trưa ngày kể, mặt trời treo ở trên trời giống như lửa, nơi nơi đều nóng.

Khắp nơi bên trong đồ phường đều là người la lối om sòm, A Mộc mặc áo ngắn tay của nam tử đặc biệt nổi bật, nàng mặc trường sam ngồi trên một cái ghế dài, cũng theo mọi người cùng nhau chờ mong nhìn chiếu bạc.

Nàng có một đôi tay kỳ diệu, đã đánh tất thắng, khác hẳn với bộ dạng vội vã của người khác, chỉ khi nào cảm thấy náo nhiệt mới kêu vài tiếng, mọi người chen lấn cùng nhau hăng say đánh cược, bỗng nhiên có một người đến vỗ vào sau lưng thiếu niên.

A Mộc nhìn chằm chằm chiếu bạc, cũng không quay đầu lại chỉ vẫy vẫy tay.

Người phía sau buồn bực muốn véo thịt trên lưng của nàng, nhưng một chiều này còn chưa động đến thịt của nàng, phía sau thiếu niên giống như sinh ra một bàn tay chặn tay nàng ta lại.

A Mộc quay đầu, thấy Triệu Diêm đứng ở phía sau, bên cạnh đều là nam nhân, lúc này nàng mới nhảy xuống khỏi ghế dài, lôi kéo nàng ta đi ra cửa đồ phường.

Triệu Diêm bĩu môi, vén màn che chạy đi: “A Mộc người lại bài bạc! Hôm qua người đã nói với ta những gì người đã quên rồi sao!”

Thiếu niên giống như làm ảo thuật lấy từ trong ngực ra một chiếc vòng bạch ngọc, đi theo: “Làm sao có thể, không phải muội muội muốn ta mua cho người cái này, để cho Triệu di nương cấp cho ta chuyện tốt sao?”

Mẫu thân Triệu Diêm được xưng là tiểu loa ở Yên kinh, không chuyện gì ở hậu viện các nhà mà nàng ta không biết, ngoài ra nàng ta cũng là người dẫn mối, mười ba năm trước làm di nương cho một lão tiểu thương ở trong kinh, sau này đại lão gia chết, nàng ta liền bị chính thất đuổi ra khỏi Liễu gia, rồi không biết nhặt một đứa trẻ ở đâu, hai người nương tựa vào nhau sống qua ngày cũng coi như đầy đủ sung túc.

Triệu Diêm này chính là đứa trẻ đó, năm nay nàng mười ba tuổi, là một đứa bé lanh lợi.

Vòng tay bạch ngọc này có giá xa xỉ, thiếu nữ cầm ở trong tay giờ lên dưới ánh mặt trời cẩn thận đánh giá, khoe môi cong lên: “Hôm nay là ngày sinh thần của ta, coi như người có tâm.”

A Mộc nghĩ đến tiêu phí mất bao nhiêu bạc nàng liền đau lòng: “Người thích là tốt rồi.”

Tiểu cô nương đeo vòng vào tay, quơ quơ đến trước mặt thiếu niên, nhìn người đang đứng yên nhìn, đột nhiên nàng ta xoay người lại kiễng chân hôm lên mặt A Mộc một cái: “Thích, cảm ơn người!”

Thiếu niên không nói gì, chống lại nụ cười tủm tỉm của nàng, mặt không đổi sắc lập tức khoanh tay: “Này, nam nữ thụ thụ bất thân, hôn là phải thành thân, đừng có mà hôn loạn!”

Triệu Diêm dù có lớn mặt thế nào cũng chỉ là tiểu cô nương, vừa nghe A Mộc ngả ngón nói vậy mặt không khỏi đỏ lên: “Nhanh chút đi! Nương ta đang chờ người đấy!”

Triệu di nương chờ nàng, thì chắc hẳn là đã đàm phán tốt với cô chủ.

Cái gọi là cổ chủ, đương nhiên không có khả năng là phu nhân tiểu thư nhà nào, đơn giản chỉ là tâm phúc của họ.

Trong hậu trạch này có rất nhiều, rất nhiều chuyện không tiện để mình tự ra tay làm, tìm người làm mới là tốt nhất, một khi gặp chuyện không may liền đẩy ra ngoài liền xong chuyện.

Đi theo Triệu Diêm đến Hương Mãn Lâu, nói đến Hương Mãn lâu này là một lầu cực kỳ có tiếng ở Yên kinh.

Mười ba năm trước Tấn vương Lý Hạo hưu thê giúp người thành toàn ước vọng, trong lúc nhất thời hẳn nhận được sự hâm mộ của các đại cô nương tiểu tức phụ già trẻ lớn bé, nhà ai có thiếu nữ đến tuổi thành thân đều muốn tìm nam nhân giống như Tấn vương gia. Bao nhiêu cô nương trang điểm xinh đẹp giả ý đi ngang qua trước cửa Tấn vương phủ, khao khát có thể có một cuộc gặp bất ngờ với Tấn vương, thuận lợi gả tiến vào vương phủ làm kế nương của Thế tử.

Sau này có một ngày, đối diện trạch viện của Tấn vương phủ xuất hiện một lầu lầu ngấm cảnh, đương nhiên đó là tiền thân của Hương Mãn Lâu, hiện giờ trên phố này vô cùng náo nhiệt, càng phồn hoa hơn năm đó.

Triệu Diễm dẫn người đến Hương Mãn Lâu, lúc đi lên lầu có vượt qua một cô nương trẻ tuổi đi xuống.

Nàng một thân tơ lụa, bội ngọc đính đang thoạt nhìn là biết người không phú tức quý.

A Mộc theo bản năng nhìn nàng ta một cái, vừa nhìn liền có thể biết nàng ta là nhất đẳng nha hoàn của một nhà nào đó, nàng nghiêng người tránh để cho người ta đi xuống lầu trước.

Nhà gian trên lầu im ắng, Triệu Diễm đứng ở ngoài cửa trông chừng, thiếu niên một mình tiến vào. Bên trong cũng không có người khác, chỉ có một nữ nhân ngồi bên cạnh bàn, nàng ta là người đẹp hết thời nhưng vẫn thướt tha thùy mị, trên đầu mang theo một đóa hoa đỏ thắm, không cần nhìn kỹ cũng biết đây chính là Triệu di nương.

Nữ nhân bưng trà nhấp một ngụm, phá vỡ không khí yên ắng: “A Mộc lại đây ngồi đi.”

Thiếu niên cũng không từ chối, nàng đi đến ngồi xuống trước cửa sổ: “Gần đây di nương phát tài không ít nha, vừa thấy mặt ngày lộ ra màu hồng, thật sự là có ngôi sao may mắn mà!”

Triệu di nương che miệng cười nham nhở: “Những đứa trẻ ta biết ở trong kinh này, ta thích người nhất, hôm nay di nương đã vất vả để tìm giá cao cho người, hiện giờ phải xem người có dám đi vào Tần vương phủ một lần hay không!”

Nàng vừa quay người vén vạt áo ngồi đối diện nàng ta: “Nói đi, lần này làm cái gì?”

Người tài ẩn dật trong Phù Dung, A Mộc từ nhỏ đã khéo nói, ngoài trừ một cha nuôi, còn nhận thức vài vị nghĩa mẫu, từ nhỏ đã lấy dính tài vận, một đôi tay kỳ diệu có thể đổi trắng thay đen mà thần không biết quỷ không hay. Cũng như cửa sau, nàng có thần lực trời sinh, càng giống như có thần trợ giúp, mặc cho ai nhìn cũng chỉ thấy nàng là một thiếu niên nhanh nhẹn, cũng không thể tưởng tượng được tùy ý ra tay có thể đánh gục được hai đại hán, cho nên từ khi cùng Triệu di nương hợp tác đến nay, nàng chưa bao giờ thất thủ.

Đương nhiên, những việc từ trước đến nay nàng làm đều là việc nhỏ.

Triệu di nương cầm khăn lau miệng, bĩu môi nhìn xuống phía dưới đài quan sát: “Thấy không, Tần vương phủ được thủ vệ sâm nghiêm, nếu người có thể trà trộn vào được, coi như đã hoàn thành được một nửa.”

A Mộc cúi đầu, thấy phía trước hai con sừ từ đá, có một chiếc xe ngựa: “Diễm Diễm nói trả hai thỏi vàng?”

Nữ nhân đáp: “Nếu thành, sẽ trả hai thỏi, người một nửa, ta một nửa, nếu chuyện không thành vậy thì phải xem tạo hóa của người rồi.”

Lời này nói rất rõ ràng, nếu sự không thành, sinh tử đều không hề có bất kỳ quan hệ gì với người của cô chủ.

Bình thường nàng cũng không trực tiếp gặp mặt cô chủ, đều do Triệu di nương ở giữa chu toàn, dĩ nhiên A Mộc cũng hiểu rõ nguy hiểm bên trong, đang lúc do dự, nữ nhân lại nói tiếp: “Thật ra cũng không chỉ vì chuyện vàng, mấy năm nay không phải người luôn nghĩ đến Triệu Thị sao, di nương có thể nói cho người biết, nghe nói hán cũng sẽ đến đây.”

Triệu Thị sẽ đến, thiếu niên lập tức ngược mắt nhìn: “Nói một chút đi, muốn ta làm gì?”

Vị Triệu tướng quân này sau khi trở lại Tề quốc, thật sự rất ít khi ở kinh thành, nhất là hai năm trước Tề Triệu muốn kết liên minh, tất nhiên hán muốn làm chi soái tiêu diệt Triệu quốc, năm nay không có chiến sự nên mới hồi Yên kinh.

Nói đến Tần vương phủ, trong đầu của Triệu di nương liền có xuất hiện nhiều hình ảnh, năm đó nàng có thể coi như là danh kỹ ở ngõ hẻm thứ chín, từng đã đồng dạng nói qua một thể hệ đàn ông già trẻ từ vương công quý tộc đến tiểu thương quan lớn ở Yên kinh, cơ hồ đều từng ngủ qua với nàng.

Đương nhiên, trong lời nói của nàng có bao nhiêu khoa trương đều không cần phải nói, nhớ ngày đó Tần vương gia yêu mê như mạng, cũng thật sự có thể tai nghe mắt thấy.

Sau này sự thật chứng minh, ai giả cho Tần vương là người có phúc khí, hán và Lâm thị sinh được hai nhi tử, sau này lại cưới người có tiếng là gái lơ thỉ của Thái sư, thoạt nhìn tuy không đối đãi như phu thê nhưng cũng ân ái, sau khi vào cửa lại sinh thêm cho hán một nam một nữ.

Hiện giờ Thế tử Lý Dục đã qua hai mươi tuổi nhưng vẫn chưa thú thê, hơn nữa có một người cha chiều cổ, khiến cho bao nhiêu cô nương ở Yên kinh đều thâm thương trộm nhớ.

Triệu di nương chống cằm: “Bảy ngày nữa chính là sinh thần của Thế tử, ngày đó sẽ có rất nhiều người đến chúc mừng, trong đó có tiểu thư của Triệu tướng quân Triệu Thị cô ý bám lấy mỗi hôm sự này, đến lúc đó tất sẽ có lúc ở một mình, hiện giờ chỉ cần người trà trộn vào Tần vương phủ, đến lúc đó cấp cho Thế tử một vao mê huyền phấn là được.”

Mê huyền phấn là một thứ thường xuyên xuất hiện trong Phù Dung, sau khi dùng sẽ khiến cho người ta sinh ra ảo giác tình dục, tiếp đó sẽ bị kích thích.

A Mộc không nói gì: “Vị cô chủ này có ý gì, là muốn tác hợp Thế tử và Triệu tiểu thư sao?”

Triệu di nương nín cười: “Đây là tâm tư của tiểu cô nương mọi nhà, vậy nên người đừng đoán.”

Nếu tác hợp, làm như vậy không tránh khỏi quá rõ ràng, muốn gạo sống nấu thành cơm chín, nhưng nếu Thế tử trúng chiêu này tất sẽ tường Triệu gia làm mà sinh lòng chán ghét, việc hôn sự càng khó thành. Thiếu niên nghĩ lại, bỗng nhiên tâm sáng như gương: “Tâm tư của tiểu cô nương thật là phức tạp.”

Có lời đồn đại thật ra Triệu di nương cũng từng là tiểu thư thứ xuất của Triệu gia, đáng tiếc nhiều năm trước đã thoát khỏi can hệ.

Nên đối với Triệu gia có địch ý, A Mộc cười cười, không trả lời.

Nàng đứng dậy đi đến bên cửa sổ, bỗng nhiên cửa lớn Tấn vương phủ mở ra.

Thị vệ chia ra đứng sang hai bên, hai người sóng vai đi ra, một người trong đó là tình nhân của đại đa số dân chúng của Yên Kinh Tấn vương Lý Hạo, A Mộc đã từng gặp qua.

Một người khác là chàng trai trẻ tuổi, bởi vì cách xa nên không nhìn thấy rõ, chỉ thấy cảm y hoa phục, thân hình cao lớn, đang được người dưới đỡ lên xe ngựa, nàng thu hồi ánh mắt: “Đây là Thế tử Tấn vương phủ Lý Dục sao?”

Không biết từ lúc nào Triệu di nương đã đứng phía sau nàng: “Không đó là Thái Tử Phù Tô của Triệu quốc.”

Nói xong xoay người cầm lấy một cuộn tranh ở trên chiếc ghế khác đưa đến trước mặt nàng: “Người trong tranh này là Thế tử, nhớ kỹ đừng nhận sai người.”

A Mộc đưa tay mở tranh ra, trên bức họa là một công tử mày kiếm mắt sáng, dung nhan tuấn tú, đẹp đến mức có thể thay cơm, ánh mắt nàng đảo qua liền cảm thấy kinh sợ, bĩu môi nghĩ chỉ với khuôn mặt này thật có thể khiến có tiểu cô nương ái mộ không thôi.

Còn có thời gian bảy ngày, thiếu niên cất bức họa rồi rời đi.

Có thể xác định, buổi tối ngày sinh thần của Thế tử, gánh hát có tiếng nhất ở Yên kinh sẽ đến biểu diễn, cứ như vậy là có thể trà trộn vào để như trở bàn tay.

Chủ yếu là sau khi trà trộn vào làm sao nàng có thể tiếp cận Thế tử, lại làm sao để tiếp cận Triệu Thị, cuối cùng làm thế nào để thuận lợi đào thoát, còn có rất nhiều việc cần nghĩ đến. A Mộc giả vờ đi ngang qua trước cửa Tấn vương phủ, nàng đi từ cửa trước đến cửa sau, vòng vo mấy cái ngõ tư mới nhớ rõ đường, bỗng nhiên nàng nghe được cuộc nói chuyện của hai nam nhân ở gần đó, đến buổi tối mới trở lại Phù Dung.

A Mộc biết tỷ tỷ thích ăn hạt dẻ rang đường nên mua một ít, tâm tình rất tốt xách trong tay.

Chờ tiểu tử mở cửa sau cho nàng, thiếu niên đi dọc theo hành lang hậu viện đi đến trong phòng tỷ tỷ ở trên lầu, nàng rón ra rón rén đi trên hành lang, vừa đến cửa phòng Hồng Tụ liền nghe thấy tiếng than nhẹ mềm mại đáng yêu đặc biệt của phái nữ, nói tiếp đó là tiếng trêu đùa trầm thấp của nam nhân, giống như khoan khoái, lại giống như ân nhân...

Hai tay nàng nắm thật chặt, xoay người xuống lầu giống như chưa bao giờ tới.

Vừa đến hậu viện, La Tiểu Vũ chạy tiến vào: “A Mộc, ngươi xem ta mang gì đến cho ngươi này!”

Thiếu niên liếc mắt đá bao cáo trên cọc gỗ, ném hạt dẻ trong tay tới cho hắn, La Tiểu Vũ vui vui mừng mừng tiếp lấy, cũng đưa này nọ cho nàng.

Đó là một cây chùy thủ, mỏm vải bên ngoài ra dưới ánh trăng có thể thấy lưỡi dao còn phát sáng, trong đầu A Mộc thoáng xuất hiện gương mặt của Triệu Thị, giờ tay đâm thẳng vào bao cát, cát từ bên trong ào ào chảy ra.

La Tiểu Vũ ở một bên ha ha cười: “Thế nào, không tệ chứ?”

A Mộc gạt đầu, lập tức vỗ vỗ vai hắn: “Có hai câu ta nghĩ muốn nói với ngươi, Tiểu Vũ Ca.”

Ngốc Đại Cá trình trọng gạt đầu: “Nói đi!”

Thiếu niên im lặng nhìn hắn: “Cưới vợ cưới đức không cưới sắc, giao hữu thổ lộ tình cảm không giao tài, Tiểu Vũ Ca ngươi bảo trọng.”

La Tiểu Vũ: “Nói cái này làm gì, không phải ngươi đã nói sẽ tìm thê cho ta sao?”

Hắn đưa tay khoác lấy vai A Mộc, đã thấy mắt thiếu niên ửng đỏ, một mặt hận ý cắn răng gần từng chữ: “Ngươi biết bạc ta để ở đâu, nếu lần này ta đi không về, tỷ của ta chính là tỷ của ngươi, ngươi thay ta chiếu cố nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Hàn Tương Tử

Editor: Nana Trang

Trời mùa hè, nói đôi liền đôi.

Hai ba ngày liên tiếp trời đẹp biết bao, đột nhiên mặt trời lại hạ xuống.

Mây đen cuộn cuộn, gió Nam thổi lên làm bầu trời Yên kinh trở nên âm u, người đi đường không nhiều lắm, tất cả đều sợ bị mưa to xối ướt nên vội vã chạy về nhà.

Nơi cửa sau của phủ Tấn Vương, một chàng trai trẻ tuổi gánh đòn gánh đi theo sau lưng mấy hán tử cao to, trong đôi gióng bọn họ gánh đều là đồ ăn, sinh nhật Thế tử, phủ Tấn Vương đãi yến tiệc. Quân sự trong phủ chọn mua một vài thức ăn bên ngoài, gọi người đưa tới. Trước cửa có hai người kiểm tra thái nông*, chàng trai trẻ tuổi ở đằng sau cũng không nóng không vội kiên nhẫn chờ đợi, làn da hần hơi thô ráp, bên cạnh mũi còn có sẹo, nụ cười lưu manh như tên lưu manh đáng đánh đòn.

(* người nông dân chuyên trồng rau)

Trong miệng hần còn ngậm một cọng cỏ, cả người quần áo vải thô vô cùng bẩn, trên tay đều là nước của đồ ăn.

Quân sự ở đằng trước ghi sổ: “Người đằng sau, mau tới đây!”

Chàng trai trẻ tuổi phun cọng cỏ trong miệng ra, cúi đầu khom lưng cung kính, giọng nói khàn khàn trầm thấp: “Đại gia, đồ ăn này cam đoan đều là hàng tươi mới, ngài nhìn xem xem!”

Thị vệ hai bên tiến lên, một người trong đó tượng trưng vỗ vỗ trên người hần, lại nâng cái giỏ rổ lên, không có gì khác thường, quân sự ghi sổ khẽ gật đầu: “Vào đi!”

Tổng cộng có năm người nối đuôi nhau mà vào hậu viện của phủ Tấn Vương.

Người sau cùng không phải là ai khác, chính là A Mộc cải trang thành, đi theo đám nam nhân phía trước đến thẳng trước cửa nhà bếp, một phụ nhân xoắn tay áo lên chọn thức ăn.

Gánh đòn gánh, A Mộc ngẩng mặt yên lặng ghi nhớ lối đi ở hậu viện, vị phụ nhân kia còn chưa tới trước mặt nàng chọn đồ thì có một tiểu cô nương thanh tú bước nhanh tới, nàng ta mặt hạnh mảy liễu, mặt trắng eo thon, không đợi đi đến trước mặt đã kêu la lên trước: “Trương thẩm, tổ yến của Thế tử làm xong chưa?”

Giọng của cô nương này giòn giã, vị phụ nhân tên Trương thẩm vẫn đang chọn thức ăn, nghe vậy thì bà vội vàng đứng dậy: “Liên cô nương đợi chút, ta đi xem đã.”

Nói xong thì quay đầu gọi ai đó, trong nhà bếp lập tức có người đáp lời: “Xong rồi, xong rồi đây.”

Cái nàng tên là Liên cô nương cầm một cái khăn trong tay che mũi lại, những thái nông này đều là tráng hán, có hai người tò mò nhìn nàng ta, thấy bộ váy trên người nàng ta được cắt may tinh tế thì nhìn nhiều lần hơn, ánh mắt A Mộc khẽ lướt qua trên mặt nàng ta, nhớ kỹ dáng dấp nàng ta vào trong lòng. Những chỗ khác trên mặt nàng đều được cẩn thận làm giả, chỉ riêng đôi mắt này thì không làm giả được, trong lúc ngược mắt cũng có thể thấy phong nhả tài hoa của nàng, nàng đi lại ở trong Phủ Dung đã quen, hơi có vẻ ngà ngời.

Cô nương này lập tức giận dữ, hừ một tiếng: “Nhìn gì hả? Móc mắt chó của ngươi chừ đấy!”

Giọng nàng ta giòn giã ngọt ngào, A Mộc lập tức cúi đầu, không ngẩng đầu lên nữa, ngược lại người cao to đằng trước ngốc ngếch nở nụ cười: “Dáng dấp của cô nương thật là đẹp!”

Liên cô nương vừa tức vừa giận, chỉ vào hần ta không nói lời nào, quân sự tiến lên đá một đá vào tên ngốc kia.

Chân A Mộc khẽ động, giỏ thức ăn của nàng ngã vào giỏ thức ăn của người phía trước, có một vài thức ăn rơi trên mặt đất, hai người luống cuống tay chân một hồi xoay người lại nhặt lên, quân sự mắt kiên nhẫn thưởng cho mỗi người hai xâu tiền rồi nhanh chóng đuổi đi.

Lúc đi ra thì nghe thấy một nha hoàn chạy tới hối thúc mang canh lên, A Mộc quay đầu lại liếc nhìn phục sức và tư thế đi đường của các nàng, rồi vội vàng rời khỏi phủ Tấn Vương. Đoàn người đi đến đầu phố rất xa mới tách ra, tên ngốc kia vẫn luôn đi theo A Mộc, hai người đi về phía Bắc, bảy rề tám quẹo lại chui ra khỏi một ngõ hẻm thì đã khôi phục lại diện mạo ban đầu. Thiếu niên đi ở phía trước, tên ngốc cười hi hi đi sau nàng.

Nàng quay đầu lại: “Suýt chút nữa thì gặp rắc rối rồi đấy? Không cho ngươi đi theo cũng muốn đi theo.”

Tên ngốc kia không phải là ai khác, chính là La Tiểu Vũ, hần này rậm mắt to vô cùng khỏe mạnh: “Hi hi, nàng ta không đẹp bằng ngươi!”

Vừa dứt lời, A Mộc đá vào mông hần một cái: “Ta đẹp thì ngày nào đó đoạn tị với ta đi, ta ở trên ngươi ở dưới, giày vò ngươi đến chết!”

La Tiểu Vũ cười gượng hai tiếng lập tức che kín mặt, nghĩ một chút thấy không đúng lại che kín đằng sau: “Ha... Ha ta... không thể làm vậy!”

Hai người càng chạy càng xa, đến trước cửa Phù Dung, bởi vì đầu trưa nên cửa đóng chặt.

A Mộc đẩy La Tiểu Vũ bảo hắn về trước: “Chút nữa ta về cho ngươi một bản đồ, nhớ kỹ nơi ban nãy chúng ta đi qua, ta có việc tối sẽ về.”

La Tiểu Vũ vui vẻ chạy đi, A Mộc đi vào cửa sau tắm rửa một cái, thay một bộ quần áo sạch sẽ, búi tóc lên đỉnh đầu lần nữa, lúc này mới đi ra ngoài.

Bước chân A Mộc nhẹ nhàng, đi đến trước cửa của một căn nhà nhỏ ở đầu hẻm thì đứng lại.

Nàng vô thức lấy tay lau mặt, nhìn tay trái của mình đứng ngơ ngác hơn một khắc. Tay A Mộc hết sức nhỏ, lại thanh tú xinh đẹp, nói ra không thể không nhắc tới cha nuôi Hàn Tương Tử của nàng. Người người ở trong Phù Dung đều kính trọng gọi một tiếng Tam gia, dường như có chút tiếng tăm ở Yên kinh, thân phận không tốt, tuổi tác không tốt, thậm chí là tướng mạo cũng không tốt nốt. Có người nói hôm nay Hàn Tam gia như năm mươi ngày mai như bảy mươi, hôm nay có tướng mạo đẹp ngày mai lại xấu quắc, rất là thần bí.

Nhưng trong mắt A Mộc, nam nhân thần bí này không hề thần bí chút nào.

Vừa đứng ở trước cửa tiểu viện này, bấp chân nàng có hơi nhũn ra, lúc nhỏ vì huấn luyện đôi bàn tay này mà không ít lần bị đánh. Mà khi đánh nàng, ông ta chỉ đánh có một chỗ, là cầm dây mây quất vào mông nàng, nàng nói nàng không muốn luyện tay để đi trộm đồ của người ta, bị đánh, bị quất hai lần, nàng nói không được quất vào mông nàng thì nàng càng bị quất nhiều hơn, như Hàn Tương Tử nói, làm con trai ông ta, ông ta muốn quất thì quất không được sao? Muốn làm con của ông ta, trước tiên phải làm tiểu tử ngoan!

Nam nhân này dạy cho nàng biết rất nhiều thứ, thật sự bồi dưỡng nên một A Mộc so với tiểu tử còn tiểu tử hơn.

Nàng theo cha nuôi học sắp xếp thảo dược, theo cha nuôi học làm mặt nạ dịch dung, học công phu quyền cước, cũng theo họ của ông, hiện tại gọi là Hàn Mộc.

Hàn Tương Tử không cho nàng gọi hai chữ cha nuôi này, chỉ cho gọi là cha.

Tiếng cha này A Mộc gọi mười hai mươi ba năm rồi.

Lúc nhỏ nàng theo các tiểu tử ở đầu đường đánh nhau, lúc nào cũng bị đánh bầm dập trở về, sau đó nàng lại đi theo người ta đánh nhau, đánh đến lúc nào người ta phục mới thôi. Lớn thêm chút có du côn lưu manh đến trêu chọc nàng, nàng lại tiếp tục đánh. Có một lần bị đánh nát bướm, trên mặt sưng vù, trán và miệng đều bị rách da, trở về Hàn Tương Tử không trách phạt nàng, bảo nàng ngủ một giấc thật ngon, đợi mai tỉnh lại, sáu bảy lưu manh đều quỳ ở dưới mí mắt.

Nam nhân trước mặt nàng, chỉ một tay là có thể phân cân thác cốt, mỗi người đều bị tàn phế.

Lúc ông làm chuyện này là dùng tay trái, trong tay phải còn cầm Phật châu, khi đó Hàn Tam gia nổi danh Bò Tát sống ở Yên kinh dùng đôi mắt thâm thúy lạnh lùng nhìn chằm chằm vào A Mộc.

Lúc ấy A Mộc vừa tỉnh từ trong mộng lại, sau đó bởi vì không muốn giết người mà bị phạt quỳ một đêm.

Dùng lời của Hàn Tương Tử nói, một ngày nào đó A Mộc sẽ vuron tay trái ra giết người.

A Mộc cũng không ngờ ngày nay lại tới nhanh như vậy, mây đen bất động, gió cũng dường như ngừng lại, chỉ có trên bầu trời như có dấu hiệu trời sắp mưa to. Nàng giơ tay lên muốn gõ cửa, cửa chính tiểu viện đột nhiên kéo một tiếng mở ra, một phụ nhân làn da ngăm đen khom lưng thò đầu ra, là Dung nương chăm sóc cuộc sống cho nàng lúc nhỏ: “Ai ôi, Tam gia nói có một kẻ đàn đứng trước cửa bảo ta ra ngoài xem thử, ta còn tưởng ai, thì ra là A Mộc đã về rồi!”

A Mộc cười cười, tiến lên ôm chặt bà còn hôn bà một cái: “Dung nương thật sự càng ngày càng trẻ ra!”

Dung nương đã gần sáu mươi, lúc này xoay người lại: “Tiểu tử này, đừng có hôn bậy, nam nữ thụ thụ bất thân, hôn thì phải thành thân đấy!”

A Mộc lập tức học theo, nàng cười hi hi: “Dung nương hiền lành như vậy, ai cưới vào nhà thì người đó có phúc đấy!”

Chọc cho Dung nương cười ha ha không ngừng.

Hai người đi qua đường nhỏ được lát gạch xanh, có thể nhìn thấy một thị vệ mang đao đứng ở dưới mái hiên. Trong viện này thường hay xuất hiện người kỳ quái, A Mộc đã quen rồi, nàng chỉ đi theo Dung nương đến trước cửa, nhìn thấy Hàn Tương Tử ngồi bên cạnh bàn đang chống cằm ở trong tiền đường, vãn cờ trên bàn chưa được giải, hai chén trà nhỏ đặt ở một bên.

Dung nương liền vội vàng tiến lên: “Tam gia, A Mộc đã trở lại.”

Nói xong thì đẩy A Mộc, ra hiệu nàng mau tiến lên nói chuyện.

Trên mặt nam nhân tròn bóng, da dẻ trắng nõn, A Mộc biết đây mới là diện mạo thật của ông.

Không có năm mươi cũng không có bảy mươi, khuôn mặt ông lạnh lùng, nhưng lại tuần tú, nhìn đáng vẻ khoảng chừng hơn ba mươi.

Ngón tay thon dài gõ ở trên bàn cờ, mở miệng thì giọng nói lại như cái chiêm vờ: “Chịu về rồi sao?”

Lần này nàng không nói với ai liền biến mất mấy ngày, A Mộc khúm na khúm núm đứng ở phía sau ông, bắt đầu đấm lưng cho ông: “A Mộc biết sai rồi.”

Hàn Tương Từ không hề động dậy, ánh mắt dường như vẫn đặt ở trên bàn cờ.

A Mộc nhìn Dung nương, Dung nương vừa muốn nói chuyện, nam nhân lại phát tay với bà, bà không dám ngỗ nghịch xoay người đi xuống.

Trải qua sống chết, có thể nói A Mộc không sợ trời không sợ đất chỉ sợ nam nhân trước mặt này, trong lòng bồn chồn, lực tay càng thêm cẩn thận.

May mà hôm nay dường như tâm tình của ông không tệ: “Đi đâu chơi?”

Nàng cup mắt, lập tức trả lời: “Trong nhà của Vương Đại Thiện ở phía đông Yên kinh có một tiểu quả phụ mới mất, bảo đi nhặt xác, con già làm nha hoàn nán lại đó ba ngày mua đồ xong xuôi rồi ra ngoài.”

Nam nhân cầm một con cờ lên, nhẹ nhàng vuốt ve.

A Mộc suy nghĩ một chút bổ sung thêm: “Con không động thủ, là La Tiêu Vũ đào hố.”

Lúc này Hàn Tương Từ mới ừ một tiếng, bảo nàng ngồi xuống.

Bên ngoài dần dần có tiếng mưa rơi, A Mộc ngoan ngoãn đi tới ngồi ở đối diện ông, phát hiện trên bàn còn bày bánh ngọt nàng thích nhất, trong lòng mềm đi cầm bánh lên ăn.

Nam nhân đặt viên cờ xuống, vừa ngược mắt lên thấy trên tóc nàng vẫn còn ẩm ướt, khuôn mặt sạch sẽ, đầu trắng trơn bóng có một vết sẹo nhạt, rõ ràng là đáng vẻ thiếu niên nhưng khi mím môi lại xinh đẹp thanh tú hồn nhiên chân chất, ông lập tức nhũn mảy.

Trên cổ tay phải của ông có đeo một chuỗi Phật châu, lúc này lấy xuống cầm ở trong tay.

Vừa mới chuyển một viên, cửa chính thùng thùng vang lên.

Dung nương từ cửa bên đi ra ới một tiếng, không đến chốc lát thì thấy một thiếu niên bộ dáng thư đồng che dù đi vào, dưới dù là một nam dáng người cao to, đôi mày kiếm vừa anh tuấn lại vừa đẹp, mắt phượng hẹp dài như thiên thành anh tuấn kiệt xuất, tựa như tiên nam tuấn tú từ trong thoại bản đi ra.

Quét mắt nhìn, trong miệng A Mộc còn cắn bánh ngọt, hai má hơi phồng lên.

Trong lúc nói chuyện người vừa tới đã đi đến tiền đường: “Phù Tô không mời mà tới, hiện tại Hàn đại phu đúng là có phần nhàn rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Editor: Nana Trang

Bên ngoài tiếng mưa rơi lớn dần.

Hàn Tương Từ đứng dậy cười cười, trên mặt mang theo hào quang hoà nhã giống như Bồ Tát: “Hàn mẫu không biết Thái tử điện hạ giá lâm, không thể tiếp đón từ xa!”

A Mộc đâu biết người tới là ai, vừa nghe thấy bốn chữ Thái tử điện hạ này thì cuống quýt đứng dậy.

Tề quốc không có Thái tử điện hạ, lão hoàng đế có bảy người con trai, mấy năm nay chiến tranh đánh tới đánh lui chết đi ba người, người từng là Thái tử điện hạ đã sớm không còn ở nhân thế, đến nay vẫn chưa lập trữ. Người mới đến này tự giới thiệu là Phù Tô, chính là con tin Triệu Phù Tô của Triệu quốc rồi.

Dung nương nhanh chóng đi châm trà, A Mộc vụng trộm liếc hần, liếm liếm môi liền cúi đầu đứng ở sau lưng cha nuôi.

Nam nhân đi vào, cậu thiếu niên đi bên cạnh tuổi cũng không lớn, gấp dù lại đứng ở bên cạnh.

Hàn Tương Từ lập tức nhường chỗ ngồi: “Thái tử điện hạ mời.”

Phù Tô cũng không khách sáo, quay người lại ngồi xuống: “Hôm trước hạ bàn cờ cùng Hàn đại phu, trở về vẫn luôn không thể giải được chỗ kì diệu kia, hôm nay lại tới thật sự là làm phiền rồi.”

Trời mưa nên không khí hơi mát, đầu hắc mang quan ngọc màu trắng, mặc trường bào màu sẫm có tay éo hẹp, buộc đai lưng vàng khảm ngọc phú quý mẫn đường, bên dưới còn treo ngọc bội kêu đĩnh đàng, tất cả đều là trang phục quý tộc của Tề quốc, quả thật là nhập gia tùy tục rồi. Cho dù không tận lực suy nghĩ, A Mộc cũng có thể nhớ rõ Hồ phục của Triệu quốc, cho dù nam nữ đều ít ràng buộc. Cũng chính vì vậy, mẫu thân là hòn ngọc quý của phủ Mộc Vương mới có thể sa trường giết địch, kén rể vào phủ.

Hàn Tương Tử đi qua ngồi ở vị trí A Mộc vừa ngồi. Dung nương bưng trà tới, đổi trà lạnh đi.

A Mộc đứng sau lưng cha nuôi, một miếng bánh ngọt xuống dạ dày mới phát hiện ra mình đói, ánh mắt không kiềm được nhìn chăm chăm vào bánh ngọt trên bàn, trong thoáng chốc dường như Phù Tô liếc nhìn nàng, sau đó nàng nghe thấy âm thanh Phù Tô còn mang theo ý cười nhạt truyền tới: “Đây là bánh ngọt đường hấp sữa đặc nổi danh ở Triệu quốc chúng tôi, hai ngày trước ta còn muốn ăn, đáng tiếc ở Tề quốc nhiều người không thích ngọt, nói tên cũng không có ai biết, không ngờ lại thấy ở trong nhà của Hàn đại phu, thật là duyên phận.”

Hàn Tương Tử nhướn mày, mặt mày đều là ý cười: “Thật là trùng hợp, Dung nương biết làm món này, ngày khác làm nhiều chút tặng cho Điện hạ.”

Lúc nhỏ có lần A Mộc sinh bệnh nặng, đứa trẻ này cho tới bây giờ đều không khóc lại khóc suốt vào lần đó. Ngoại trừ gọi tỷ gọi mẹ ra, còn luôn miệng khóc muốn ăn bánh ngọt, bánh ngọt làm ra kiểu gì đều không phải, sau đó vẫn là Hồng Tụ nhớ tới, đêm hôm phủ Mộc Vương gặp chuyện bất trắc, trước khi A Mộc ngủ, mẹ nàng vào bếp làm bánh đường hấp sữa đồ dành nàng, Tề quốc không sản xuất đường cho nên có rất ít người biết. Đáng tiếc làm bánh đường hấp sữa đặc còn phải có sữa tươi, lại cần có đường không nói, còn phải có băng để đông lạnh nó, quả thật là rất quý giá. Nhắc tới cũng lợi hại, Hàn Tương Tử chỉ nghe Hồng Tụ miêu tả đơn giản, vậy là tối hôm đó giống như xiếc biến vật đó ra, A Mộc vẫn luôn thích ăn cái này.

Ánh mắt Phù Tô khẽ quét qua trên mặt A Mộc: “Đứa nhỏ này cũng thích ăn đồ ngọt của Triệu quốc chúng tôi?”

Hàn Tương Tử vô thức quay đầu lại, khoe môi A Mộc còn dính vụn bánh, ông lập tức lấy khăn từ trong ngực ra ném cho nàng, ý cười không ngừng hiện lên trên khóe miệng: “Không phải nó thích ăn đồ ngọt của Triệu quốc, mà là chỉ cần đồ ngọt nó đều thích ăn.”

Phù Tô nâng chén trà lên nhấp một ngụm: “Vậy vị tiểu huynh đệ này, hẳn là...”

Lời còn chưa dứt, nam nhân đã trả lời trước nàng: “Đây là khuyến tử Hàn Mộc.”

A Mộc lau miệng, không đợi cha nuôi nói đã sải bước đi ra, quỳ ở trước mặt Phù Tô: “A Mộc khấu đầu ra mắt Điện hạ.”

Nàng cung kính dập đầu, không một chút qua loa, A Mộc phản ứng thật nhanh, hoàn toàn không cho Phù Tô chút đường sống, hẳn ta vốn có chuyện cầu giúp mới đến, lúc này cái trang ra ngoài không mang theo thứ gì quý giá. Hơn nữa bên ngoài truyền nói cũng biết trước kia Hàn Tương Tử đi lại trong cung, đã bị tịnh thân, làm gì có nhi tử. Thiếu niên trước mắt này nhìn bộ dáng hẳn mười bốn mười lăm tuổi, bộ dạng trắng trẻo nõn nà, âm nhu mỹ mạo, nữa phần khí phú quý cũng không có, lúc quỳ xuống dập đầu còn nghe một tiếng cạch, không thương chút gì thật là áy náy.

Do dự một chút, Phù Tô vươn tay tháo ngọc bội bên hông xuống: “Phù Tô đường đột tới chơi nên không mang theo cái gì, ngọc bội này là vật tùy thân của ta, tặng cho tiểu công tử làm kỷ niệm.”

Hàn Tương Tử không động đây, lúc A Mộc dập đầu là thật tâm thật ý, lúc ngẩng đầu lên lại không luống cuống, nàng cũng không đẩy đưa, hai tay nhận lấy nhìn xem, mặt lộ vẻ vui mừng, cũng cười với Phù Tô một cái: “Tạ Thái tử điện hạ.”

Nửa canh giờ sau, tiếng mưa rơi dần dần vui đi.

Phù Tô và Hàn Tương Tử hạ hai bàn cờ, có một ván thắng, sau đó cáo từ rồi đi.

Cha con Hàn gia tiễn ra ngoài cửa, trên xe ngựa lại có một cô nương trẻ tuổi mặc Hồ phục nhảy xuống, nhanh nhẹn phóng khoáng.

Nàng vươn tay nhận lấy cái dù, rồi khom người chào bọn họ.

A Mộc không nhìn được nhìn nàng ta mấy lần, đứng nghiêng sang bên.

Xe ngựa dần dần chạy đi, cực kì vững vàng.

Mãi cho đến khi xe ngựa khuất ở đầu hẻm, thiếu niên che dù bên cạnh Phù Tô mới xụ mặt xuống: “Hàn Tương Tử không phải là thái giám ư, ông ta có con ở đâu ra vậy, Điện hạ lại thật sự xem trọng tặng ngọc phối Lung Linh cho hắn, nếu lát nữa đề Uyên tiểu thư biết còn không giận ngài à!”

Thái tử Phù Tô khép hờ hai mắt lại, chỉ thần nhiên nhìn lướt qua.

Trên xe có chút ngột ngạt, cô nương trẻ tuổi mặc Hồ phục vén màn xe lên: “Hàn Tương Tử có con trai? Điện hạ tặng ngọc bội Linh Lung cho hắn rồi?”

Cậu thiếu niên ừ một tiếng, gọi một tiếng a tỷ, lúc này mới khó chịu kể lại chuyện của Thái tử và cha con Hàn gia.

Hắn là con trai của nãi nương* Thái tử, tên Đông Sinh, nữ nhân là tỷ tỷ Xuân Mai, đều ở bên cạnh Thái tử từ nhỏ, trong lúc nói chuyện cũng ít chú ý đến

lúc nhanh lúc chậm. Giống nhau thời tiết, Tề quốc nóng hơn so với Triệu quốc nhiều, cậu thiếu niên một lòng ngóng trông có thể về sớm chút mới tốt.

(* bà vú)

Nữ nhân vươn tay ra chọc trên trán hắn một cái: “Đệ thì biết cái gì, liên minh chỉ là tạm thời thôi, Tề quốc càng ngày càng lớn mạnh, một khi xảy ra chiến tranh, chúng ta chính là một con cá chết, có trở về được hay không còn chưa xác định, cần ngọc bội này để làm gì!”

Đông Sinh méo mếu, ấp úng cúi đầu: “Không dùng cũng không cho hắn, hắn là cái thá gì chứ!”

Xuân Mai vỗ một cái vào ót của hắn: “Đệ bị ngọc há? Đường hấp sửa đặc là cái gì? Đó là điểm tâm dùng bằng đá làm ra, gia đình bình thường ai mà ăn được bánh đó chứ, Hàn Tương Tử chịu cho hắn ăn như vậy đương nhiên là người rất quan trọng rồi!”

Thiếu niên bịt cái ót lại, uất ức kêu to lên: “A tỳ! Đau lắm đó!”

Xuân Mai không nhìn hắn, tay chân lạnh lẽo lau giày cho thái tử, trời mưa lầy lội, sợ hắn bị lạnh chân.

Đông Sinh vò đầu, ngẩng đầu lên lại thấy tỷ tỷ nháy mắt ra hiệu với hắn, hắn không dám dài dòng nữa, thì ra là Phù Tô ngồi trên nệm da hổ đã nhắm mắt ngủ lúc nào không hay.

Không nói đến xe ngựa đã rời khỏi chín ngõ hẻm này nữa, A Mộc trở lại trong nhà liền vội vàng lấy miếng ngọc bội Phù Tô cho nàng ra, cầm giờ lên trên đỉnh đầu. Trời mưa âm u, trong phòng vẫn cực kỳ tối, ngọc này vừa nhìn đã biết là vật hiếm có, bên trong có ánh sáng lung linh vẫn vút, bên ngoài có bóng loáng óng nhuận, xúc cảm trơn bóng như trứng, thật đúng là ngọc tốt!

Nàng vui mừng suy nghĩ, không ngờ đúng lúc Hàn Tương Tử đi qua, vươn tay cướp mất.

A Mộc nhảy mất: “Cái này là cho con mà.”

Nam nhân xoay người ngồi xuống, vung tay ném lên trên bàn: “Biết là vật gì không, cho con con liền lấy.”

A Mộc đi đến trước mặt ông, đánh giá: “Miếng ngọc này ít nhất có giá trị chừng này!”

Nàng chia tay ra, ánh mắt vẫn dừng ở trên mặt cha nuôi, thấy vẻ mặt ghét bỏ của ông thì mới vươn tay ra cầm miếng ngọc lên, cười hắc hắc cất miếng ngọc vào trong ngực.

Hàn Tương Tử lườm hắn một cái: “Thiên hạ không có cái gì là của không, ăn mềm nhà người ta, đũa móc mà chòi mâm son, xem đến lúc đó người ta tìm con làm việc thì xử lý thế nào đây?”

A Mộc phớt lờ đi: “Nếu phụ thân không muốn A Mộc lấy thì đã sớm nói rồi, còn đợi đến bây giờ? Thứ này đối với con mà nói thì chẳng có tác dụng gì, không bằng mang đi bán đổi chút bạc mới chân thật hơn.”

Hàn Tương Tử cười nhạo một tiếng, cuối cùng không để ý tới nàng nữa.

Trời còn chưa tối, lại có người đến đón Hàn Tương Tử, lúc đó Dung nương vừa mới bùng đồ ăn lên, A Mộc giúp đỡ bà mang chén, mâm còn chưa dính vào ghế, cơm vẫn chưa ăn được miếng nào thì lại có người đến gõ cửa, thị vệ đeo đao vẫn luôn đứng bên ngoài đi ra mở cửa, một gã sai vặt lập tức bỏ nhào tới: “Hàn đại phu có ở nhà không?”

A Mộc im lặng, không biết uy danh Bồ Tát sống vang dội đã biến thành đại phu có thể trị bệnh nan y phức tạp lúc nào.

Lúc này Hàn Tương Tử đã thay một khuôn mặt khác, vẫn là khuôn mặt có vết sẹo lúc trước, tang thương như đã bốn mươi năm mười tuổi rồi: “Có chuyện gì?”

Gã sai vặt lộn nhào bỏ vào cửa, phịch một tiếng quỳ xuống: “Nô tài là Nguru Nhị của phủ Tấn Vương, Vương gia nhà chúng tôi gấp gáp sai tiểu nhân tới đón ngài, nói có chuyện gấp mời ngài nhanh chóng qua một chuyến!”

Dung nương đã bới cơm cho hai cha con xong: “A Mộc có đói bụng không, mau ăn cơm đi.”

Lúc này A Mộc nào có tâm tình ăn cơm, chỉ đi tới sau lưng Hàn Tương Tử khẽ kéo tay áo ông: “Phụ thân.”

Nam nhân quay đầu lại: “Sao thế?”

A Mộc nhướng mày, nhỏ giọng nói: “Con cũng muốn đi.”

Ông nhíu mày, không hỏi nàng muốn đi theo làm chi, chỉ quay người lại ngồi xuống bàn: “Ăn cơm.”

Đương nhiên Nguru Nhị đã vội đến không đợi được, quỳ lết hai bước chỉ thiếu ôm đùi ông: “Tam gia, Vương gia chúng tôi nói, dù có chuyện lớn cũng phải hoãn lại, mau đi theo tiểu nhân ạ, nếu chậm thêm hai bước Thế tử... sợ rằng sẽ không tốt.”

Hàn Tương Tử không nhìn gã ta, trong lòng tự có tính toán.

Ông không nhanh không chậm bưng chén com lên, liếc nhìn A Mộc: “Mau ăn đi.”

A Mộc cũng thật sự đói bụng rồi, nhưng từ bé nàng đã như vậy, cho bao nhiêu com vào trong miệng đều nhai nuốt cực kỳ chậm, đợi nàng ăn no đã qua nửa canh giờ rồi.

Nguru Nhị sớm đã bị đuổi ra ngoài, sốt ruột đi qua đi lại trước cửa chính.

Dung nương mang nước đến, Hàn Tương Tử dùng nước súc miệng, cẩn thận lau sạch xong tự mình đến sương phòng cầm một hòm thuốc nhỏ vác ở trên vai.

A Mộc không đoán được tâm tư của ông nên không dám động đậy, chỉ giương mắt nhìn ông.

Hàn Tương Tử quay đầu lại dặn dò Dung nương đôi câu, không có gì khác ngoài bảo bà ngó chừng thời tiết, nếu nửa đêm có mưa thì đóng cửa sổ lại, sợ thảo dược ông đặt ở trước cửa sổ sẽ dính mưa.

Cuối cùng, ông đứng ở ngưỡng cửa quay đầu lại, nhìn thấy A Mộc nằm úp sấp ở bên bàn, vừa nhìn ông vừa nhúng tay vào trong nước trà vẽ vòng vòng trên bàn.

Ông trừng mắt nhìn nàng: “Không phải nói muốn đến phủ Tấn Vương sao, còn không qua đây?”

A Mộc hoan hô một tiếng, chạy nhanh tới: “Con vác hòm thuốc cho phụ thân!”

P/s: hình bên dưới là những mẫu Hồ phục t tìm thấy trên baidu, ko có hình nữ mặc nên t cũng chẳng hình ra được nữa~~

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Editor: Nana Trang

Nam tử trẻ tuổi nằm trên giường cả người đều là nước, dường như đang ngủ.

A Mộc đi theo sau lưng Hàn Tương Tử, nhô đầu ra nhìn hấn.

Mái tóc dài của hấn rối bời xõa ra, trên trán còn có một vết bầm có dính chút máu, cho dù như vậy cũng không ảnh hưởng đến vẻ đẹp của hấn.

Nghe nói lúc còn trẻ Tấn Vương Lý Hạo là mỹ nam tử nổi tiếng ở Yên kinh, Thế tử Lý Dục và đệ đệ Lý Quân là cùng một mẹ sinh ra, mẹ của bọn họ là Lâm thị năm đó cũng nổi danh ở bên ngoài, hai huynh đệ từ nhỏ đã khôi ngô tuấn tú, Lý Dục vốn sinh non, thân thể vẫn luôn ốm yếu không thể tùy tiện ra ngoài, nhưng lúc hấn mười ba tuổi thì nhất mình kinh nhân*.

(*nhất mình kinh nhân: Ví với bình thường không có biểu hiện gì đặc biệt, nhưng khi làm thì có thành tích khiến mọi người kinh ngạc)

Từ khi Triệu thị trở về cho đến nay, trên dưới Triệu quốc giận không kềm được.

Hai nước tiếp tục trở mặt, vừa đúng lúc đó nước khác cũng rục rịch ngóc đầu dậy, trong lúc nhất thời quân Tề quốc thiếu của cải tiền bạc, dân chúng khổ không thể tả, thiếu niên Lý Dục đi sứ hai nước Yên Ngụy, chỉ dựa vào uốn ba tác lược có thể khiến cho ba nước kết thành đồng minh. Thì ra vào thời điểm đó, hấn là vì cơ hội kéo lại hơi tàn cho Tề quốc, quân Triệu gia thế như chẻ tre không ngừng dồn ép kinh thành Triệu quốc, buộc Triệu quốc dời đô. Sau đó qua hai năm, sáu nước chỉ còn lại bốn nước, lấy Triệu thị đại diện cho phái chủ chiến nhưng dân chúng vẫn khó khăn, Triệu quốc cắt đất giải hoà, đưa con tin Phù Tô sang, sau đó thì thiên hạ thái bình.

A Mộc chưa từng thấy qua Thế tử Lý Dục, nhưng nàng đã nhìn thấy chân dung của hấn.

Chỉ là khi đứng trước người thật, nàng không nhìn được mà cảm thán, trên bức họa chỉ có tuấn tú nhưng lại không có phong thái say mê hấp dẫn.

Lý Dục nam sinh nữ tướng*, nhưng lại vì bệnh tật mà thân hình thon gầy càng có vẻ đẹp âm nhu gầy yếu, làn da y trắng nõn, nhắm mắt lại cũng có thể nhìn thấy đáy mắt, hai hàng mi hơi run lên như sắp tỉnh lại.

(* sinh ra thì đáng về con trai nhưng tướng mạo đáng về như con gái)

Hàn Tương Tử châm kim cho hấn, hai hạ nhân quỳ ở một bên nom nớp lo sợ, Tấn Vương Lý Hạo ngồi bên cạnh bàn, sắc mặt điềm tĩnh.

A Mộc cầm mảnh vải thuốc, nàng chăm chú nhìn khuôn mặt Thế tử, lúc nào cũng có một ảo giác giống như hắn sẽ lập tức tỉnh lại, quả nhiên đang nhìn chăm chăm, nam nhân đó thật sự mở hai mắt ra, trong lúc nhất thời dường như hắn nhìn thấy cha con Hàn Tương Tử vẫn có chút thần thờ, ánh mắt đại ra.

Giọng nói như cái chuông của Hàn Tương Tử vẫn khó nghe như cũ: “Hài tử, con cảm thấy thế nào rồi?”

Lý Hạo thấy con trai đã tỉnh lại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng tiến lên trước: “Dục nhi,“ nói xong quay đầu lại phẫn nộ quở trách: “Còn không qua đây thay quần áo cho Thế tử!”

Hai gã sai vặt quỳ dưới đất nhanh chóng bò tới hầu hạ, kết quả người trên giường lại đột nhiên lăn vào trong góc giường, hắn ôm hai đầu gối, dường như bị kinh hãi cực độ, trong đôi mắt đẹp lưu chuyển lệ về hồn nhiên ngây thơ.

Dễ nhận thấy hắn không muốn để cho bất kỳ ai đụng vào hắn, ngay cả lời nói ra cũng không có chút sức lực: “Tránh ra!”

Tần Vương đành phải tiến lên dụ dỗ hắn: “Dục nhi đừng sợ, sẽ không ai hại con đâu.”

Trên tóc Lý Dục còn nhỏ nước: “Con thỏ của con thành tinh, nàng ở trong nước, con muốn kéo con xuống, con không xuống, không xuống đâu!”

Hai gã sai vặt đi qua bắt lấy hắn: “Thỏ tinh đã chết rồi, Thế tử nên thay y phục thôi.”

Sau đó hắn dễ dàng bị hai người đè xuống, Tần Vương lắc đầu thở dài, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Ngược lại Hàn Tương Tử rất bình tĩnh, theo thói quen dọn dẹp cái hòm thuốc ở bên cạnh.

A Mộc cúi đầu, trong lòng không khỏi thương tiếc.

Người đẹp như vậy lại có bộ dạng yếu ớt đần độn này, đáng tiếc cho khuôn mặt kia của hắn, thật sự không có chút khí thế của Thế tử.

Không bao lâu, hai gã sai vặt bắt Thế tử nhà bọn họ đi rửa mặt thay quần áo, Tần Vương Lý Hạo cũng đi ra ngoài.

Hàn Tương Tử để A Mộc trông coi hòm thuốc ở lại trong phòng đợi ông, còn ông rời khỏi căn phòng này một mình, A Mộc nhàm chán đủ kiểu đánh giá khắp nơi, nàng thật sự không ngờ bản thân có thể dễ dàng tiến vào phủ Tần Vương như vậy.

Lúc nàng còn nhỏ cũng đã nghe nói qua đại danh của Thế tử.

Lúc Lý Dục thuyết phục các nước, A Mộc đang chịu khổ ở trong sân Hàn Tương Tử, còn từng hâm mộ sự tự do của hắn.

Cũng khó trách lúc dân chúng Yên kinh nhắc tới Thế tử, đã biết hắn thiên phú dị bẩm, nhưng lại không có ai dễ dàng nhìn thấy người thật, không ngờ là một kẻ ngốc. Trên bàn có hai đĩa điểm tâm khác nhau, óng ánh trong suốt, nhìn hết sức kỳ lạ quý hiếm. Trong phòng không có người khác, A Mộc vươn tay cầm một cái cắn.

Mùi vị không tệ, ngọt ngào mềm mại, nàng không dám ăn nhiều, bèn nhìn đi chỗ khác, cách trang trí trong phòng Lý Dục không xa hoa như trong tưởng tượng, A Mộc ngồi bên cạnh bàn, lắc lắc hai chân, cầm kéo nhỏ trên bàn cắt móng tay của mình.

Không đến một lát, có một người đi từ gian ngoài vào.

Hắn toàn thân đỏ trắng, tóc dài tán trên vai, trên trán còn có một vết đỏ hiển nhiên là vết thương được tạo thành tối hôm qua, A Mộc ngẩng mặt mắt đối mắt với hắn.

Lý Dục ngồi đối diện nàng, sau đó ánh mắt đảo qua mặt bàn, lại tiếp tục dời đến trên mặt nàng: “Bánh thạch anh ăn ngon không?”

A Mộc nuốt chút nữa cất luôn đầu ngón tay: “Ừ...”

May là Thế tử ngốc không vặn hỏi thêm nữa, ngược lại hắn cầm một miếng bỏ vào miệng cắn, nhìn vào đôi mắt trừng lớn của A Mộc cho là nàng cũng muốn ăn, lập tức rộng rãi cầm miếng khác đưa tới trước mặt nàng, ngón tay Lý Dục thon dài, khuôn mặt hơi ngây ngốc.

A Mộc mím môi, nhanh chóng khước từ: “Cảm ơn, ta không ăn.”

Nàng còn đang suy nghĩ vừa rồi Thế tử ngốc này hỏi nàng bánh thạch anh ăn có ngon không có lẽ là nàng nghĩ nhiều rồi, kết quả người ta trực tiếp chọc thủng ảo tưởng của nàng: “Không phải vừa rồi người ăn một miếng rồi sao? Sao giờ lại không ăn?”

A Mộc: “...”

Tay của Thế tử ngốc vẫn nâng ở trước mặt nàng, A Mộc vươn tay nhận lấy, cũng cắn một miếng.

Lý Dục hài lòng nở nụ cười, lộ ra vẻ vô cùng vui thích, mặt mày đều là ý cười sung sướng, ý cười này giống như gió xuân, phất qua ngực ngay cả điểm tâm trong miệng cũng ngọt thêm ba phần, A Mộc cười cười với y, trong lúc đó ánh mắt quét lên người hắn một vòng, cuối cùng dừng lại trên sợi dây đỏ lộ ra ở trên cổ hắn.

Lúc này khi hắn nằm trên giường, dây đỏ ẩn ở dưới lớp áo nên không nhìn thấy, vừa rồi thay quần áo lại để sợi dây ra ngoài, bên trên có treo một khối ngọc.

Nếu nói Phù Tô tiện tay cho nàng một khối ngọc thượng phẩm thì khối ngọc này cũng không kém chút nào, có trách thì trách ở giữa vòng tròn khối ngọc được điêu khắc ký tự ngoằn ngoèo kỳ lạ, nói trắng ra là như nét chữ nguệch ngoạc, cực kỳ quái dị, nhưng nói cho cùng, A Mộc nhìn lập tức đưa ra kết luận: Ngọc này cũng rất đáng giá!

Có thể là vì nàng nhìn mãi, Lý Dục lập tức phát hiện: “Ngươi nhìn ta làm gì?”

Đồ ngọc này nhạy cảm vậy, A Mộc nghi ngờ hắn giả ngu: “Thế tử cũng nhìn ta mà, nếu không sao biết ta nhìn ngươi.”

Bánh thạch anh trong miệng nàng đã trôi xuống dạ dày, vừa vận trên bàn có sẵn nước trà, cũng mặc kệ ai đó, A Mộc cầm chén trà qua rót hai chén, nàng giữ một chén, còn chén kia thì đẩy qua, nhếch môi cười: “Thế tử uống trà.”

Nói xong cầm lấy chén trà của mình uống ực ực.

Đương nhiên Lý Dục không uống trà, hắn chẳng những không uống trà, mà còn cổ quái nhìn nàng.

A Mộc cũng không bị hù dọa, điệu bộ kia của Hàn Tương Tử, rõ ràng chính là phủ Tấn Vương muốn cầu cạnh ông, nếu ông mang theo nàng tới đây, vậy nơi này hẳn nên an toàn, dầu gì cũng là con trai của ông, cũng coi như là một nửa khách rồi.

Nàng thân nhiên nhìn lại, chỉ là vừa ngước mắt lên, Lý Dục ở đối diện đột nhiên choàng tỉnh nhú mày: “À, vừa rồi ngươi nhìn ngọc của ta.”

Trong lòng A Mộc đột nhiên có một cảm giác quái quái, từ nhỏ nàng đối với nguy hiểm có cảm ứng vô cùng chuẩn, một cảm giác sơn tóc gáy đột nhiên khiến nàng lạnh cả người, mà ngay tại lúc này Lý Dục đã muốn đứng lên, hắn đi đến trước mặt A Mộc đột nhiên nở nụ cười.

Lại là ánh mắt đơn thuần này: “Ngươi thích khối ngọc này?”

A Mộc cũng đứng lên: “Ngọc của thế tử rất đẹp, nhìn xem, ta cũng có một khối ngọc xinh đẹp này.”

Nàng cúi đầu, vươn tay khều đồ trang sức treo trên eo, miếng ngọc treo phía trên là khối Phù Tô cho nàng, A Mộc thấp hơn Lý Dục một cái đầu, trong lúc cúi đầu như vậy, trên cổ nàng có thêm một khối ngọc. Là Lý Dục tháo ngọc đeo trên cổ của mình xuống đeo lên cổ hắn, A Mộc kinh hãi, vội vàng muốn kéo xuống: “Thế tử, cái này không thể!”

Lý Dục đè lại, còn nhét khối ngọc vào trong cổ nàng: “Ngươi thích thì tặng cho ngươi.”

Cái này sao có thể được, A Mộc chỉ cảm thấy quý dị, không đợi nàng tiếp tục từ chối thì cửa phòng gian ngoài vang lên một tiếng, nàng nghe thấy giọng như cái chuông của Hàn Tương Tử vang lên: “Thời gian cũng không sớm...”

Lần đầu tiên cảm thấy giọng nói này thật sự rất êm tai, tinh thần A Mộc buông lỏng quay đầu lại...

Nàng chỉ cảm thấy cần cổ đau xót, người sau lưng đột nhiên phát lực, sợi dây đỏ trên khối ngọc kia giống như lưỡi dao, nếu phản ứng chậm nửa bước e rằng cắt vỡ cổ họng của nàng rồi!

May mà từ bé A Mộc bị đánh thành quen, thân thể vô thức phản ứng, hai tay nắm lấy sợi dây đỏ, trở khuỷu tay đánh một kích, thân thể như cá trích tránh ra, khối ngọc này lập tức tiến vào trong cổ áo nàng lần nữa. Nàng tròn mắt nhìn, nhưng Lý Dục đã quay người lại ngồi bên cạnh bàn, không biết trong tay cầm một miếng bánh thạch anh từ lúc nào, nháy mắt vô tội nhìn nàng, giống như một màn vừa rồi là ảo giác vậy.

Có thêm nhiều người tiến vào, Tấn Vương Lý Hạo dẫn đầu đi vào: “Dục nhi!”

Lý Dục ăn bánh ngọt: “Hà?”

Hàn Tương Tử cũng nhìn A Mộc: “A Mộc, tới đây.”

A Mộc sải bước đến bên cạnh ông, ông ta khẽ vươn tay, sớm đã có một thị vệ đi qua cầm hòm thuốc tới.

Trong ngoài có đồ gì đều kéo ra, sau đó hai người liền rời khỏi phủ Tấn Vương, Hàn Tương Tử vẫn không mở miệng, A Mộc cũng không hỏi câu nào. Thẳng đến khi lên xe ngựa, trên đường đi rời khỏi phủ Tấn Vương, Hàn Tương Tử vươn tay sờ cổ áo của nàng xuống, rồi nhú mày: “Sao thế này? Hắn đã thương?”

A Mộc biết hắn trong miệng ông chính là Lý Dục, lúc này mới dựa vào tường xe né tránh sự đụng chạm của ông, vươn tay nâng cổ áo che vết đỏ lại: “Dạ, hắn muốn ghim chết con.”

Hàn Tương Tử cười nhạo một tiếng, biết trước nói: “Không phải con muốn đến phủ Tấn Vương sao? Không phải con muốn nhìn bộ dạng của Thế tử à? Bên cạnh Thế tử của phủ Tấn Vương sao có thể không có ai hầu hạ, một mình hắn tiến vào phòng thì ngươi liền không nghĩ tới, gã sai vặt bên cạnh hắn đều đi đâu rồi? Cũng may từ nhỏ con mạng lớn, nếu không chết thế nào cũng không biết.”

A Mộc mím môi, quả thực một lời của ông đã trúng đích. Khoảng khắc kinh hồn vừa rồi dường như vẫn còn trước mắt, A Mộc chưa bao giờ cảm thấy mình cách cái chết gần như vậy. Sự gan dạ trước kia như một câu chuyện cười, Thế tử gì đó biến thái, nàng vẫn còn chìm đắm ở trong cảm giác cổ hợng ngạt thở đau đớn không có cách nào kiềm chế, cắn răng oán hận muốn lần sau vào phủ Tấn Vương không trộm đồ của hắn thì cũng phải cho hắn một đồng mê hương!

Đang buồn bực, Hàn Tương Tử nhìn thấy chút tâm tư nhỏ của nàng: “Thế tử chắc chắn không đơn giản như con nghĩ đâu, cách xa hắn một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Editor: Nana Trang

Trên cổ trắng nõn có một vết hồng.

Mười ngón tay hết sức nhỏ của nữ nhân nhẹ nhàng bôi thuốc mỡ cho nàng, đầu chỉ có vết hồng, còn trầy cả da, vừa mở miệng cuồng hống vô cùng đau đớn, A Mộc bí thống phát hiện giọng nói của mình có điểm giống Hàn Tương Tử rồi, càng không kiềm được cơn giận.

Nàng nằm ở trên đùi Hồng Tụ, hai mắt hơi mở ra: “A tỷ chạm nhẹ chút, đau đó.”

Không nói đau còn đỡ, đầu ngón tay chọc chọc ở trên trán nàng: “Muội còn biết đau, nói cho muội biết bao nhiêu lần rồi, bớt tiếp cận đến bên cạnh Tam gia đi, tỷ tìm cơ hội sẽ đưa muội đi.”

A Mộc trở mình ngồi dậy, nàng quỳ xuống, chăm chú nhìn vào hai mắt nữ nhân: “Muội cũng nói rồi, a tỷ ở đâu muội sẽ ở đó.”

Nói xong thì bu lại tựa vào vai nữ nhân, còn vươn tay ôm cổ nàng ấy.

Hồng Tụ im lặng, chỉ vỗ vỗ sau lưng nàng: “Đã lớn rồi còn như vậy, để người khác nhìn thấy không chê cười muội mới lạ đấy.”

A Mộc ngẩng mặt, vươn tay quần lấy tóc dài rũ xuống bên mặt tỷ tỷ vòng mấy vòng: “Còn lâu mới sợ đấy, muội muốn ở chung với a tỷ, cha nuôi đối với muội cũng tạm, muội muốn đợi muội lớn hơn chút nữa, cho dù muội muốn mang tỷ tỷ đi ông ấy cũng sẽ không làm khó muội đâu.”

Trên mặt A Mộc, da thịt bóng loáng như tuyết.

Nữ nhân nhếch môi, vươn tay khẽ vuốt mặt nàng: “Đứng lên đi, hôm nay tỷ đặc biệt làm hai món muội thích, Tiểu Lan xem chừng độ lửa đấy!”

A Mộc dựa vào trên vai nàng ấy không thích di chuyển, nhưng Hồng Tụ đẩy ra thì vịn người nằm xuống giường.

Nàng ngã xuống giường lần nữa, nhìn vòng eo thon thả của nữ nhân qua lại ở trước mắt, dù loại nhảm chán mà đá cái chặn ở sau lưng nàng ấy: “Hôm nay muội muốn ngủ với a tỷ!”

Hồng Tụ không thèm để ý đến nàng, tự mình đi ra ngoài.

Không bao lâu, nữ nhân mang theo hộp cơm trở về, Tiểu Lan còn cầm rượu, quả thật hiếm lạ.

Bình thường a tỷ đều không cho nàng uống rượu, A Mộc nhảy xuống giường, mang giày vào nhảy nhẩy ra ngoài, trên bàn bày biện bốn mâm một canh đơn giản, còn có một bát mỹ trường thọ.

A Mộc ngơ ngẩn, “Sao lại nấu mỹ cho muội? Cũng không phải là sinh nhật muội nha!” Tỷ tỷ của nàng sinh vào mùa đông, còn nàng ngược lại sinh vào mùa hè, nhưng còn mấy ngày nữa mới đến, A Mộc nghi ngờ nhìn tỷ tỷ của mình: “Đây là làm cho muội?”

Hồng Tụ cũng ngồi xuống, vì che dấu vẻ âm thầm của mình mà cố tình suy nghĩ một chút mới cười: “Hà hà đúng vậy, tỷ nhớ nhầm rồi, cách sinh nhật của muội còn hơn mười ngày nữa, dù sao cũng đã làm rồi, muội xem như sinh nhật sớm đi!”

Làm sớm thì coi như sớm thôi, muốn để cho A Mộc vui vẻ rất đơn giản.

Chính là để nàng cùng ăn cùng uống gì đó với tỷ tỷ. Chỉ cần có thể nhìn thấy tỷ tỷ, thế giới này vẫn tốt đẹp như trước, A Mộc cơm no rượu say, lạ là ở trong Phù Dung nói chuyện với tỷ tỷ một hồi, nhưng sau đó vẫn bị đuổi về phòng của mình.

Lúc trước Hàn Tương Tử muốn dẫn nàng đi, yêu cầu duy nhất của nàng chính là ở cùng với tỷ tỷ.

Vì vậy ông sắp xếp cho nàng một căn phòng cách không xa phòng của a tỷ nàng, lúc nào không muốn trở về tiểu viện kia thì ở đây. A Mộc đương nhiên

vui vẻ, đáng tiếc sau đó nam nhân tiến vào phòng tỷ tỷ dần dần trở nên nhiều hơn, nàng dần dần lớn lên, thật sự là ngày này đau đớn hơn ngày kia, đau không thể tả.

Ai cũng nói trí nhớ của trẻ con lúc bốn năm tuổi đều không nhớ lâu, lớn lên sẽ quên sạch. Đó là vì nỗi đau không đủ, nếu đau đớn thống khổ thì sẽ nhớ rõ, giống như A Mộc vậy, nàng chưa bao giờ quên, ánh lửa kia phóng tận lên trời.

Sau khi trò chuyện âm áp với tỷ tỷ đã hơn nửa ngày, sáng sớm hôm sau, A Mộc liền đi tới cửa lớn Triệu gia.

Nàng tới cũng sớm, trời mới vừa tờ mờ sáng thì nàng đã ngồi trên ghế đá ở cửa, quả nhiên, ngồi một lát, cửa chính lặng lẽ mở ra một kẻ nhỏ, một nam nhân áo xanh đột nhiên chui ra khỏi cửa, nam nhân này đang muốn đóng cửa lại, A Mộc đi lên phía trước đề vòng cửa lại: “Ồi chào ta nói đi nương thức dậy sớm thật đấy!”

Nữ nhân bên trong cánh cửa dứt khoát mở cửa chính ra cho nàng đi vào: “Đồ ranh con, tới sớm thế làm gì?”

Nam nhân kia tựa như có người truy đuổi hẩn, nhanh chóng chạy đi, A Mộc nhìn bóng lưng hẩn cười không ngừng: “Ánh mắt của di nương không tệ, ta thấy vị đại ca này tốt hơn người trước nhiều đấy!”

Nữ nhân trừng mắt nhìn nàng: “Đừng ở đó mà nói bậy, nói đi, đến tìm ta có chuyện gì?”

A Mộc nhìn nàng ta, cười toe toét: “Ta nhớ di nương có qua lại với tỷ muội Lưu Tam của đoàn hát nhĩ, lão ngài nề mặt, bảo hẩn dẫn ta làm phu Tán Vương đi!”

Triệu di nương quẹo rừ cười một tiếng, cười xong lại vò vò đầu tóc, xoay người rời đi: “Không có cửa đâu, tỷ muội Lưu Tam và ta đã sớm thanh toán xong* hết rồi!”

[* 两清[liǎngqīng] thanh toán xong (trong buôn bán)]

Thanh cái gì toán thế, A Mộc hấp tấp đi theo sau lưng nàng ta: “Dù sao di nương cũng giúp ta suy nghĩ biện pháp đi.”

Lưu Tam tỷ là diễn viên nổi tiếng ở Yên kinh, hẩn ta tuy thân nam, nhưng đều diễn vai tỷ muội, bởi vì vai vế sư huynh đệ ba người nên gọi là tỷ muội Lưu Tam, vài năm trước Triệu di nương thích nghe hẩn ta diễn, không biết hai người cấu kết qua lại từ lúc nào, người tới ta đi hai năm, sau đó mới từ từ cắt đứt liên hệ.

Những chuyện này A Mộc đều biết, lúc này mới tìm đến Triệu di nương nghĩ biện pháp.

Hai ngày tới Phủ Tán Vương có mời đoàn bọn họ qua hát tuồng, A Mộc bèn suy nghĩ đánh vào mặt này.

Đáng tiếc di nương không mua nợ: “Muốn vào phủ Tán Vương hả, vậy trở về tìm cha nuôi người đi, có ai mà không biết cha nuôi người có giao tình không ít với phủ Tán Vương chứ!”

Hai người cùng đi vào tiền đường, bà tử vẩy nước quét nhà cũng mới dậy, nhanh chóng đi nấu nước.

A Mộc cũng không khách sáo, đi vào liền tự động ngồi ở một bên: “Tính tình cha nuôi ta thế nào di nương cũng không phải không biết, từ sáng đến tối gây phiền phức cho ông, ông không những không giúp ta còn đánh gãy chân ta, chuyện này không thể nói cho ông ấy biết được, cũng không thể nói cho a tỷ, dù sao nếu di nương không giúp ta, ta sẽ ăn vạ ở nhà di nương không đi.”

Trên bàn còn sót lại nước trà của tối hôm qua, nàng cảm ẩm trà lên muốn rót một cốc uống, nhưng nhìn thấy cốc nước không sạch liền để xuống.

Triệu di nương vẫn bảo dưỡng được dáng vẻ thướt tha thùy mị lắc mông đi qua đi lại ba lần ở trước mặt nàng, vừa quay đầu lại muốn từ chối thì chợt phát hiện trên bàn có thêm hai khối ngọc, một khối ngọc bích trơn bóng ánh nhuận, một khối được chạm trổ quanh co khúc khuỷu cẩn thận tinh xảo tuyệt vời còn có thêm một sợi dây đỏ.

A Mộc chống cằm: “Hai khối ngọc này đều không phải là vật phẩm bình thường, đều có chút nguồn gốc, nhưng nói một câu không xuôi tai, đồ vật có chút nguồn gốc ở Phủ Dung còn không phải là bị ta đổi thành bạc à? Vẫn là quy tắc cũ, di nương sai người cầm mạng đi bán, khi về bà ba ta bày.”

Nữ nhân mỉm môi mỗi tay cầm một khối lên cẩn thận xem xét: “Mặt ngọc hơi nhỏ một chút, mặc dù không phải giá trị liên thành, nhưng quả thực là đồ tốt, kiếm ở đâu ra vậy?”

A Mộc nháy mắt: “Di nương bà hỏi nhiều lắm rồi đấy.”

Nữ nhân cười hà hà: “Được được được, di nương không hỏi nữa, nhưng nguồn gốc thứ này không tốt ta sợ sau này sẽ có phiền toái, mà ta chỉ được ba thôi...”

Lời còn chưa dứt, A Mộc đã vươn tay ra trước mặt nàng ta: “Vì gặp tỷ muội Lưu Tam mới cho bà ba phần.”

Nữ nhân quắc mắt qua, chỉ là nhìn hai khối ngọc này do dự lát, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân từ xa tới gần, nữ tử chạy nhanh đến, như một làn khói chạy vụt từ hậu viện tới đằng trước, mặt đỏ bừng, tóc vẫn chưa chải búi chỉnh tề, chỉ thấy nàng ta cười tươi chạy tới: “A Mộc thật sự đến rồi! Bà vú nói người đã đến ta còn không tin, đến sớm vậy tìm ta có việc gì sao?”

Nha đầu này đầu không chải mặt không rửa, váy cũng không mặc chỉnh tề đã chạy ra đây.

Mấy năm nay Triệu di nương chỉ có một người thân này, sợ nhất là nàng ta tức giận mình, sợ A Mộc nói ra lời không xuôi tai nào đó, liền vội vàng kéo váy nàng ta sửa lại cho gọn: “Ta bảo A Mộc tới đây là có chút việc, lát nữa con cùng đi đến Đại Hồ Đồng một chuyến với hân, tìm tý muối Lư Tam nói chuyện đi.”

Từ trước đến nay Triệu Vạn có năng lực chạy chân rất giỏi, vừa nghe có liên quan đến A Mộc, đương nhiên bằng lòng, Triệu di nương cho con gái một cây trâm để mang đi, nàng ta mề nheo lại ăn mặc một phen, lúc hai người đi ra khỏi Triệu gia thì trời đã sáng choang. Đến Đại Hồ Đồng tìm tý muối Lư Tam, vừa lấy cây trâm Triệu di nương cho ra, hân ta liền sáng khoái đáp ứng yêu cầu của A Mộc.

Ra khỏi Đại Hồ Đồng, hai người đều có hơi đói bụng.

Triệu Vạn quán lấy A Mộc nói muốn ăn mì hoành thánh lúa mạch của nhà Lư đại nương, A Mộc đành phải mang theo nàng ta quanh quẩn một vòng ở trên đường cái, mì hoành thánh của nhà Lư đại nương mở ở trên phố Tây, suốt dọc đường tiểu cô nương này như một đứa bé không ngừng luyến thỏai với nàng, nàng đang có tâm sự nên cũng tùy tiện ừ ừ mấy tiếng phụ họa nàng ta cho xong, lúc hai người đi đến phố Tây thì mặt trời đã lên cao rồi. Lư đại nương cũng sắp dọn quán, trời mới vừa mưa nên trên đường cái phố Tây khắp nơi đều là nước, Triệu Vạn và A Mộc là khách quen của quán, vừa thấy bọn họ thì lập tức bụng hai bát mì lớn lên.

Mặt trời vẫn chưa nắng gắt, Triệu Vạn vui mừng rạo rức bụng tô mì lên: “A Mộc, ngươi biết vì sao ta thích mì hoành thánh của Lư đại nương không?”

A Mộc đã sớm mở miệng ăn nên ậm ừ hỏi nàng ta: “Tại sao?”

Triệu Vạn mỉm cười, nhìn nàng chớp chớp mắt: “Ta không nói cho ngươi biết!”

A Mộc: “...”

Được rồi, thích sao thì thích đi.

A Mộc còn đang suy nghĩ nếu sau khi tiến vào phủ Tấn Vương phải hành sự thế nào mới có thể thuận lợi chạy thoát, nên hoàn toàn không có tâm trạng nói chuyện phiếm cùng nàng ta.

Triệu Vạn ngồi bên cạnh nàng, không biết nghĩ tới cái gì mà cười toe toét không ngừng, đợi nàng ăn xong một tô mì lớn rồi nàng ta vẫn đang chống cằm nhìn nàng.

A Mộc im lặng, đã tồn không ít thời gian với nàng ta, bèn đứng dậy: “Cô ăn đi, ta đi trước đây.”

Lúc này tiểu cô nương mới phản ứng lại, tức giận không thôi: “Ta còn chưa ăn, ngươi đợi ta một chút!”

Nàng ta vươn tay nắm lấy cổ tay A Mộc, ngẩng mặt nhìn nàng.

A Mộc xoay người lại, cách phố Tây không xa có một loạt tiếng vó ngựa truyền đến, không biết là ngựa nhỏ nhà ai trật dây cương phi thẳng đến bên này, vũng nước dưới chân có hơi sâu, lúc bàn của Lư đại nương bị lật tung trên mặt đất, Triệu Vạn nhảy dựng lên, nước bùn bắn tung tóe dính lên người nàng ta rất nhiều, chỗ váy bị bắn một mảnh.

Con ngựa nhỏ màu nâu ngún nguẩy, Lư đại nương bị dọa không hề nhẹ, nhìn đồng bừa bọn trên đất thì gấp đến độ không làm được gì.

Triệu Vạn quay đầu lại cầm lấy roi da trên xe lừa của Lư đại gia, quát một roi về phía con ngựa nhỏ kia. Trong lúc hỗn loạn này, một tiếng huýt gió khản cấp vội vàng vang lên, ở đầu phố hiện lên làn váy bạch điệp đỏ rực, hai con khoái mã lao đến.

Bộ lông của con ngựa nhỏ bị đánh này phát sáng, tất nhiên là có chút lai lịch, A Mộc vừa muốn kéo Triệu Vạn lại, thì nghe thấy một tiếng quát khê, gió to ở sau lưng lừa đến.

Thiếu nữ ở phía sau ghì chặt dây cương: “Dừng tay! Ai cho ngươi đánh ngựa của ta!”

Nói xong, nàng ta quát một nhát roi xuống đất, vô số bọt nước tóe lên, bắn hết vào người Triệu Vạn. Giọng nàng ta như Hoàng Oanh, A Mộc quay đầu lại, đập vào mắt chính là một thiếu nữ toàn thân y phục đỏ, xinh đẹp động lòng người, nhìn tuổi hân mười hai mười ba tuổi, vẻ mặt ngang ngược kiêu ngạo. Nam nhân bên cạnh nàng ta dĩ nhiên đã xuống ngựa: “Ngựa của phủ Thuận Thiên tướng quân, há lại để các ngươi muốn đánh thì đánh?”

Hân xải bước đi qua thuận lợi bắt lấy con ngựa nhỏ kia, sau đó quay đầu bày ra vẻ mặt vui vẻ: “Tiểu thư đừng tức giận, con ngựa con này còn cần phải dạy dỗ.”

Thiếu nữ hạ mắt nhìn vết bùn dính trên người con ngựa con, là chỗ mới bị Triệu Vạn quát roi, nàng ta lập tức giận lên: “Là ai quát nó!”

Lư đại gia và Lư đại nương đứng ở một bên không dám đi qua, Triệu Vạn cả người bùn đất tức giận tới mức giậm chân, nhưng cũng biết mình không thể chộc vào người ta, hai mắt đỏ lên cúi đầu giải thích: “Lúc con ngựa này chạy tới đây không biết là của phủ tướng quân, nó... nó đá ngã bàn ghế, thiếu chút nữa đập trúng ta, làm cả người ta đầy bùn...”

“Thiếu chút nữa?” Thiếu nữ áo đỏ ngồi ở trên lưng ngựa, chỉ cười khẩy một tiếng: “Cho dù thật sự đập trúng người thì sao, còn dám quát ngựa của ta, ta thấy người chán sống rồi đây!”

Nàng ta ngoan độc quát một roi qua, Triệu Vạn hét lên một tiếng, sợ tới mức che mắt vô thức ngựa ra sau.

Phủ Thuận Thiên tướng quân là do Hoàng đế ngự tứ, để ban thưởng Triệu thị lập được chinh Triệu mà xây nên.

Nghe đồn sau khi thành thân ông ta chỉ có một nữ, được nuông chiều từ bé, ngang ngược tùy hứng, thích nhất là mặc y phục màu đỏ.

Cũng chính lúc này, A Mộc kịp thời vươn tay ra, nàng một tay vịn chặt Triệu Vạn xem ngựa ra sau đây ra phía sau mình, một tay bắt được roi ngựa của thiếu nữ.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Editor: Nana Trang

Phủ Thuận Thiên tướng quân là do Hoàng đế ngự tứ, để ban thưởng Triệu Thị lập được chinh Triệu mà xây nên.

Nghe đồn sau khi thành thân ông ta chỉ có một con gái, được nuông chiều từ bé, ngang ngược tùy hứng, thích nhất là mặc y phục màu đỏ.

Tên nàng ta là Triệu Thủ, A Mộc biết nàng ta, nhưng chưa từng gặp mặt.

Nghe nói vị này là thiên kim của Triệu tướng quân, sau khi sinh ra thì được nuông chiều cực độ, muốn trời muốn trăng cha nàng ta sẽ không đi hái sao.

Nàng ta sinh vào năm đại hung, theo tập tục phải khai trước một năm, nhưng năm sinh áo nhỏ hơn một năm nên năm nay chỉ mới mười ba.

Triệu Vạn trốn sau lưng A Mộc, túm lấy tay áo nàng, nhỏ giọng gọi một nàng: “A Mộc, hình như đây là đại tiểu thư của phủ tướng quân, làm sao bây giờ?”

A Mộc vẫn cầm roi ngựa trong tay, nàng ngẩng mặt chăm chú nhìn vào mặt của thiếu nữ ngồi trên ngựa: “Nếu một roi này của Triệu tiểu thư gây ra án mạng thì thật không tốt chút nào, dưới chân thiên tử luôn có luật pháp, cho dù phủ tướng quân có thân thông quảng đại đi chăng nữa e rằng cô cũng sẽ ngồi trong tù giam vì một mạng người hôm nay, về phần sau này cô thế nào thì là chuyện của sau này, phủ tướng quân sẽ chắc chắn mất hết thể diện rồi!”

Triệu Thủ giận dữ, nhưng nàng ta có dùng lực thế nào cũng không kéo roi ngựa trở về được: “To gan!”

Lực chú ý của nam nhân đang dắt ngựa lập tức bị hấp dẫn tới, quả nhiên là người cùng một phủ, ngay cả bộ dạng quát roi ngựa cũng giống hệt, hắn thấy A Mộc vẫn luôn kéo roi ngựa của Triệu đại tiểu thư không buông tay thì lập tức quát một roi tới! Triệu Vạn “A” một tiếng. Nhắm mắt lại nghiêng người bỏ nhào lên người A Mộc muốn cản cho nàng, A Mộc chỉ vừa quay người, tránh thoát khỏi tiểu cô nương chỉ có làm trở ngại chứ không giúp gì, vẫn như cũ một phát bắt được roi ngựa. Từ nhỏ nàng đã luyện được sức lực toàn thân, chỉ vừa dùng lực thì Triệu Thủ ngã ngồi không yên trên lưng ngựa, trên lưng ngựa không có yên ngựa, nàng ta bắt đầu hồi hận vì sự phô trương ngày hôm nay nhưng lại sợ bị té, nắm lấy dây cương thả roi ngựa ra.

Nam nhân kinh hãi, tiểu mã tống bên cạnh lại gún nguẩy thích đùa vui, hắn dắt dây cương, A Mộc phủ đầu quát một roi qua, cây roi hung hăng nện vào người hắn.

A Mộc cười nhạt: “Phận làm nô tài nô tỳ, cựa vào phủ tướng quân thì dám ức hiếp dân chúng sao? Nếu đến tai tướng quân các người, ta không tin ông ta không hỏi tội tiểu thư, nhưng sẽ không hỏi tội người!”

Khi nói chuyện, một cây roi lại đến, nam nhân che đầu lại, Triệu Thủ trên lưng ngựa mặt trắng không còn chút máu.

Chỉ nghe thấy nàng ta hét lên một tiếng, con ngựa dưới thân vốn dịu dàng ngoan ngoãn lại hí một tiếng, thiếu nữ không có roi ngựa, chỉ có thể nắm dây cương thật chặt, sau đó theo con ngựa lao ra ngoài.

A Mộc nhướn mày cười một tiếng, lại kéo dây cương trong tay nam nhân qua, sau đó phi người lên ngựa.

Triệu Vạn đứng sau lưng nàng, thấy hành động mờ ám búng cây đinh vào thân ngựa của nàng là vì trả thù thiếu nữ kia thì đắc ý vụng trộm vui vẻ, nhưng lại thấy A Mộc nhảy lên ngựa thì lúc này gặm chân: “A Mộc! Người đi theo làm gì!”

Đáng tiếc lúc gã sai vặt của phủ tướng quân đang đứng ở đó cũng luống cuống tay chân kéo ngựa nhỏ muốn đuổi theo, A Mộc đã đuổi theo thiếu nữ áo đỏ rồi, nàng vung roi ngựa lên, bay nhanh như gió chạy đi. Có thể là thiên tính của con người Triệu quốc, từ nhỏ A Mộc đã thích cưỡi ngựa, vì muốn có một con ngựa con, nàng đi theo Hán Tương Tử chịu không ít khổ, không biết vị cha nuôi thân bí này dùng cách gì từng vào doanh địa ở ngoại ô sông

một thời gian ngắn, sau đó huấn luyện hơn nửa năm, lúc rời khỏi doanh địa, bình trưởng tặng ông ta một con.

Con ngựa con này cũng có màu nâu, lúc đó A Mộc mười hai tuổi, Hàn Tương Tử để nàng tự nuôi. Nàng nuôi không nổi liền bán nó lấy bạc mua một đôi vòng tay cho a tỷ, ngồi trên lưng ngựa không hiểu sai lại nhớ tới con ngựa con kia của mình, rõ là chuyện đã qua vậy mà lại ngay trước mắt. Mắt thấy thiếu nữ liên tục thét chói tai kéo dây cương của con ngựa như bị điên sắp ngã xuống, A Mộc đã chạy đến gần ngay bên cạnh, lúc nguy cấp, nàng thả người nhảy một cái, một tay ôm eo thiếu nữ, một tay mon trón thân ngựa rút mình ra.

A Mộc ở phía sau ôm lấy thiếu nữ, duỗi tay ra giành lấy dây cương trong tay nàng ta.

Triệu Thủ chưa tỉnh hồn, người sau lưng vội vàng ghim cương ngựa dừng lại, lại khẽ vuốt thân ngựa, làm ngã vô số quây hàng con ngựa mới ngừng lại được.

Hai chân nàng ta như nhũn ra, suýt chút nữa là trượt xuống, A Mộc đỡ lấy đầu vai nàng ta, nhét dây cương vào lại trong tay nàng ta rồi nhảy xuống lưng ngựa.

Lúc này, phía sau nam nhân đã chạy đến: “Tiểu thư, không sao chứ!”

Sắc mặt Triệu Thủ trắng bệch, dần dần phỉếm hồng lên, kéo dây cương cúi đầu nhìn A Mộc: “Này, người tên là gì? Nhà ở đâu?”

A Mộc nhướn mày cười một tiếng, nhưng lại xoay người rời đi.

Thiếu nữ ở sau lưng vẫn kêu nàng, nàng quay lưng đi thì nụ cười tắt hẳn, trở lại quán mì hoành thánh của Lưu đại nương, quả nhiên Triệu Vạn đứng ở bên đường đá mấy cục đá, vẫn đang chờ nàng.

Tiểu cô nương ngẩng đầu nhìn thấy nàng thì vươn tay ra nắm lên vai nàng hai nắm: “Người quán nàng ta làm gì, để nàng ta ngã chết mới đúng!”

A Mộc giữ nắm nắm của nàng ta lại, im lặng nhìn nàng ta: “Nàng ta mà ngã, chuyện này còn có thể giải quyết đơn giản sao?”

Nàng đẩy nàng ta ra một chút, rũ mắt nhìn bùn đất dính trên chiếc váy mới Triệu Vạn thích nhất, ngay sau đó hào phóng vỗ vỗ đầu vai nàng ta: “Đi, ca dẫn người đi mua váy mới, thích kiểu gì thì mua kiểu đó!”

Chút cảm xúc của Triệu Vạn lập tức tiêu tán không còn một mống: “Ừ!”

Đưa Triệu Vạn về nhà, A Mộc lại vẽ cho La Tiểu Vũ một địa đồ thô sơ, để hắn nhận rõ đường chạy trốn từ phòng bếp đến cửa sau của phủ Tấn Vương, đến lúc đó tìm cơ hội gây hỗn loạn, nếu gặp chuyện bất trắc thì nhân cơ hội chuẩn đi.

Phản mê đã được cải tiến, A Mộc vẫn còn nhớ thù với Thế tử Lý Dục.

Buổi sáng ngày thứ bảy, A Mộc ở ngoài cửa đập đầu với Hàn Tương Tử, mang theo nữ trang và chùy thủ đi ra cửa.

Nàng lần mò vào sân sau của Phủ Dung Lý, không dám kinh động đến người gác cửa, lúc này A Mộc đã giả thành một cô nương trong đoàn kịch, nàng nhẹ nhàng đi lên lầu hai. Lúc này trong lầu vô cùng yên tĩnh, hai ngày trước lúc nàng mua đồ mới cho Triệu Vạn, cũng mua cho a tỷ một bộ, tối qua mới cầm về, nàng mở cửa phòng ra, nhét vào phòng qua khe cửa, sau đó không quay đầu lại đi xuống lầu.

La Tiểu Vũ đợi nàng từ sớm, A Mộc cũng dịch dung cho hắn.

Hai người bước nhanh ra khỏi Phủ Dung Lý đi thẳng đến lầu kịch Đại Hồ Đồng, vì đã chào hỏi từ sớm nên tỷ muội Lưu Tam không hỏi gì liền trực tiếp phân hai người làm công việc tạp vụ, cầm đạo cụ cho ca nhi và tỷ muội hát hí khúc.

La Tiểu Vũ có sức lực nên gánh nhiều việc nặng hơn.

A Mộc mặc áo váy màu xanh, buộc chặt đai lưng hiện ra vòng eo mảnh khảnh, để buổi tối có thể dễ dàng thay đổi nên bím tóc cũng vô cùng đơn giản, cho dù như vậy, thiếu niên đứng bên cạnh nhìn nàng vẫn luôn cười ngây ngô với nàng: “A Mộc, nếu người là nữ thì thật là tốt.”

A Mộc móc bánh bao ở trước ngực ra có ý muốn nhét vào trong miệng hắn, hắn sợ tới mức chạy thật nhanh. Mấy năm nay nàng có ăn được đề tri hoãn dậy thì, cho nên đặc tính của phái nữ cũng không mấy rõ ràng, ở bên trong lại quần vải nên càng phẳng lì hơn. Buổi tối phải hát tuồng ở phủ Tấn Vương, tỷ Lưu Tam dẫn theo gánh hát và đoàn tạp kỹ đến phủ Tấn Vương thật sớm, vẫn có người đợi ở cửa sau dẫn bọn họ nuôi đuôi đi vào. Đội thị vệ của phủ Tấn Vương đi qua đi lại không ngừng dò xét, ở giữa đình viện khắp nơi đều là người.

Đài cao đã được dựng xong, A Mộc và La Tiểu Vũ trà trộn trong đám người đi theo làm chút việc nặng.

Tỷ muội Lưu Tam dặn đi dặn lại nhiều lần bọn họ không nên chạy loạn, tất cả đều đồng ý, bận bịu đến trưa, cường độ tuần tra của phủ Tấn Vương càng gia tăng, buổi trưa A Mộc và La Tiểu Vũ nhận được bốn cái bánh màn thầu, hai chén cháo và một đĩa dưa muối, hai người tranh thủ thời gian ngồi dựa vào phía sau đài tạp kỹ ăn trưa.

Chậm chạp nhìn đến màn đêm buông xuống, khách mời dần dần đến.

Chỉ nghe thấy đằng trước ồn ào như ong vỡ tổ nổi thành một mảnh, A Mộc lấy cái đi tiểu tiện dựa vào màn đêm vòng đến đằng trước, ở phủ Tấn Vương

gã sai vặt nhiều hơn nha hoàn, nàng không khỏi thâm hô thất sách. Cũng may vì hôn sự của Thế tử, Thiên tử cũng phải suy nghĩ, tối nay trong phủ Tấn Vương sẽ có Bách Hoa yến, đa số các tiểu thư của mỗi phủ trong Yên kinh đều tham dự, cũng khó trách chủ nói tiểu thư Triệu gia muốn có cơ hội ở chung với một mình Thế tử, A Mộc cúi thấp đầu, mượn bóng đêm có thể nhìn thấy Triệu Thủ và một cô nương trẻ tuổi cao gầy đang ngồi cùng nhau líu ló cười nói.

Triệu Thủ và Thế tử Lý Dục vốn có huyết thống tình thân, đương nhiên sẽ giới thiệu bọn họ quen biết nhau.

Nàng trốn đằng sau đào kép và tạp kỹ lui tới, nhìn từ xa không kiểm được mà thâm cười kháy.

Trên đài cao tỷ muội Lưu Tam đã bắt đầu rồi, diễn viên nổi tiếng ở Yên kinh này xác thực danh bất hư truyền, một tiếng chiêng vang lên, vở kịch hay lập tức bắt đầu.

A Mộc đứng trong chỗ tối ở dưới đài, vậy mà lại nhìn thấy Thái tử Phù Tô của Triệu quốc cũng ở trong đám khách mời của phủ Tấn Vương.

Yến tiệc được bày ở giữa đình viện, liếc nhìn xung quanh một vòng, lại không thấy tung tích của Triệu Thị, trí nhớ của A Mộc rất tốt, nàng tự nhận là chỉ cần nhìn qua là sẽ nhận ra người đó, đáng tiếc cẩn thận từ trên xuống dưới, từ trái sang phải đều không phát hiện người của Triệu Thị, nàng không nhận được mà vô cùng thất vọng.

Kiên nhẫn chờ đợi, đa số quan viên đương triều đều đến để tỏ tâm ý, sau đó lục tục rời đi, nàng chú ý quan sát một hồi, ghi nhớ rõ đường lối làm việc của đám tiểu tư* nha hoàn. Hát bốn năm vở kịch, đoàn tạp kỹ** khéo léo lên đài, hai canh giờ trôi qua, A Mộc vỗ La Tiểu Vũ bảo hắn đi ra phía sau phòng bếp trốn, còn mình thì đổi thành trang phục đại nha hoàn của phủ Tấn Vương, đến bộ dáng cũng giống Liên cô nương ngày đó hô to gọi nhỏ ở hậu viện bày tám phần.

(* tiểu tư: gã sai vặt

** tạp kỹ: xiếc ảo thuật, ca hát tạp kỹ)

Hai người chọn đúng thời cơ, chỉ đợi có một nha hoàn tới lấy đồ ăn sẽ nhảy ra đáng ngất nàng ta. A Mộc nhét vải vào miệng nàng ta, trói chặt tay chân rồi ném vào trong phòng củi để La Tiểu Vũ trông chừng, còn A Mộc thì bụng nổi đồ ăn mới bước nhanh đuổi kịp nhóm người đang trước. Hạ nhân trong phủ Tấn Vương nhiều, đều không dám lên tiếng lần lượt mang đồ ăn lên, những khách nhân trước đó đều đã rời đi một ít, gánh hát của tỷ muội Lưu Tam cũng đã dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị xuống đài.

Sớm đã có người mang bàn thấp tới, trong đình viện hậu hoa viên ở phủ Tấn Vương bắt đầu Bách Hoa yến. Trên bàn đều là cảnh hoa trong hoa viên, tiểu thư các phủ đều dày công trang điểm, giống như muôn hoa đua thắm khoe hồng. A Mộc bước nhẹ đi theo nha hoàn phía trước, nàng vốn có ý định tiến tới gần trước mặt Thế tử, lúc bày món ăn khéo léo tránh qua mấy người, cách hai vị trí nữa là sẽ vòng đến trước mặt hắn.

Trước đó Lý Dục không tham dự, chỉ nói rơi xuống nước bị chút phong hàn thân thể không được tốt.

Lúc này một đám tiểu thư nổi tiếng và quý giá mong ngóng trông chờ hắn mới xuất hiện dưới sự vây đỡ của mọi người.

Đáy lòng A Mộc cười nhạt, bệnh như vậy làm sao có thể xuất hiện trước mặt người khác, không ra được chẳng qua chỉ muốn che chút xấu xí mà thôi.

Nàng hờ hững liếc một cái, cúi đầu chia thức ăn.

Thái tử Phù Tô gõ chiết phiến, ngữ điệu làm như thờ ơ: “Thế tử cũng biết dân chúng phổ phường lo lắng, lời đồn đãi gần đây lại đáng lên rồi!”

Thì ra hai người đang nói chuyện phiếm, A Mộc đứng dậy, lại mím môi, Thế tử như vậy có thể tán gẫu như thường với hắn ta mới là lạ đấy.

Sau lưng có người nâng khay dài, nàng xoay người lại lên động tay động chân lên bánh ngọt thạch anh trên khay kia, áo váy Tề quốc có ống tay rộng, lúc chia thức ăn mượn tay áo che lại, vẩy chút phấn mề vào trong tóc của Lý Dục, chỉ trong giây lát lập tức đứng thẳng người.

Trời dần tối, chỉ có đèn màu ở trên cao chính giữa đình viện, thiếu nữ cười duyên, thiếu nam hoạt bát trong bữa tiệc dưới ánh đèn ảm áp, bầu không khí rất tốt đẹp.

A Mộc xoay người lui đi, lại nghe Thế tử hờ hững nói: “Phụ thị không có hồ, nhưng ba người nói mà thành hồ*, hôm nay hai nước Triệu kết minh, lời đồn khai chiến cũng không dừng ở thành thị, dân chúng khó khăn sống lưu lạc vẫn chưa khôi phục, hôm nay lại lo lắng không thôi, khó có thể yên giấc, thật là khiến lòng người đau đớn.”

[* Nguyên câu của nó ý là (theo t suy đoán): Trong chợ không có hồ, nhưng ba người nói thì trong chợ lại có hồ. Tức là một người nói thì không tin nhưng ba người nói lại tin]

Lúc nàng đứng dậy lại liếc hắn một cái.

Chỉ thấy tư thái đó giống như trích tiên, nhưng rồi lại không giống, so với Lý Dục nàng đã từng thấy trước đó, thì đây là một người có đôi mắt thâm thúy, trong lời nói mang theo hờ hững cự tuyệt người khác từ ngàn dặm. Rõ ràng không giống cùng một người, Lý Dục bị bệnh về mặt như trẻ con khiến cho người ta không hề có chút phòng bị, mà Thế tử Lý Dục thì lại giống như lời đồn đãi trong chợ.

A Mộc cũng không suy nghĩ nhiều, không dám nán lại lâu.

Nàng đi theo nha hoàn đằng trước cầm lấy khay xoay người lại, vừa lúc đó, trên tiệc không biết là ai kêu một tiếng “Được”, chỉ nghe một tiếng cảm vang lên, một nữ tử ôm kiếm đi lên. Nữ tử Tề quốc luôn bị giữ trong khuê phòng, nhưng Triệu quốc lại không giống vậy, nữ tử Triệu quốc từ nhỏ đến lớn đều thích mặc Hồ phục, không có phép tắc tam tông tứ đức gì, tình hình của hai nước từ trước đến nay đều không giống nhau, đều tò mò lẫn nhau, ví dụ như nam tử Triệu quốc thường giấu cột nữ tử Tề quốc chân nhỏ, còn nam tử Tề quốc lại thường làm vui cho nữ tử Triệu quốc múa đao múa kiếm.

Lúc xoay người, A Mộc chỉ nhìn thấy nữ tử toàn thân Hồ phục, song kiếm trong tay. Dáng dấp của nàng ta chỉ có thể gọi là thanh tú, nhưng dáng người xinh đẹp, dù cho giả trang thành nữ tử Triệu quốc nhưng cũng hiện ra vẻ xương mềm. A Mộc đi theo sau lưng các nha hoàn bừa bãi, bước nhanh hơn.

Chỉ nghe một tiếng “tùng”, tiếng đàn trong trèo cao son lưu thủy* trút nghiêng mà ra.

(* tri âm tri kỷ. Bá Nha có tài gảy đàn, Tử Kỳ có tài thưởng thức. Khi Bá Nha gảy đến đoạn miêu tả núi cao, nước chảy thì Tử Kỳ thốt lên: "Tuyệt! Tuyệt! cao như Thái Sơn, dài như Trường Giang!")

A Mộc đi nhanh, nghe thấy trên tiệc có người ở bên hi hi cười nói: “Mau nhìn xem, Triệu tướng quân tới đón con gái bảo bối kia!”

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: To gan lớn mật

Editor: Nana Trang

A Mộc vô thức quay đầu lại, chỉ thấy ở giữa đình viện quả thực có một nam nhân cao lớn đi tới.

Mọi người tụ tập lại ở giữa, Tấn Vương đi lên nghênh đón, nàng mím môi, không đợi nàng đứng lại thì thấy Thế tử Lý Dục liếc nhìn về phía nàng, ngay sau đó hai người phía sau hẩn cứ vậy mà đi về phía nàng. Trong lòng A Mộc biết không ổn càng bước nhanh hơn.

Đi xa được một chút, tiểu cô nương kia đằng trước quay đầu lại nhìn nàng: “Liên tỷ tỷ, mấy ngày qua tỷ đi đâu vậy!”

A Mộc cũng không trả lời, cô nương này thoát nhìn có quan hệ không tệ với “nàng”, vừa đi vừa liếc mắt nhìn nàng: “Thật đúng là được Thế tử cưng chiều sao!”

Người phía sau càng lúc càng đến gần, A Mộc lấy hỏa chiết từ trong ngực ra đốt lên ném về phía trước, chúng tiểu cô nương lúc này kêu to chạy trốn, mọi người đều mặc y phục giống nhau, A Mộc lập tức nhân cơ hội chui vào trong đám nha hoàn.

Bóng lưng đều hao hao nhau, người phía sau lập tức quát lên: “Đứng yên! Thế tử có lệnh, các người đều trở lại bữa tiệc!”

Trở lại là đùa ngốc, A Mộc nhắc chân mượn bóng đêm chạy về phía phòng củi.

La Tiểu Vũ ở bên trong tiếp ứng, đã sớm chuẩn bị xong quần áo cho nàng, A Mộc ôm tỷ nữ bị nàng làm cho hôn mê ra, lúc này La Tiểu Vũ mặc quần áo tiểu tư của phủ Tấn Vương, hẩn muốn ra ngoài để A Mộc thay đồ, nhưng không đợi hẩn đi ra, A Mộc đã cởi quần áo nhanh chóng mặc quần áo khác lên, kéo lớp mặt nạ ra, lại thay đổi thành khuôn mặt thanh của tiểu tư trẻ tuổi, nhảy qua cửa sổ ra ngoài. Tỷ nữ hôn mê kia vừa lộ diện, bên ngoài lập tức lộn xộn.

A Mộc ném một cây hỏa chiết vào phòng củi, nhìn thấy khói bốc lên, lúc này mới chạy đi.

La Tiểu Vũ đã chuẩn bị xong, hai người đồng thời trốn sau cây liễu to ở cửa sau, khách mời đằng trước vẫn còn, ở cửa sau cho dù thật sự bắt lửa cũng không dám lớn tiếng kêu la, hướng chỉ lửa này cũng không lớn, sẽ mau chóng chạy tới.

Đội thị vệ tuần tra càng thêm chặt chẽ, hai người không nhúc nhích, lúc này bất kể cửa chính hay cửa sau đều canh phòng nghiêm ngặt, xa xa có thể nhìn thấy trong đình viện phía trước vẫn đang múa kiếm hăng say. La Tiểu Vũ ngồi ở trên chạc cây, tựa vào thân cây cảnh giác nhìn xung quanh, A Mộc lại nắm chặt cánh tay của hẩn.

Chỉ đợi đội thị vệ tuần tra đi qua, hai thị vệ truy tìm nàng không được bèn chạy về bên người Thế tử, lúc này La Tiểu Vũ mới cúi đầu: “A Mộc, người làm sao vậy?”

A Mộc mím môi, trong bóng tối, thị lực của nàng vô cùng tốt, có thể nhìn thấy nữ tử phía trước ôm song kiếm đầy sinh lực múa kiếm, cương nhu lưu loát đẹp vô cùng: “Tiểu Vũ ca, người tìm cơ hội chạy ra ngoài, ta cứ vậy mà chạy đi thật sự không cam lòng.”

Hôm nay phủ Tấn Vương quá nhiều người, có thể gặp Triệu Thị ở chỗ này, quả thật là cơ hội ngàn năm một thuở.

La Tiểu Vũ nào biết tâm sự của nàng: “Người không chạy đi sao?”

A Mộc gật đầu: “Ta còn có chút chuyện khác, không cam lòng rời đi.”

Từ trước đến nay La Tiểu Vũ luôn nghe lời của nàng, vờn tay dùng sức buộc chặt bao đồ sau lưng hắn, lập tức trượt xuống cây liễu, ném móc treo qua tường cao kéo chặt dây thừng phi thân nhảy qua tường. Sau khi A Mộc trông thấy hắn bình an đáp xuống đất mới quay đầu lại. Cảm giác có chỗ nào đó không đúng, nàng không nhìn được nhìn nữ tử múa kiếm kia mấy lần, hiện tại nàng mặc áo vải xám của tiểu tử trong phủ Tấn Vương, trên mặt là tấm mặt nạ mặt than của người qua đường, lại qua thêm một khắc, mắt thấy trong yến tiệc có nam có nữ trẻ tuổi tùm ba tùm năm lại cùng nói chuyện, mà Thế tử lại không thấy bóng dáng của hắn đâu, đội thị vệ tuần tra đi qua dưới tàng cây, nàng mới dán sát vào thân cây trượt xuống.

Bóng đen dày đặc, trước tiên A Mộc vẫn trà trộn vào trong đám tiểu tử tới lui như cũ, ở vào thời điểm này, bọn hạ nhân đều cúi thấp đầu, rất khó phân biệt.

Nàng đến gần đình viện, nghe các thiếu nam thiếu nữ líu ríu nói chuyện, có người đi về có người ở lại, Thái tử Phù Tô đứng ở dưới dây đằng mạn, từ biệt với Thế tử.

A Mộc quan sát khắp nơi, không kiếm được sờ sờ cây chùy thủ sắc bén ở trong ngực.

Có hai thiếu nữ đứng bên cạnh Triệu Thị, dường như hôm nay ông vẫn luôn có vẻ rất lo lắng.

Một người trong đó có vóc dáng hơi thấp, chính là con gái Triệu Thủ của ông, A Mộc bước nhanh hơn, khẽ nhếch môi.

Nàng chỉ có một mong muốn duy nhất, chính là giết ông ta, nếu lúc này nàng có thể giết Triệu thị, như vậy cho dù nàng có bị bắt giết chết cũng đáng lắm.

Mắt thấy sắp đuổi kịp cước bộ cha con bọn họ, đột nhiên bọn họ ngừng lại.

Nữ tử múa kiếm vừa rồi hình như đụng phải Triệu Thủ, nữ tử xoa bả vai lập tức nổi giận, Triệu thị ở bên dường như trấn an nàng ta đôi câu, sau đó nữ tử múa kiếm khom lưng, không biết nhặt cái gì ở dưới đất lên đưa cho ông: “Triệu tướng quân, ngài rút đồ.”

Nàng ta vừa mở miệng, đầu A Mộc ông ông một tiếng.

Tất cả điều quái dị vừa rồi xâu chuỗi lại với nhau, trong lòng nàng nhảy dựng lên, quả nhiên, trong lúc Triệu thị vờn tay ra, nữ tử đột nhiên đâm về phía trước!

Triệu Thị hành quân nhiều năm, dùng một chuang đánh văng người đó ra.

Lúc này Triệu Thủ la hoảng lên, không biết là ai hô một tiếng có thích khách, đội thị vệ của phủ Tấn Vương ùn ùn kéo tới.

A Mộc cũng chạy theo, nàng nhớ hai ngày trước a tỷ làm cho nàng một bát mì trường thọ, không nhìn được cắn chặt răng.

Khó trách nàng vẫn luôn khó hiểu, cảm thấy nữ tử múa kiếm này nhìn rất quen mắt, hiện tại nhớ lại, đây rõ ràng chính là a tỷ đã sớm lên kế hoạch, thừa dịp cơ hội lần này tiếp cận Triệu thị, sau đó tùy thời giết ông, không biết chùy thủ đâm vào lồng ngực nam nhân kia sâu bao nhiêu, A Mộc chạy đến phía dưới tàng cây trước.

Chỉ là một nữ nhân mà thôi, cho dù là Lý Dục hay Phù Tô đều vẫn không kinh hãi.

Phủ Tấn Vương xảy ra chuyện, Thế tử nên tiến lên: “Dẫn người tới đây!”

Dưới ánh trăng, sắc mặt hắn đóng băng, môi mỏng khẽ động, hơi có vẻ tức giận.

Phù Tô nhìn hắn tới trước hai bước, không khỏi bật cười.

Còn nói cái gì mà phủ Tấn Vương giống như thùng sắt...

Chỉ trong chốc lát, một tiểu tử mặc áo đơn vải xám lao đảo chạy tới, sau đó bình tĩnh gọi một tiếng Thái tử điện hạ.

Lúc hắn ta tới đây cũng chỉ dẫn theo Đông Sinh, lúc này rướn cổ nhìn nữ thích khách trước mặt, rồi vội vàng nói: “Trong phủ...”

Khắp nơi đều là tạp âm, âm thanh của cậu ta đột nhiên nhỏ đi nhiều, nghe không rõ.

Phù Tô bước lên trước: “Ngươi nói...”

Hai chữ còn chưa nói ra, đột nhiên một thanh chùy thủ màu bạc đặt ở ngực hắn, ngay sau đó, thiếu niên trước mặt lưu loát vận tay hắn bắt chéo ra phía sau, sau đó nhảy ra sau lưng hắn.

Nam nhân nhíu mày, chùy thủ đặt ở ngực lại đặt lên cổ hắn: “Đi lên phía trước.”

Là một thiếu niên, giọng nói có chút khàn.

Vóc dáng lùn hơn hẳn, chỉ lộ ra đôi mắt ở trên vai hẳn, cực kì cảnh giác.

Chiều cao như vậy vừa vặn trốn ở phía sau hẳn, trên lưỡi đao còn mang theo khí lạnh, Phù Tô không dám không nghe theo, đành phải đi về phía trước hai bước.

Rất nhanh có người phát hiện sự khác thường của hẳn, thiếu niên sau lưng cũng lên tiếng: “Đề Thế tử của các ngươi tới đây!”

Thái tử Triệu quốc bị người ta uy hiếp trong phủ Tấn Vương, nào phải là chuyện nhỏ, Lý Dục bất chấp nữ thích khách giầy dụa không dứt, vừa quay đầu lại liền nhìn thấy bọn họ.

A Mộc hung hăng vịn một cánh tay của Phù Tô, chúi thủ cũng hơi dùng lực: “Lý Dục ngươi nghe đây, lập tức thả người ra, nếu không ta lập tức rạch gân cổ của Thái tử!”

Giọng A Mộc hơi trầm xuống, còn mang theo kiên định không được nghi ngờ.

Các khách mời đã sơ tán ra, Triệu Thị bị thương cũng được người dẫn tới đây, lập tức trong đình viện lặng ngắt như tờ.

Thế tử Lý Dục chấp hai tay sau lưng, chỉ bình tĩnh nhìn A Mộc qua bả vai Phù Tô: “Nếu ta không thả thì sao?”

A Mộc cười nhạt: “Ngươi cũng có thể thử xem, ta đếm ba tiếng, nếu ngươi không thả người, ta sẽ giết Thái tử trước rồi tự sát sau!”

Nói xong nàng kiễng chân lên: “Một...”

Thế tử Lý Dục không hề động đậy.

Nàng rất nhanh mở miệng: “Hai...”

Nói thì chậm nhưng làm thì nhanh, thiếu niên không thềm đếm đến ba, dưới tay vừa muốn dùng sức, Lý Dục đột nhiên lên tiếng: “Khoan đã!”

Hắn vung tay lên, con mắt chăm chú nhìn chăm chăm vào A Mộc: “Thả người.”

Nữ thích khách không phải là người khác, chính là Hồng Tụ cải trang thành, lập tức có người cời trói cho nàng ta, nàng ta đương nhiên cũng nhận ra A Mộc, lập tức chạy đến phía sau nàng.

Phù Tô vẫn luôn rất phối hợp, lúc này thấy nữ nhân cũng vịn cánh tay trái của mình, không khỏi bật cười.

A Mộc ở sau lưng đá vào chân hẳn ta một đá: “Ngươi cười cái gì!”

Đội thị vệ đều đã bao vây ba người, Lý Dục thản nhiên nói: “Ngươi ta đã thả, ngươi lập tức buông Thái tử ra.”

A Mộc cười lạnh một tiếng, đẩy Phù Tô đi lên phía trước: “Đội chúng ta ra khỏi phủ Tấn Vương, dĩ nhiên sẽ thả người.”

Hồng Tụ cũng không dám kêu tên nàng, chỉ ở phía sau Phù Tô nhỏ giọng nói: “Lát nữa đi ra ngoài đệ mau chạy trước, đệ chạy nhanh, bọn họ sẽ không bắt được đệ.”

Thiếu niên một mực đẩy Phù Tô, phía trước không có ai dám ngăn cản, không bao lâu đã đi đến cửa lớn.

Phù Tô lại cười: “Các ngươi là người Triệu quốc?”

Hắn ta có thể nghĩ như vậy rất là bình thường, ám sát ở trong phủ Tấn Vương, không phải Thế tử cũng không phải Thái tử, người muốn giết lại là Triệu Thị, lúc nữ thích khách này múa kiếm hẳn ta đã phát hiện ra kiếm hoa này cực kì kỳ dị tinh xảo, giống như lang linh* Triệu quốc, hận Triệu Thị như vậy rất có thể chính là người Triệu quốc.

[* lang linh có 3 chữ 儿郎令. Hai chữ 儿郎 là binh sĩ, chàng; chữ cuối 令 ([lǐng] Hán Việt: LINH, LỆNH) là lệnh, khiến]

Hồng Tụ đương nhiên không trả lời hẳn ta, điệu múa kiếm hôm nay đúng là lang linh Triệu quốc.

Là một loại biên vũ trượng phu xa nhà đánh giặc, thế tử tiền biệt, năm đó lúc mẫu thân của nàng ta và Triệu Thị vẫn còn ân ái, thường xuyên ở cùng nhau múa kiếm, chính là múa điệu múa này.

A Mộc nhìn bốn phía: “Tỷ cam miệng!”

Phù Tô đi không nhanh, thái độ cực kỳ tốt, tới cửa chính hẳn ta liền bất động, hẳn ta đề giọng rất thấp nghiêng mặt nói với A Mộc: “Ta cũng nhắc nhở ngươi, ra khỏi cánh cửa phủ Tấn Vương, sinh tử của ta đã không có quan hệ gì với phủ Tấn Vương rồi, Tề quốc có bao nhiêu người ngóng trông ta chết, ngóng trông hai nước trở mặt, các người có biết không, muốn chạy trốn thì đừng để ta ra khỏi cánh cửa này.”

Nói cũng phải, A Mộc quay đầu lại nhìn a tỷ: “Tỷ chạy trước.”

Đương nhiên Hồng Tự mặc kệ: “Cùng đi!”

Thiếu niên mím môi, lạnh lùng bình tĩnh nói: “Tỷ nghe đệ nói, trở về tìm người tới cứu đệ, người đó có thể cứu đệ, lại không thể cứu tỷ, cho nên tỷ chạy trước.”

Nữ nhân hiểu được một chút, thừa dịp A Mộc chắn ở cửa lớn phủ Tấn Vương, xoay người bỏ chạy.

Thiếu niên nắm chặt chủy thủ lần nữa, dán chặt vào Thái tử Phù Tô: “Đắc tội.”

Bây giờ nàng có thể kéo dài được thì kéo dài, chắn ở cửa chính phủ Tấn Vương, cầu nguyện a tỷ có thể thuận lợi chạy trốn, thật ra Hàn Tương Tử có tới cứu nàng hay không, có cứu được hay không, nàng vốn không biết.

Ánh trăng mềm dịu chiếu rọi mặt đất, Lý Dục từng bước từng bước đi tới đối diện.

Hắn bước không nhanh không chậm, sắc mặt ảm đạm. Người khác có thể không nhìn ra điều gì, nhưng thiếu niên lại nở nụ cười, tối hôm nay vốn không thu hoạch được gì, nhưng ít nhất phần mê nàng thưởng cho Thế tử dường như có tác dụng rồi, ha, nếu không phải hiện tại bị nhiều người cầm kiếm chỉ vào như vậy, nàng nhất định sẽ cười to ba tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Editor: Nana Trang

Bộ dạng của hắn trông thật đẹp.

A Mộc ngẩng mặt, chớp chớp mắt rất có dáng vẻ thấy chết không sờn.

Sắc mặt nam nhân ửng hồng, lạnh lùng trong đáy mắt đều bị quyến rũ thay thế, ngồi ở trên ghế bành mặt mày sáng quắc.

A Mộc bị trời hai tay lại, mặc dù quý ở trước mặt của hắn, nhưng so với hắn còn thân thiện hơn.

Tấn Vương Lý Hạo ngồi ở bên cạnh: “Ai phái người tới?”

A Mộc vẫn trong dáng vẻ tiểu tư trong phủ: “Hồi vương gia, không ai phái ta tới cả, ta hận Triệu Thị, không giết ông ta thì không thể xả hận.”

Lý Hạo nhíu mày: “Người họ gì tên gì người ở đâu?”

Giọng A Mộc hơi khàn: “Hồi vương gia, ta và Triệu Thị có cừu oán, không ai xúi giục ta, lời này ta chỉ nói một lần.”

Hai cha con trao đổi ánh mắt, lần này cho dù Tấn Vương hỏi cái gì, A Mộc thật sự không lên tiếng nữa.

Ở phủ Tấn Vương ám sát Đại Tướng quân Tề quốc, còn uy hiếp Thái tử Triệu quốc, điều này có thể tùy tiện được sao?

Lý Hạo nhìn về phía con trai, không ngờ lại phát hiện sắc mặt Lý Dục càng lúc càng khó coi: “Sao vậy?”

Lý Hạo bỗng nhiên đứng dậy, phát tay áo nói: “Đẫn hắn đến thư phòng.”

Dược hiệu càng lúc càng phát tác rồi, A Mộc thờ ơ nhìn bóng lưng của hắn, sau đó bị người ta nhấc lên.

A Mộc bị đẩy về phía trước, lão đạo đi theo Lý Dục đến thư phòng của hắn, một tiểu tư chưa từng nhìn thấy bụng cho hắn một cái chậu, hắn tự tay vẩy nước rửa mặt, tiếng nước chảy rào rào bên tai không dứt.

A Mộc vẫn quý trên mặt đất, nam nhân cảm khăn tay lau mặt và tay, nhưng lại càng lau càng nóng, càng lau càng miệng đắng lưỡi khô, toàn thân không hề có chút sức lực, toàn thân đều râm rĩ muốn làm chút chuyện không hài hòa nào đó.

Hắn xoay người lại ngồi trên ghế, rũ mắt nhìn A Mộc: “Người cho ta ăn cái gì?”

A Mộc vẫn ngẩng mặt nhìn hắn như cũ, nhưng lại không mở miệng.

Lý Dục định lực, chẳng may may nhúc nhích: “Nha hoàn trước đó cũng chính là do người giả sao? Nếu mục đích là ám sát Triệu Thị, hà có gì bỏ thuốc vào trong rượu của ta?”

A Mộc bình tĩnh nhìn hấn.

Vẫn là ý nghĩ đó, đáng đáp của nam nhân này thật đẹp.

Mặc dù sinh nhật mười lăm tuổi của nàng vẫn chưa tới, nhưng ăn mì trường thọ của a tỷ cũng miễn cưỡng coi như mười lăm rồi, lại được nuôi lớn như một nam hài, bây giờ A Mộc có tám phần tâm tính thiếu niên, hai phần nhu tình còn lại đều cho a tỷ. Chưa từng thấy nam nhân nào nhìn đẹp hơn Thế tử Tấn Vương, cứ vậy mà nhìn hấn, nghĩ đến cảm giác hít thở không thông ngày đó ghim chặt cổ nàng, lúc này mới lạnh lùng bình tĩnh hơn nhiều.

Làm thế nào nàng cũng không mở miệng, Lý Dục đột nhiên nghiêng người.

Nam nhân vươn tay ra ấn cổ áo A Mộc xuống thấp, mặc dù A Mộc vô thức ngửa ra sau, nhưng vết đỏ bên trong cổ áo vẫn lộ ra bên ngoài.

Lý Dục nhướn mày, giọng nói đã bị dục vọng hành hạ đến khàn đi: “Ta đã gặp ngươi.”

A Mộc bị trói hai tay nên không thể động đậy, chỉ mở to hai mắt, đối diện trước mặt nàng là chân bàn, ngay sau đó hai má bị nam nhân nắm lấy khiến nàng phải ngoái đầu nhìn vào đôi mắt ở đối diện.

Đôi mắt của thiếu niên trong veo thấy đáy.

Chỉ có chút tức giận, thế nhưng con ngươi của nam nhân lại thâm sâu không thể thấy đáy, tuyệt đối không phải là Thế tử ngày đó nàng nhìn thấy.

Nghĩ đến ngày đó là suýt chút nữa nổi cẩu, bên ngoài lại có tiếng bước chân vang lên.

Một tiểu tư dẫn Phù Tô đi vào, phía sau hấn ta còn có Đồng Sinh chưa tỉnh hồn đi theo.

Thái tử Triệu quốc bị kinh hách và bị uy hiếp ở phủ Tấn Vương, đương nhiên không phải là chuyện nhỏ, đại phu kiểm tra cho hấn ta một lát, sau đó mới tới đây bắt mạch cho Lý Dục.

Phù Tô đương nhiên không sao, hấn ta quay người lại ngồi ở bên cạnh bàn.

Nếu không phải có nghị lực kinh người, chỉ sợ nam nhân đã sớm bị điên rồi, đương nhiên cũng chính vì nghị lực kinh người kia, cho nên đại phu hoàn toàn không dò ra được bệnh nào, chỉ nói mạch tượng của hấn nhanh hơn lúc thường, cái khác thì...

Có người đến đưa trà, Phù Tô nâng tách trà lên, cúi đầu nhìn A Mộc: “Trước mắt bao người, tất cả mọi người đều nhìn thấy, thích khách này uy hiếp ta, cho nên ta có một yêu cầu quá đáng, có thể để cho ta dẫn hấn đi, toàn quyền xử lý không.”

Âm thanh của hấn ta không cao không thấp, lại tựa hồ như một câu nói đùa.

Lý Dục nhìn lão đại phu gần năm mươi tuổi lắc đầu với hấn một cái, ý bảo không dò ra được điều gì khác, cũng cúp mắt xuống: “Điện hạ bị kinh hãi, hiện tại thích khách vẫn còn có một người trốn thoát, đợi thẩm tra có kết quả, phủ Tấn Vương sẽ cho Điện hạ một công đạo hài lòng.”

Phù Tô ngước mắt: “Nhưng...”

Lời còn chưa dứt, bên ngoài lại có tiếng thiếu nữ kinh hô, trước đó Triệu Thị suýt chút nữa bị đâm trúng chỗ hiểm vốn phải đưa tiền ông hồi phủ, lúc này ông lại muốn gặp A Mộc. Triệu Thủ chỉ có thể vịn ông đi tới, chỉ là còn chưa tới trước cửa, thiếu chút nữa ông ta lại ngã xuống.

“Mau, có ai không!”

“...”

Lý Dục nhú mày, lập tức có người ra cửa xem xét, không đến một lát, Triệu Thị được con gái dìu đỡ đi vào.

A Mộc ngẩng đầu nhìn thấy ông, mí mắt nhảy dựng lên.

Mặt nàng không đổi sắc nhìn nam nhân kia, hận không thể nhảy lên bổ thêm cho ông một đao, sắc mặt Triệu Thị tái nhợt, tự mình đi tới bên cạnh nàng, cúi đầu nhìn nàng: “Ta hỏi ngươi, cô nương kia đi đâu rồi?”

A Mộc ngẩng mặt nhìn ông, đột nhiên mở miệng: “Đại nhân đến gần thêm chút nữa, ta sẽ cho ông biết.”

Triệu Thị nhú mày, chậm rãi khom lưng.

Cái cúi này suýt chút nữa lấy mạng của ông, nhưng có một chuyện càng làm ông khiếp sợ, khiến ông không quan tâm tới đau đớn nhanh chóng chạy tới, nhưng vừa động một chút, lập tức đau đến đầu đầy mồ hôi.

Trên mặt thiếu niên vẫn còn ý cười, không đợi Triệu Thủ đỡ người dậy, đột nhiên dùng sức phun nước miếng vào Triệu Thị.

Thật sự là phun vào mặt ông, nam nhân hơi khựng lại, vuốt mặt xem chút nữa tức đến bất tỉnh, ông đứng thẳng người lại, sắc mặt hết sức khó coi.

Triệu Thủ tức giận, vung tay cho A Mộc một bạt tai: “Xem ta làm thịt ngươi!”

A Mộc quát cường trừng mắt nhìn nàng ta, cuống họng khàn khàn hờ hững nói: “Có gan thì bây giờ cô giết ta đi.”

Nàng ta thực sự cực kỳ tức giận, rút chủy thủ bên hông ra, nhưng không đợi nàng ta khoa tay múa chân ở trước mặt thiếu niên, cổ tay lại bị người ta bắt được.

Triệu Thị hát cánh tay nàng ta ra, đau đớn nhũu mày: “Hồ đồ!”

Lý Dục ở một bên thờ ơ lạnh nhạt, ánh mắt Phù Tô dừng ở trên người nàng ta, trên mặt Triệu Thủ có chút khó coi, dậm chân chạy ra sau lưng phụ thân: “Con chỉ hù hấn thôi mà!”

Ông làm lơ về mặt làm nũng của con gái, lau mặt của mình, quay đầu nhìn về phía Lý Dục: “Thỉnh Thế tử giao toàn bộ người cho phủ Tướng quân, còn một thích khách kia tung tích không rõ, còn cần phải thẩm tra.”

Một bên của A Mộc đau rát, cười khẩy một tiếng.

Lý Dục chịu đựng giày vò, chỉ có hấn mới biết, hấn kiên cường giữ cho mình tỉnh táo đến mức nào, đương nhiên không thể thả người đi: “Chuyện này là do phủ Tấn Vương mà nên, cho nên nhất định phải do phủ Tấn Vương hạ xuống, mời Đại Tướng quân về phủ điều dưỡng thân thể, ít ngày nữa điều tra rõ ràng sẽ phái người đến mời.”

Nói xong lập tức vung tay gọi thị vệ: “Trước tiên nhốt lại, sáng sớm ngày mai đưa vào đại lao Hình bộ tái thẩm.”

A Mộc lập tức bị người nhắc lên, nàng ở phủ Tấn Vương đợi quá lâu rồi, nếu cha nuôi có thể tới cứu nàng thì sớm đã tới rồi, từ nhỏ đến lớn nàng đều luôn không hy vọng vào điều này, thân nhiên bị đẩy đi về phía trước, cũng không ngẩng đầu lại.

Có người tranh chấp, Phù Tô lập tức đứng dậy cáo từ.

Triệu Thị cũng nghe thấy câu Hình bộ kia, cướp người đương nhiên có thể đến Hình bộ cướp, không hề do dự điều này, ông nhanh chóng trở về nhà.

Trong tay Lý Dục vẫn còn nắm tách trà, nhìn lão đại phu đứng thẳng ở một bên: “Không nhìn ra được?”

Lão đại phu nhũu mày: “Có lẽ phải nhờ các vị đại nhân ở Thái Y Viện hội chẩn.”

Hai hàm răng của hấn đều phát run, nhắm mắt lại.

Bọn họ đương nhiên không nhìn ra được, loại độc dược nặng trọng lượng này A Mộc luôn lấy làm kiêu ngạo, chỉ có thể càng khiến người ta thêm say mê, ở trong say mê mà không hề tự biết, cổ giả* ở Thái Y Viện đều hội chẩn bệnh tật chính thống, sao có thể chẩn ra được cái này.

(* cổ giả là những lão giả chuyên nghiên cứu)

Đợi một lát, sau khi những người không liên quan được đưa đi, lúc này Lý Dục mới vẫy tay gọi thị vệ lần nữa: “Dẫn người vào!”

Chỉ trong chốc lát, thiếu niên bị ném vào phòng củi lại được nhắc lên mang tới lần nữa, nam nhân đã chuẩn bị xong một bầu rượu và bánh thạch anh.

A Mộc lập tức phát giác hấn muốn làm gì, không nhìn được tròng lớn hai mắt.

Lý Dục ngoắc tay, lập tức có người đến giữ lấy A Mộc, nàng trực tiếp hô lên: “Ta tự mình tới!”

Dù sao cũng là một đao, sao nàng có thể để người khác đổ rượu nhét bánh thạch anh vào miệng, không bằng tự mình ra tay, còn có thể ăn no.

Hai mắt Lý Dục đều đỏ lên: “Buông hấn ra.”

Hai tay A Mộc được thả ra, nhưng hai chân vẫn bị trói.

Nàng lần đến trước bàn, dựa vào bàn đứng lên, quay người lại ngồi xuống đối diện Lý Dục, trên bàn bày một bầu rượu, một đĩa bánh thạch anh, A Mộc làm như trên mặt không có gì, nhưng miệng đã bắt đầu ăn.

Ánh mắt Lý Dục nặng nề, không biết tại sao, chỉ nhìn đôi môi nàng khẽ động, lại rất muốn xé nàng ra!

Trong lòng hấn mặc niệm mấy câu A Di Đà Phật, lúc mở mắt lần nữa, thần sắc lại thay đổi như thường: “Cho dù như vậy, cũng không chịu nói ra là thuốc gì sao?”

A Mộc cười hắc hắc, còn lâu mới nói thật với hấn: “Thuốc gì, đương nhiên là thuốc độc khiến tim của ngươi đập tới chết, có thể đi Tây Thiên cùng Thế tử Tấn Vương, thật sự không tởi đâu!”

Trong miệng nàng vẫn còn bánh thạch anh, cười đến mức hết sức vui vẻ.

Lão đại phu lập tức bị dọa không nhẹ: “Điện hạ, không bằng đi mời Hàn đại phu đi!”

Trước đó Lý Dục từng nói đã nhìn thấy A Mộc.

Nhưng A Mộc lại không rõ, tại sao hắn không hề nhắc tới chuyện cha nuôi nàng.

Thật ra trí nhớ đêm hôm đó Lý Dục chỉ nhớ mang máng, lúc này lão đại phu nhắc tới Hàn đại phu, linh quang trong đầu Lý Dục hiện lên, chợt nhớ tới chút ký ức thừa thốt: “Có phải người là A Mộc.”

A Mộc lập tức ngừng cười.

Đúng lúc này, bên ngoài có người gõ cửa: “Thế tử Điện hạ, Hàn đại phu đến để xem bệnh cho ngài.”

Lý Dục lập tức ngược mắt: “Cho ông ta vào đi.”

Sau khi Hàn Tương Tử vào cửa, A Mộc đã đứng lên, nàng không sợ trời không sợ đất chỉ sợ người cha nuôi này, trước mắt hai chân đã bị trói, chỉ có thể ngượng ngùng nhìn ông, không dám nói câu nào.

Trên trán Lý Dục đã toát ra mồ hôi dày đặc, Hàn Tương Tử nhìn vào khuôn mặt trắng ngần kia, nhíu mày nói: “Hôm nay Thế tử Điện hạ tức giận trong lòng không có chỗ tiết, sợ sẽ nguy hiểm tánh mạng.”

Cả người Lý Dục giống như bắt lửa, chỉ nhắm mắt không nói gì.

A Mộc không dám nói chuyện, lại thấy Hàn Tương Tử bước lên trước, vén áo quỳ xuống: “Hàn Tương Tử chỉ có một đứa con trai này, còn phải nhờ hắn chăm sóc cho ta khi về già, mong Điện hạ khai ân.”

Lúc này người ngồi trên ghế mới mở mắt ra.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Editor: Nana Trang

Nam nhân nằm ở trên giường, chỉ mặc áo trong.

Có thể nói sự nhẫn nại của Lý Dục là nhất tuyệt, Hàn Tương Tử châm kim cho hắn, rút ra chút tà hỏa, lúc này đã ngủ mê man rồi.

Đã phân phó nấu thuốc, trong phòng cũng không có người khác, thiếu niên ở một bên say sưa ăn bánh thạch anh, bởi vì cha nuôi đang ở trước mắt, dù sao trước khi sống hay chết, đều phải ăn no trước đã rồi tính sau.

Hàn Tương Tử thu kim châm lại, ngồi ở bên giường bắt mạch cho Thế tử.

A Mộc lau miệng, lấy bầu rượu bên cạnh rót một chén uống, vừa ngược mắt liền bắt gặp ánh mắt thản nhiên của cha nuôi, nàng lập tức đứng lên.

Nàng cúi thấp đầu, nhìn lên Hàn Tương Tử: “Phụ thân, A Mộc biết sai rồi.”

Lúc này A Mộc đã khôi phục lại tướng mạo vốn có của mình, chỗ má phải bị Triệu Thủ đánh đã sưng lên.

Hàn Tương Tử nhìn nàng, một tay vẫn đang đặt trên cổ tay Lý Dục: “Sai thế nào?”

A Mộc cẩn thận nghĩ: “Không nên giấu phụ thân.”

Hàn Tương Tử mím môi: “Còn gì nữa.”

Nàng lấp bắp đi tới bên cạnh ông: “Con không nên hạ thuốc Thế tử nặng như vậy.”

Hàn Tương Tử xoay mặt qua, đẩy tay của Lý Dục trở về: “Vậy ta hỏi con, tại sao giấu ta?”

A Mộc đương nhiên ăn ngay nói thật: “Đương nhiên không thể để cho phụ thân biết rồi, một khi phụ thân biết được, tất nhiên con sẽ không đi được.”

Hàn Tương Từ ậm ờ ừ một tiếng: “Hạ thuốc Thế tử cũng thôi đi, tại sao lại hạ nặng thế?”

A Mộc buồn bực nói: “Ai bảo lần trước hấn suýt chút nữa siết chết con!”

Nam nhân lạnh nhạt nói: “Vậy con sai chỗ nào?”

Ặc...

A Mộc: “Con...”

Hàn Tương Từ đứng dậy, vươn tay ra mơn trớn má phải hơi bị sưng của nàng: “Ai đánh?”

A Mộc không biết nên giải thích với ông về chuyện Triệu Thị như thế nào, đành mím môi không nói.

Ánh mắt nam nhân sáng quắc, nhấn bả vai của nàng một cái: “Con sai là sai ở chỗ, chuyện gì cũng dễ kích động, phủ Tấn Vương to lớn có ở đâu cũng không tránh được một thời ba khắc, chờ cơ hội tiếp tục chạy trốn là được, sao có thể dễ dàng để người ta bắt được!”

A Mộc cúi đầu: “A tỷ của con bị bắt, sao con có thể không vội được.”

Lý Dục tạm thời không thể tỉnh lại, Hàn Tương Từ nắm lấy xương vai của nàng, ánh mắt quét qua vụn bánh thạch anh dính trên khóe môi: “Nghe đây, Hồng Tụ là con cò ta sắp xếp thăm dò Triệu Thị, không có quan hệ gì với con.”

A Mộc kinh ngạc ngẩng đầu nhìn ông: “Phụ thân.”

Tiếng phụ thân này cứ thế mà kêu lên, đáng tiếc Hàn Tương Từ lại không có chút ám áp nào: “Cấp trên vốn có ý kiến với ông ta, thăm dò là chuyện sớm muộn thôi.”

A Mộc mím môi, thân thể của nàng và a tỷ không biết Hàn Tương Từ đã biết bao nhiêu, nhưng nam nhân này lại chưa từng hỏi câu nào, lúc sau trở về a tỷ nói với ông thế nào nàng không biết, nàng chỉ biết vừa rồi cha nuôi quý ở trước mặt Thế tử, đã nhiều năm rồi cha nuôi chưa từng quý ai.

Hàn Tương Từ không nghĩ ra được là từ nhỏ nàng đã biết.

Tin đồn nói ông từng là một thái giám ở trong hoàng cung, cho nên không thể giao hợp không có vợ không có con, mãi cho đến khi có đứa con nuôi là A Mộc mới tuyên bố với bên ngoài là con trai ruột.

Mỗi tháng sẽ có vài ngày nam nhân này sẽ vào cung, có một lần uống rượu say, nhìn trăng mà hát còn từng cười nói với nàng, nói hiện nay trên đời này, ngoại trừ Đương kim thánh thượng, cũng chỉ có A Mộc là người thân, trong thành Yên Kinh, thậm chí cả Đại Tề, dưới một người, trên vạn người còn có cái gì không thỏa mãn đây!

A Mộc vẫn luôn nhớ lại buổi tối hôm đó, nói xong câu đó, ông lại rơi lệ.

Hôm nay chợt nhớ tới, nàng không nhịn được nhìn ông mấy lần.

Đến nay Đương kim thánh thượng chỉ có hai đứa con trai.

Mẹ ruột của Đại hoàng tử có địa vị thấp, còn Nhị hoàng tử năm nay gần sáu tuổi.

Hoàng đế đã qua bốn mươi, tần phi hậu cung tuy nhiều, nhưng lại không sinh được con, ngay cả công chúa cũng không có.

Con cháu hoàng thất suy bại như thế, cũng khó trách ông coi trọng Thế tử Lý Dục như vậy.

A Mộc ngây ngốc đứng đó, Hàn Tương Từ đã trở lại bên cạnh hòm thuốc: “Từ nhỏ Thế tử đã có bệnh, trong phủ có nhiều loại thuốc, con ở đây chờ ta, ta đi tìm chút thuốc cho con, đi lát sẽ về ngay.”

A Mộc gật đầu, đưa mắt nhìn ông rời khỏi phòng.

Trong bình rượu còn chút rượu, nàng đi tới rót cho mình một chút, Thế tử trúng thuốc mê phiên bản nặng của nàng, có thể một mực chịu đựng không ngất đi cũng coi như hấn lợi hại.

A Mộc đắc ý uống chút rượu, Lý Dục còn muốn hạ độc nàng, nhưng ai cũng không biết A Mộc vốn là nữ, dùng thuốc này nhiều lắm chỉ khát chút nước, cũng không có cảm thụ gì nhiều. Nàng vui vẻ mần mê bình rượu, không ngờ vừa quay đầu lại đã đối diện với một đôi mắt.

Nàng sợ tới mức suýt chút nữa ném luôn bình rượu, không biết hấn tỉnh dậy lúc nào đã ngồi ở bên giường, một tay của hấn nắm chặt cái mềm che quần khổ dưới lớp quần áo màu trắng. Máu con người đen như mực, cứ hờ hững nhìn chằm chằm vào A Mộc, một cảm giác vô cùng quý dị lập tức lan tỏa trong lòng. A Mộc âm thầm kêu khổ, vậy mà lúc này cha nuôi không có ở đây, trong phòng ngay cả người thứ ba cũng không có.

Đùa gì thế, A Mộc chậm rãi để bình rượu xuống, chỉ cảm thấy có chút sồn tóc gáy, do dự kêu một tiếng: “Thế tử Điện hạ?”

Nam nhân nhếch môi với nàng: “Ngươi gọi ta?”

Có thể không cười được không!

Ánh mắt Lý Dục lưu chuyển, dung mạo như vẽ.

Người này nhất định không phải là người ban ngày, A Mộc vô thức lùi về sau, nhưng mắt thấy Lý Dục đứng lên, đi tới về phía nàng: “Ngươi chạy đi đâu?”

A Mộc rất muốn nhanh chân bỏ chạy, nhưng lại chỉ có thể nhìn chăm chăm vào động tác của hắn, chậm rãi lui về phía sau.

Nam nhân không chuyển động nữa, vịn cái ghế đứng lại: “Ngươi sợ ta?”

Nói xong quay người lại ngồi trên ghế, cái đĩa trên bàn chỉ còn lại hai miếng bánh thạch anh cuối cùng, hắn tự tay cầm một miếng lê, há miệng cắn.

A Mộc đứng ở cửa ra vào nhìn hắn, lúc này mới nhớ tới, hắn bị thuốc mê hành hạ cả buổi, lúc này hắn là không còn sức, lá gan chột to lên chút.

Lại nói, điều này cần phải cảm ơn Hàn Tương Tử.

Từ nhỏ đã dạy cho nàng thành dáng vẻ không sợ trời, không sợ đất.

A Mộc tò mò nhìn nam nhân, lại phát hiện hắn đi chân trần, ngồi ở bên cạnh bàn hai chân cũng dài hẳn, chân này gác lên chân kia khẽ lắc ở trên mặt đất.

Cả buổi trời hắn không có tiếng động khác, lá gan A Mộc dần dần to lên: “Điện hạ, một mình ngươi ở đây đợi đại phu trở lại, ta... đi trước nhé!”

Lý Dục quay đầu lại, vô cùng thành khẩn nhìn nàng: “Ta không có sức, ngươi lại đây, ta cho ngươi đường.”

A Mộc ghen lời.

Thế từ Điện hạ tài giỏi lạnh lùng, tại sao còn có mặt này?

A Mộc hơi do dự một lát, sau đó chậm rãi đi tới.

Thật ra Lý Dục nói rất có thể là thật, bởi vì vừa mới bị hành hạ lâu như vậy, Hàn Tương Tử hạ hỏa cho hắn, lúc này toàn thân đều mệt mỏi, thật sự không thể có sức lực gì, nếu như đánh nhau, phần thắng của nàng rất là lớn.

A Mộc đến gần một chút, Lý Dục chỉ vào một túi giấu treo trên đầu giường: “Cái đó, lấy ra cho ta.”

A Mộc vươn tay lên lấy xuống, lắc lắc một chút bên trong phát ra tiếng động.

Nàng đứng ra xa chút, ném cái túi cho Lý Dục.

Chẳng mấy chốc, Lý Dục thật sự lấy hai viên đường ở trong túi ra, hắn xòe tay ra để trong lòng bàn tay hướng về phía nàng: “Cho ngươi.”

A Mộc đá gậy ở dưới đất qua cho hắn, sau đó ngồi đối diện Lý Dục, rất không khách khí cầm đường ở trong tay hắn.

Nàng không dám ăn, nhưng vẫn làm bộ ném vào trong miệng, giấu nó vào trong tay áo.

Lúc ngửa cổ, vết đỏ ở cổ A Mộc hiện ra rõ, Lý Dục chăm chú nhìn: “Ngọc ta đưa cho ngươi đâu?”

Cái gì gọi là cho nàng ngọc, đó là ngọc lấy mạng đấy?

A Mộc thản nhiên nói dối: “Ngày đó vừa ra khỏi phủ Tấn Vương, đã bị kẻ cắp nhìn trúng nên mất rồi.”

Nàng cố tình hơi phồng má lên, giống như thật sự đang ăn kẹo.

Lý Dục tựa như không nhìn thấy: “Ăn ngon chứ! Há?”

A Mộc kéo kéo khóe môi: “Cũng được.”

Vừa dứt lời, cái túi giấu đường kia được ném tới trước mặt nàng, Lý Dục hơi nhướng mày, cười vô cùng vui vẻ với nàng: “Gặp lại chính là có duyên, không bằng chúng ta làm bằng hữu đi, thế nào?”

Thế từ này có bệnh, không được tốt lắm!

A Mộc bĩu môi, nhưng không đợi nàng mở miệng, Lý Dục đã nằm sấp ở trên mặt bàn: “Ta biết ngươi tên gì, nhưng ngươi vẫn không biết ta, cái này rất không công bằng.”

A Mộc không nói gì: “Điện hạ biết ta?”

Lý Dục quay đầu lại, ra vẻ đương nhiên: “Ngươi tên A Mộc.”

Đừng nhớ kỹ nàng có được không?

Khóe mắt A Mộc nháy lên: “Đúng, ta tên A Mộc.”

Nàng nghe thấy tiếng cửa khẽ động, dường như cha nuôi đã trở lại, không khỏi thả lỏng tâm lý, liền muốn đứng dậy, thân hình Lý Dục khẽ động, dùng động tác nhanh đến mức khiến người ta lú lút nhảy trở lại trên giường, nằm xuống lần nữa: “Đừng để Hàn đại phu ghim châm cho ta, ta rất nghe lời.”

A Mộc không kịp nghĩ nhiều, nhưng vừa muốn xoay người lại nghe thấy người trên giường nhỏ giọng nói: “Ta tên Trọng Gia, A Mộc nhớ kỹ.”

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Editor: Nana Trang

A Mộc tựa như bị kinh hãi.

Trong tay Hàn Tương Tử cảm cao lạnh vừa mới bào chế xong, lúc này liền đi vào.

Người trên giường nhắm mắt lại như đang ngủ, không nhúc nhích, giống như tất cả vừa mới xảy ra đều không phải là thật.

Nam nhân bước tới, vươn tay về phía A Mộc: “Dùng cái này bôi lên mặt trước, tạm thời chúng ta không đi được.”

A Mộc cầm lấy, vụng trộm chỉ chỉ Lý Dục trên giường, lặng lẽ nói ba chữ với cha nuôi: “Hắn tỉnh rồi.”

Hàn Tương Tử quay người lại ngồi bên giường, ông lấy một kim châm dài trong bọc ra muốn ghim vào cổ tay Lý Dục, vừa mới kéo tay áo lên, người trên giường liền tránh đi, bật người ngồi dậy.

Lý Dục lắc lắc hai tay, ra vẻ vô cùng vô tội: “Hàn đại phu đừng ghim ta, đừng ghim ta.”

Hàn Tương Tử vẫn giờ châm dài lên: “Thế tử lại bướng bỉnh rồi, nhìn xem đã lúc nào rồi sao còn chưa ngủ?”

Lý Dục co mình ở trong góc giường, ánh mắt nhẹ nhàng: “Ta sẽ ngủ ngay, ngủ ngay mà.”

Nói thì nói như thế, nhưng hắn vẫn nhìn A Mộc.

A Mộc đứng ở bên cạnh cha nuôi, cũng tò mò nhìn hắn.

Hàn Tương Tử vẫn rất bình tĩnh: “Muốn ta đi mời Tẩn Vương gia tới đây sao?”

Lý Dục lập tức nằm xuống, không cam tâm tình nguyện vươn tay ra, A Mộc thấy cha nuôi cực kỳ nhanh chóng nắm lấy cổ tay hắn, sau đó đâm liên tiếp lên mấy huyệt vị, đến cổ và đầu, chỉ chốc lát sau, Lý Dục đang mở mắt liền từ từ nhắm mắt lại.

Hàn Tương Tử nhìn hắn thật sự đã ngủ say, lúc này mới quay đầu lại.

Mặt bên mặt của A Mộc vẫn còn sưng: “Phụ thân, chúng ta phải đi sao?”

Nam nhân đắp chăn lên cho Lý Dục, sau đó đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống: “Không thể đi, tối nay cần phải canh chừng Thế tử, để tránh cho tinh thần hắn bị thương, rồi lại làm chuyện sai trái nào đó.”

A Mộc muốn nói lại thôi, bí mật của cha nuôi quá nhiều, từ nhỏ đã biết chuyện gì nên hỏi, chuyện gì không nên hỏi.

Lần này Hàn Tương Tử không giấu nàng nữa: “Nhìn đi, Thế tử động kinh, hơn nữa hiện tại bệnh cũng không nhẹ.”

A Mộc đi theo phía sau ông: “Con chưa từng thấy người như vậy.”

Giọng của Hàn Tương Tử vẫn ồm ồm như cũ: “Lúc hắn còn nhỏ vẫn chưa phát hiện căn bệnh này, là sau này mới có, hiện tại hắn đã phân ra thành hai người, một người là Thế tử Lý Dục bình thường tất cả mọi người đều thấy được, còn người kia thì trước đó con cũng đã gặp ở phủ Tẩn Vương rồi, là

người khi nẩy đẩy.”

A Mộc nhìn ông: “Hình như hấn rất sợ cha.”

Hàn Tương Từ lấy Phật châu xuống, để ở trong tay vân vê từng hạt: “Đừng để về vô tội của hấn mê hoặc, hấn rất độc ác.”

Đương nhiên A Mộc đã được lĩnh giáo, cũng ngồi bên cạnh chống cằm: “Con thấy cho dù là Thế tử nào cũng đều không phải là đèn đã cạn dầu, vừa rồi hấn nói với con hấn là Trọng Gia, còn nói muốn làm bạn với con, cho con hai viên đường.”

Hàn Tương Từ nhàn nhạt liếc nàng một cái: “Người từng tiếp xúc với Thế tử Trọng Gia không còn lại mấy người đâu.” Ông suy nghĩ, lại thở dài: “Lần trước dẫn con vào phủ, thị nữ duy nhất là Liên Đề ở bên cạnh Thế tử, cũng bởi vì bò lên giường của hấn mà bị Trọng Gia ấn vào trong hồ.”

A Mộc chột trợn mắt, lúc này mới hiểu ra.

Nàng giả dạng thành Liên cô nương kia, tại sao bị người ta nhận ra nhanh như vậy, thì ra là người đó đã sớm chết rồi.

Lý Trọng Gia nói cái gì mà trong nước có thổ ngọc tinh muốn hại hấn, thì ra là nói nàng ta.

Trước đó Thế tử đã ra lệnh, không cho phép bất cứ ai đi vào phòng của hấn.

Hàn Tương Từ ghim chặt cho hấn, trước tiên để hấn mơ màng ngủ thiếp đi, chuyện ám sát Triệu Thị cứ vậy mà bỏ mặc không giải quyết, phủ Tấn Vương vẫn còn phải cho Thái tử Triệu quốc một công đạo, lúc này A Mộc không thể đi, chỉ có thể ở lại lẳng lặng đợi Lý Dục tỉnh lại, tiếp tục làm chủ.

Ông bảo A Mộc ngủ giường ở gian ngoài, còn ông thì gác đêm bên cạnh Lý Dục.

A Mộc lấp bắp không chịu đi, nghĩ đến thân thể của mình và a tỷ như ghen ở cổ họng: “A tỷ đâu rồi, hiện giờ tỷ ấy đang ở đâu? Con có lời muốn nói với phụ thân.”

Rất rõ ràng, Hàn Tương Từ không có ý muốn tiếp tục đề tài này với nàng, liền nhắm mắt lại: “Đừng nói gì cả, con chính là Hàn Mộc, không có qua lại.”

A Mộc mím môi, muốn đi qua đấm bóp lưng cho ông hỏi chút chuyện của a tỷ, nhưng lại thấy vẻ mặt xa cách của ông, rốt cuộc xoay người đi ra ngoài.

Trên giường lạnh lạnh, A Mộc nằm xuống, bàn thân với vầng trăng sáng ngoài cửa sổ.

Không biết lúc nào Lý Dục sẽ tỉnh lại, ngoài cửa có thị vệ canh gác, cách cửa sổ có thể nghe thấy tiếng đê kêu ở trong sân, tiếng đầu cao hơn tiếng sau, trừ tiếng đó ra thì không còn tiếng nào nữa, nỗi băn khoăn của A Mộc cũng vui đi, không bao lâu dần dần chìm vào giấc ngủ.

Một đêm không mộng寐, A Mộc bị một tiểu tư đánh thức.

Trên người nàng vẫn mặc quần áo tiểu tư của phủ Tấn Vương, nàng nhanh chóng nhảy xuống giường.

Lý Dục đã dậy rồi, Hàn Tương Từ ngồi ở một bên uống trà, không đợi A Mộc đi qua đã vẫy tay với nàng.

Lý Dục đang được người hầu hạ rửa tay, lúc quay đầu lại có thể thấy con người thâm thúy của hấn, vẻ mặt nhạt nhẽo.

Từ trước đến nay A Mộc đều tùy mặt gói lời, chạy nhanh qua làm lễ: “A Mộc khấu đầu Thế tử Điện hạ.”

Nàng theo quy củ quỳ xuống đất dập đầu, làm ra vẻ mình là một tiểu tư ngu ngốc.

Lý Dục tựa như không nhìn thấy nàng: “Ai sai người hạ thuốc này?”

A Mộc lão liếng: “Một tiểu thư của phủ Tướng quân mà ta không quen, nàng ta nói chờ cơ hội bỏ vào trong rượu và thức ăn của Thế tử, chuyện thành công sẽ cho ta hai thỏi vàng.”

Chán ghét chột lóe lên trong mắt Lý Dục, lúc này mới cho nàng đứng lên: “Đứng lên đi.”

Hàn Tương Từ mê mải trà: “A Mộc vô công rồi nghề, mỗi ngày ra khỏi Phủ Dung Lý đều gây rối gây chuyện khắp nơi, Điện hạ giúp ta giáo huấn nó một chút cũng được.”

Chuyện lớn như vậy mà đến trong miệng ông thì đã biến thành gây rối, nói là giáo huấn một chút, nhưng trên mặt lại không có vẻ gì, Lý Dục không tài nào hiểu được. Nhưng hấn cũng không thêm để ý đến. Hàn Tương Từ nói thích khách là do ông phái tới thăm dò Triệu thị, nói A Mộc chỉ là đánh bậy đánh bạ, quen với nữ nhân trong Phủ Dung Lý mà thôi, hấn nhiu mày, chỉ nhìn A Mộc đứng phía sau Hàn Tương Từ, khóe môi hơi cong lên.

Vung tay lên, tiểu tư hầu hạ hấn bưng chậu nước đi ra ngoài.

Ánh mắt Lý Dục nặng nề, vừa nhìn về phía A Mộc: “Hấn cho người đường rồi à? Còn nói muốn làm bạn với người?”

A Mộc kịp phản ứng lại biết hấn đang nói ai, lập tức gạt đầu một cái: “Ừ, hấn nói hấn tên Trọng Gia.”

Lý Dục khẽ rũ mắt xuống: “Hiện thích khách đã bị mang đến Hình bộ rồi, Hàn đại phu đâu thể ngày ngày ở phủ Tấn Vương với ta, không bằng để A Mộc ở lại, buổi tối cũng có thể chăm sóc một phần.”

Có ý gì?

A Mộc đứng sau lưng Hàn Tương Tử lên kéo vạt áo phía sau ông, đương nhiên nàng không muốn ở lại phủ Tấn Vương, chỉ sợ sẽ bị chơi đùa đến chết cũng không biết.

Hàn Tương Tử không để ý tới hành động mờ ám của nàng, cũng do dự một lát: “Việc này e rằng không ổn đâu Điện hạ, A Mộc không biết châm cứu.”

Lý Dục đã định chủ kiến: “Nếu là con trai của ngươi, để bên cạnh ta đương nhiên sẽ được đối đãi khác, yên tâm đi.”

Hàn Tương Tử cười: “Cũng được, để A Mộc ở phủ Tấn Vương cũng được bảo vệ, Thế tử Điện hạ bận tâm rồi.”

Nếu đồng ý để A Mộc ở lại phủ Tấn Vương, đương nhiên không thể thay đổi sự thật này.

Hàn Tương Tử thân nhiên dẫn A Mộc rời khỏi phủ Tấn Vương, bên ngoài Hà Kỳ Chính đánh xe ngựa đợi cả đêm, A Mộc nghênh ngang đi ra, người trong phủ cũng không ai biết, từ trước đến nay nàng đều luôn thích ứng trong mọi tình cảnh, chuyện có vào phủ Tấn Vương hay không đều không sao cả, dù sao đều đã có cha nuôi tính, miễn còn sống là được rồi, núi xanh còn đó, sợ gì không có củi đun.

Lên xe ngựa, A Mộc mới miễn cưỡng kéo cái lưng mồi.

Hàn Tương Tử cả đêm không ngủ, lúc này nhắm mắt lại chợp mắt một chút.

Ngược lại A Mộc tràn đầy khí lực, rềm xe vén lên gục trên khung cửa sổ xe nhìn người đi trên phố, một buổi sáng người đi đường vội vàng, quầy hàng buôn bán hai bên hết lớn càng lúc càng nhiều.

Hà Kỳ Chính đánh xe không nhanh, không bao lâu liền nhìn thấy tấm bảng lớn Phủ Dung Lý, La Tiểu Hồ đứng ở phía sau cánh cửa nhìn xung quanh, đã không biết là đứng sao lâu rồi, A Mộc liếc một cái là thấy hắn, ở xa vẫy vẫy tay với hắn. Nàng quay đầu nhìn Hàn Tương Tử: “Phụ thân, con đến Phủ Dung Lý, buổi tối sẽ quay về.”

Hàn Tương Tử ừ một tiếng, A Mộc liền chui ra khỏi xe.

Từ trước đến nay nàng không ưa nhìn bảng mặt thối của Hà Kỳ Chính, lúc này nhìn lại vậy mà cảm thấy vô cùng thân thiết, đi lên vỗ vỗ đầu vai của hắn, rồi nhảy xuống xe ngựa.

Hà Kỳ Chính nghiêng đầu nhìn nàng, muốn nói lại thôi.

Nhưng A Mộc đã chạy đi xa.

Lúc A Mộc chạy tới, La Tiểu Hồ đã tiến lên đón.

Hai người đập tay nhau, đều vui vẻ không thôi.

La Tiểu Hồ đánh vào đầu vai của nàng: “Hai thỏi vàng, chia cho ta bao nhiêu?”

A Mộc nắm hán một quyền: “Tên cóc, là ba thỏi vàng, bây giờ ngươi qua chỗ Triệu di nương lấy, trở về rồi tới tìm ra, ta đi thăm a tỷ của ta trước đã!”

La Tiểu Hồ gật đầu một cái: “Được, trở về sẽ tới tìm ngươi!”

A Mộc nhìn hắn vui vẻ chạy đi, bèn đi cửa sau vào Phủ Dung Lý.

Ban ngày Phủ Dung Lý hoàn toàn yên tĩnh, nàng chạy lên lầu, gần như là chạy đến trước cửa phòng a tỷ, nhưng nàng đứng ở trước cửa không nghe thấy bên trong có tiếng động gì, đẩy cửa phòng ra, đừng nói là a tỷ, ngay cả Tiểu Lan cũng không ở đây, A Mộc lo lắng đi vào trong dạo một vòng.

Trong phòng của Hồng Tụ hơn phân nửa là màn sa mỏng, cửa sổ duy nhất ở phía Nam đã sớm mở ra, trên bàn còn có Tiểu Hoa tỷ nuôi, là lá non xanh biếc tên thuyết bất xuất*, trước giờ không nở hoa. Trên bàn còn có quyển sách chưa xem hết, văn phòng tứ bảo ở bên cạnh, trên bàn trang điểm đủ loại trang sức được bày ra, dưới chân còn có một hộp nữ trang lớn, đều là bảo bối hán mua cho a tỷ.

(* nói không nên lời)

Gió nhẹ chậm chậm, trong phòng a tỷ luôn có mùi thơm trên người nàng ấy, nghe một cái liền thấy thoải mái.

A Mộc nằm ở trên giường tỷ, chậm rãi nhắm mắt lại.

Nàng chờ a tỷ trở về, đáng tiếc a tỷ lại không quay về nữa.

Chương 13

Editor: Nana Trang

Tên đứng đầu bảng của Phù Dung Lý, vẫn là tên Hồng Tụ như cũ.

Nhưng Hồng Tụ là Hồng Tụ, nhưng không bao giờ là Hồng Tụ trước kia.

A Mộc hỏi ai, ai cũng không biết a tỷ của nàng đi đâu.

Nàng chạy một mạch về tiểu viện, Hà Kỳ Chính toàn thân áo bào tro, eo đeo kiếm dài, đứng ở trước cửa phòng Hàn Tương Tử.

A Mộc vừa chạy đến trước mặt hắn, Hà Kỳ Chính liền đuổi tay ra ngăn nàng lại.

A Mộc chạy đến thờ không ra hơi: “Hà Kỳ Chính ngươi làm gì thế hả!”

Hà Kỳ Chính không nhìn nàng, vẻ mặt dờ dẫm: “Tiên sinh có lệnh, không để ngươi đi vào quấy rầy ngài.”

A Mộc nắm lấy cổ áo hắn, kiễng chân để kéo tới gần hắn: “A tỷ của ta đâu? Ngươi có biết tỷ ấy đi đâu không?”

Hà Kỳ Chính mím môi lại đẩy nàng ra: “Ta không thể nói.”

Con lừa ương ngạnh Hà Kỳ Chính này chưa bao giờ nói dối tỷ muội nàng.

Cũng chính vì vậy, hắn mới nói là ta không thể nói, mà không phải ta không biết, rất rõ ràng là hắn biết, nhưng người bên trong không để hắn nói, A Mộc lập tức nóng nảy, cúi đầu muốn xông ào vào phòng, đáng tiếc Hà Kỳ Chính nắm lấy cổ áo sau của nàng, chỉ dùng tí lực A Mộc liền bị hắn ném ra ngoài.

Bên trong phòng vẫn không có động tĩnh gì, mỗi một lần A Mộc chạy tới đều bị Hà Kỳ Chính vô tình ném ra.

Từ nhỏ nàng đã ở cùng a tỷ, a tỷ chính là tất cả của nàng, lúc này a tỷ đột nhiên mất tung tích, sao có thể không nóng ruột chứ, đáng tiếc cho dù nàng đánh nàng chửi nàng mắng thế nào đều không có ai trả lời nàng, nàng ngửa mặt nằm dài trên mặt đất, nhớ tới ngày ngày đêm đêm ở cùng a tỷ, thật sự không nhịn được khóc lên.

Mặt trời lên cao, ánh nắng ảm áp chiếu vào trên người nàng.

A Mộc dần dần mất đi sức lực, trừng mắt nhìn trời khóc lớn lên: “A tỷ! A tỷ! A tỷ!”

Ánh mặt trời chói mắt, nước mắt không ngừng ứa ra hốc mắt chảy xuống, nàng như một đứa bé bất lực không làm gì được.

Trên thế giới này mặc dù có muôn vàn ác, vạn ban ác, chỉ có a tỷ là người nhà của nàng.

Trên thế giới này mặc dù có muôn vàn đẹp, vạn ban đẹp, không có a tỷ, nàng chỉ có một mình.

Cửa phòng khẽ kêu một tiếng, bị người bên trong mở ra.

Một người đi ra, chỉ chốc lát đi đến trước mặt nàng.

Dung nương cúi đầu nhìn mặt nàng, cúi người kéo tay nàng: “A Mộc mau đứng lên, khóc một hồi sẽ hồng người đấy.”

Từ khi nàng đến viện này của cha nuôi, nàng có chịu khổ thế nào cũng chưa từng khóc lớn như lần này.

Tìm A Mộc như bị đao cắt: “Dung nương, a tỷ của con đâu? A tỷ của con đâu!”

Từ trước đến nay Dung nương đều yêu thương nàng, lúc này cũng dậm chân nhìn vào trong phòng: “Tiên sinh!”

Hà Kỳ Chính trở lại đứng canh trước cửa, lúc này không biết cái gì bị quăng trên mặt đất, tiếng vỡ nát trong trẻo truyền vào lỗ tai ba người.

Cổ họng A Mộc vốn đau, lúc này càng khàn hơn, bắt đầu kêu phụ thân.

Sau đó rốt cuộc Hàn Tương Tử cũng đi ra, ông mặc áo dài xanh, trong tay cầm chuỗi Phật châu ông thường đeo trên cổ tay.

Dung nương giương mắt nhìn ông: “Tiên sinh, A Mộc còn nhỏ, thân thể lại không tốt, ngài thương hại mấy năm nay nó chịu không ít khổ, bảo nó đừng khóc nữa.”

Hàn Tương Từ bước nhanh, vạt áo bay theo gió, đứng ở trước mặt A Mộc.

Ông cúi đầu, một tay vẫn vịn vào Phật châu: “Con xác định con muốn khóc tiếp như vậy?”

A Mộc đứng lên, nghiêng người ôm lấy bắp đùi của ông: “Phụ thân, a tỷ của con đâu, tỷ ấy đi đâu rồi?”

Cả người nàng đầy đất, Hàn Tương Từ lạnh lùng nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đầy nước mắt của nàng: “Nếu a tỷ con không ở đây, còn làm thế nào?”

Mặt A Mộc dính vào đùi ông, nghe ông nói như vậy lúc này càng ôm chặt hơn: “Sao a tỷ của con có thể không ở đây? Sẽ không...”

Hàn Tương Từ tức giận nhưng không có chỗ phát, muốn rút chân nhưng lại không động: “Bây giờ nàng ấy đã không còn ở đây!”

A Mộc nước mắt ròng ròng: “A tỷ không ở đây! A tỷ không ở đây con cũng không sống được!”

Nàng vừa khóc vừa dùng đầu đập vào đùi Hàn Tương Từ, ông duỗi tay xách cổ áo của A Mộc, trợn mắt nói: “Gây ra họa lớn như vậy, con có thể hỏi cha con chút xem ta như thế nào, a tỷ con vẫn luôn che chở con thì khi nào con mới lớn? Nếu con sớm trưởng thành, nàng ấy cũng không mỗi ngày quan tâm tới con!”

A Mộc bị ông rống thì nghẹn ngào: “Vậy... Vậy a tỷ con đi đâu?”

Nàng hỏi câu này nhiều lần, vẫn không ra được đáp án.

Nhìn dáng vẻ không có a tỷ thật sự không thể sống được của A Mộc, Hàn Tương Từ đang rất tức giận thì có người gõ cửa, Dung nương đi ra mở cửa, ông xụ mặt không dễ dàng A Mộc, chỉ lạnh lùng quát: “Còn không buông tay!”

A Mộc ngã ngồi dưới đất, ông chặt lấy đùi ông không buông: “Con không buông!”

Hàn Tương Từ: “...”

Thái tử Phù Tô vừa mới vào cửa: “...”

Dung nương quay đầu lại nhìn: “...”

Thật sự không lay chuyển được, ông chỉ có thể dễ dàng, Hàn Tương Từ dùng chút lực, lập tức kéo người dậy: “Nàng ấy không sao, tối nay sẽ nói với con.”

Hai mắt A Mộc đỏ bừng, quay đầu lại nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Phù Tô, nàng hung hăng trừng mắt liếc hắt một cái.

Cha nuôi bắt đấm đĩ, cúi đầu vỗ đất trên người nàng, cuối cùng đẩy nàng cái một cái: “Mau, xéo ngay cho ta!”

A Mộc hơi cúi người làm lễ với Phù Tô, sau đó kéo tay áo phụ thân lắc lư: “Phụ thân đừng gạt con.”

Mặc dù vẻ mặt Hàn Tương Từ lạnh nhạt, nhưng vẫn ừ một tiếng.

Lúc này A Mộc mới bị Dung nương kéo đi, nàng lăn qua lăn lại trên mặt đất sớm đã bẩn không chịu được, lúc này mặt bần vô cùng mỉa mai, ánh mắt mọi người đều ở trên người nàng, nàng đi cũng không nhanh, bị Dung nương xách lỗ tai, đi vào sương phòng.

Hàn Tương Từ thở dài, lúc này mới quay đầu lại khom lưng: “Đề Điện hạ chê cười rồi, A Mộc vẫn còn con nít.”

Phù Tô cười: “Lệnh lang như vậy... cũng rất đáng yêu.”

Hai người vào nhà, tiểu tư Phù Tô dẫn đến cũng đứng ở ngoài cửa với Hà Kỳ Chính, không bao lâu, Dung nương lột sạch A Mộc ném vào trong thùng tắm lớn, bung trà đi qua. Hàn Tương Từ nhớ tới bánh ngọt đường, thế nên bảo bà xuống dưới chuẩn bị. Ông vẫn như cũ dọn bàn cờ lên, Phù Tô rất phối hợp, hai người cầm cờ lên hạ cờ xuống, tổng thể chưa hoàn chỉnh, A Mộc rửa mặt một phen liền chạy ra, nàng ở trong sân nhìn chung quanh, gọi Dung nương.

A Mộc mặc áo ngoài màu đen càng tôn lên làn da trắng nõn, nàng mới tắm xong tóc dài đều xoa trên vai, lúc đi qua đi lại khẽ theo gió nhẹ nhàng tung bay.

Trong tay Phù Tô vẫn cầm một con cờ, không nhìn được nhìn nàng nhiều hơn.

A Mộc không phát hiện, còn đi đến trước cửa hỏi Hà Kỳ Chính có nhìn thấy Dung nương hay không, Đông Sinh đứng bên cạnh sững sờ nhìn nàng, nàng tặng cho tên tiểu tư này một cái liếc mắt.

Bỗng chốc trong phòng có người gọi hân: “A Mộc!”

Nàng ở ngoài cửa thò đầu vào: “Phụ thân.”

Hàn Tương Từ mím môi: “Con lại đây.”

A Mộc ở ngoài cửa nhảy vào, bước nhanh đi đến trước mặt ông, làm lễ với Phù Tô trước, rồi mới đến trước mặt Hàn Tương Từ.

Ánh mắt nàng bất thiện, đầu mũi cũng hơi ửng đỏ, đôi môi mím lại tỏ rõ tâm trạng không vui.

Phù Tô vẫn chưa hạ cò xuống, chỉ nhìn nàng, khẽ nở nụ cười: “Dáng vẻ này của A Mộc ngược lại rất giống một muội muội của ta khi còn bé.”

Hàn Tương Từ lại trầm mặt: “Cần quấy! Ở trước mặt khách quý mà tóc tai bù xù như vậy còn ra thể thống gì!”

A Mộc vô tội nhìn ông: “Con không biết chải tóc.”

Nói đến A Mộc khéo tay, người cũng thông minh, nhưng thật sự kỳ quái, nàng không hề biết chải tóc, mười lăm tuổi có thể cột tóc, nhưng sau này nếu không phải Dung nương xử lý mái tóc giúp nàng thì chính là a tỷ chải tóc cho nàng, lúc nhỏ nàng từng thích rất nhiều kiểu bím tóc, lúc tâm trạng Hàn Tương Từ tốt cũng sẽ chải tóc cho nàng.

Hàn Tương Từ cũng biết điểm này, khom người xin lỗi Phù Tô, sau đó dẫn A Mộc vào nội đường.

Hiện tại A Mộc ước gì được ở riêng một mình với ông, đương nhiên bước chân nhanh hơn, vào bên trong, Hàn Tương Từ cầm lấy lược, đẩy nàng đến trước mặt, cầm lược chải lên mái tóc nàng. A Mộc không nhịn được cúi đầu hỏi ông: “Phụ thân, a tỷ của con khi nào trở lại? Rốt cuộc tỷ ấy đi đâu?”

Động tác Hàn Tương Từ dần dần mềm mỏng: “Ừ, con đừng gây chuyện, rất nhanh có thể gặp được nàng ấy.”

A Mộc biết cha nuôi nói một là một, đương nhiên vui vẻ: “Được, con chờ.”

Nói tới lại hiếu kỳ, không nhịn được quay đầu lại: “Thật sự không thể nói cho con biết, rốt cuộc tỷ ấy đi đâu sao?”

Hàn Tương Từ đẩy nàng lại: “Nàng ấy có nhiệm vụ, gặp cũng không thể nhận nhau, con nhớ kỹ là được.”

A Mộc rầu rĩ dạ một tiếng, biết bí mật này thật sự tạm thời không thể cho nàng biết.

Không bao lâu, hai người đi ra nội đường, lúc này dáng vẻ của A Mộc đã thay đổi, Hàn Tương Từ quả nhiên diệu thủ, A Mộc đi sau lưng ông, phát quan chỉnh tề, lộ ra vầng trán đầy đặn, quả nhiên dung mạo như vẽ, có tư thế anh tuấn kiệt xuất.

Phù Tô giật mình, ánh mắt lại quét qua trên người nàng lần nữa.

Hàn Tương Từ ngồi xuống bàn lần nữa: “Điện hạ xin mời.”

Phù Tô cười, hạ một con cờ xuống: “Vừa rồi ta chợt nhớ tới một chuyện, hai ngày trước có tặng cho A Mộc một mảnh ngọc, vậy có còn không?”

Sớm đã không còn rồi, A Mộc cúi đầu: “Hồi điện hạ, ngọc này cực kỳ hiếm có, đáng tiếc hai ngày trước ra đường bị người ta cướp mất, nên mất rồi.”

Phù Tô tựa như không để ý, trong mắt đều là ý cười: “Ta nói, hôm nay đi lại trên chợ, phát hiện một mảnh ngọc có thể ghép thành một đôi với mảnh ngọc kia, nghĩ tới dù sao cũng đã tặng người, không bằng tặng một đôi nên mua về.”

Nói xong hân thò tay vào ngực, lấy mảnh ngọc được bọc trong khăn ra, đưa tay ra: “Nếu gặp mặt, chính là có duyên, ngọc này vẫn nên tặng cho A Mộc.”

A Mộc ngượng ngùng: “Cái này...”

Hàn Tương Từ cũng vội từ chối: “Có thể mất mẹ từ nhỏ, được ta dạy dỗ, từ nhỏ đứa bé này đã lỗ mãng, không xứng với ngọc tốt như vậy, cho một lần cũng thôi, nếu đã đánh mất thì đã không có duyên phận, Điện hạ vẫn nên giữ lại cho mình đi!”

Phù Tô không nhúc nhích, vẫn tay: “A Mộc, cầm lấy.”

A Mộc do dự một chút, ngay cúi người: “Vậy thì cảm ơn điện hạ rồi.”

Móng tay nàng óanh nhuận căng tròn, khớp xương rõ ràng, lúc cầm ngọc chạm vào lòng bàn tay hân, mặc dù xúc cảm vô cùng nhẹ nhàng, nhưng vẫn thoáng nhận ra.

Phù Tô nhất thời nhú mày, nhìn nàng cười: “Người thích là được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14

Ngày hè nắng ấm, A Mộc ngồi trên nóc nhà.

Nàng ôm hai đầu gối, có thể nhìn thấy ngôi vương ở lầu gác Phù Dung Lý, đã quen thuộc lại thấy lạ lẫm.

Hai nam nhân từ trong nhà đi ra, Phù Tô quay đầu lại, nhìn thấy vẻ mặt ưu thương hơi lộ vẻ phiền muộn, không khỏi cười nói: “A Mộc, hôm khác trở lại thăm người.”

A Mộc cúi đầu nhìn hấn rồi đi, lập tức nhảy xuống nóc nhà.

Bên hông nàng treo một khối mỹ ngọc, lúc đi lại sẽ đung đưa: “Cung tiễn Điện hạ.”

Phù Tô không biết nhớ ra cái gì, khóe môi nhếch lên: “Chỉ có điều, A Mộc mười lăm rồi, lần sau đừng lẫn lộn giống con nít nữa.”

A Mộc ngại ngùng cười cười, tiễn hấn ra cửa.

Sau khi đưa mắt nhìn theo xe ngựa rồi đi, lúc Hàn Tương Tử quay người, nụ cười nhạt dần: “A Mộc, con tới đây.”

A Mộc vội vàng đuổi theo cước bộ của ông: “Phụ thân.”

Hàn Tương Tử vẫn luôn vắn về chuỗi Phật châu, động tác càng lúc càng nhanh tỏ rõ sự nôn nóng của ông: “Ta phải xa nhà một chuyến, con phải đến phủ Tấn Vương, nếu hấn đã đồng ý với ta, vậy sẽ không làm khó con.”

Bây giờ không muốn đi cũng phải đi, nàng biết cha nuôi có thể dọn dẹp cục diện rồi rắm này cho nàng đã hết sức không dễ dàng rồi.

Nàng luôn miệng đáp ứng, nhưng vẫn còn băn khoăn về a tỷ: “Vậy lúc nào con có thể gặp a tỷ?”

Hàn Tương Tử nhú mày, lúc này đậm chân.

A Mộc vốn ở phía sau ông, ông đột nhiên dừng lại làm hại A Mộc xém chút nữa đâm xăm vào lưng ông: “Khi nào phụ thân trở lại?”

Ông nghe vậy sắc mặt hơi giãn ra, Hàn Tương Tử nhìn vết sẹo cũ hình bán nguyệt nho nhỏ ở trên trán nàng: “Tai họa của con chưa dứt, không thể chạy loạn khắp nơi, ngoan ngoãn ở bên cạnh Thế tử, ta sẽ mau chóng trở về, thời điểm quan trọng hơn tuyệt đối nhớ rõ...”

Còn chưa dứt lời, A Mộc liền cười khà khà: “Giữ được mạng nhỏ quan trọng hơn!”

Hiển nhiên nam nhân bị bộ dạng không tìm không phổi này của nàng làm cho tức giận, khẽ phát tay áo đi vào nhà, A Mộc vẫn lo cho a tỷ, nàng không có được câu trả lời, vậy thì phải ra ngoài thăm dò tìm hiểu. Nàng quần lấy Dung nương hỏi rất lâu, đáng tiếc bà chỉ khuyên nàng nói tiên sinh sẽ không hại nàng ấy, ngược lại lần này hai tỷ muội nàng hại tiên sinh chịu khổ, nàng hỏi bà hại như thế nào nhưng Dung nương vẫn không chịu nói.

A Mộc lại chạy đến trước mặt Hà Kỳ Chính hỏi hấn, gã nam nhân như khúc gỗ này thích a tỷ của nàng, nàng biết.

Đáng tiếc bất kể nhìn chăm chăm hấn thế nào, hấn chỉ nói một câu hấn không thể nói, nàng tức giận đến mức muốn quát chết hấn!

Buổi chiều nàng lấy cớ đi ra ngoài mua ít đồ, chạy ra khỏi tiểu viện, quả nhiên La Tiểu Vũ lĩnh ba thỏi vàng về, A Mộc hỏi chuyện a tỷ nàng, hấn ta lại hoàn toàn không biết chút tiếng gió nào, Hồng Tự ở trên lầu Phù Dung Lý kia có dung mạo giống a tỷ nàng đến tám chín phần, hỏi nàng ta từ đâu tới, nàng ta chỉ lạnh lùng nhìn nàng khiến nàng lạnh run cả người.

Trời mùa hè, nói đùa liền đùa.

Thật sự là đến mùa mưa rồi, trời vẫn chưa tối, mà ở xa xa đã có thể lờ mờ nhìn thấy ánh sáng tia chớp ở nơi chân trời.

A Mộc tìm a tỷ không có kết quả, trở lại tiểu viện.

Xe ngựa dừng ở cửa lớn, Hàn Tương Tử khôi phục lại tướng mạo vốn có của mình, chờ nàng đã lâu.

Dung nương tỏ ý bảo A Mộc lên xa, nàng nhụt chí nhìn cha nuôi: “Là muốn đưa con đến phủ Tấn Vương sao?”

Hàn Tương Tử ừ một tiếng: “Thế tử Trọng Gia rất ít xuất hiện, con thông minh cơ linh một chút, khi cần thiết có thể đánh.”

A Mộc gật đầu, ân cần nhìn cha nuôi hơi có vẻ kinh hoàng: “Phụ thân cũng phải rời khỏi Yên kinh?”

Lần này Hàn Tương Tử không hề giấu nằng: “Hiện tại hai nước Tề Triệu đang ở thời điểm máu chó, Triệu Thị mụ chuyện ám sát lần này chủ trương phát động chiến tranh, ta theo quân đi sứ, tạm thời không về được.”

A Mộc ngơ ngẩn: “Phụ thân cũng tham gia chính sự?”

Hàn Tương Tử thở dài: “Những chuyện này con không cần biết, bây giờ không phải là lúc có thể khai chiến, ngoan ngoãn đợi ta trở về là được.”

A Mộc mím môi, uể oải đáp ứng, cúi đầu không nói gì thêm nữa.

Hai người ngồi trong xe, trong lúc xóc nảy bội ngọc trên bên hông A Mộc đung qua bên, “đỉnh” một tiếng.

Ánh mắt nam nhân lập tức quét tới, xoay chuyển một vòng ở trên người nằng, không nhìn được cảm thán thời gian trôi qua quá nhanh, trong nháy mắt bắt điểm đã trưởng thành, không để ý đã trở thành thiếu... niên. Một khi ông rời khỏi Yên kinh, nếu không lưu lại ai có thể trông chừng A Mộc, ông thật sự không thể an lòng.

Không bao lâu thì đến cửa lớn của phủ Tấn Vương, Hàn Tương Tử không xuống xe.

Lý Dục sớm đã phái người đến cửa lớn đón, A Mộc đi về phía trước hai bước thì quay đầu lại.

Nam nhân ở trên xe khẽ gạt đầu với nằng, nằng cố nén không đành lòng vẫy tay từ biệt với Hàn Tương Tử, lúc này mới đi theo quân sự vào cửa chính của phủ Tấn Vương.

Quân sự chính là người quân sự kia, ông đi ở phía trước, không ngừng nhắc nhở nằng: “Thế tử thích yên tĩnh, tiểu công tử đừng nên đùa giỡn ở trước mặt hắn.”

Đến địa bàn của người ta rồi, đương nhiên A Mộc phải làm theo quy tắc nhà người ta, nằng đáp một tiếng, lại rũ mắt xuống lộ vẻ chán ghét. Phủ Tấn Vương là nơi nào, từ nhỏ nằng đã kiên quyết nhớ rõ chuyện này, Triệu Thị Triệu quốc trở về, lập được đại công, quân đội ăn mừng. Phu nhân xinh đẹp như hoa của Triệu Thị trước kia được gả cho Tấn Vương gia Lý Hạo, nói cách khác, Thế tử Lý Dục chính là con trai của Lý Hạo và nữ nhân kia, vừa nghĩ tới đây A Mộc liền hận không thể ném những người này vào trong trận lửa lớn.

Quân sự dẫn nằng đi vào Thư Hương Các, Thế tử Lý Dục đang ngồi ngay ngắn ở đó, một tiểu tư đứng ở bên cạnh nâng tranh cuộn cho hắn.

Trên bức họa là một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều, hắn nghe thấy tiếng bước chân thì ngược mắt lên, tiếng gió đã ngừng, mây đen cuộn cuộn dừng ở trên bầu trời Yên kinh, ở chân trời hiện lên một đường ánh sáng =, tiếng sấm âm âm từ xa tới gần rồi truyền tới đây.

A Mộc rung mình một cái, vội vàng bước nhanh đến trước mặt Lý Dục, buộc bản thân dõng dạc chú ý: “A Mộc ra mắt Thế tử Điện hạ.”

Lý Dục ừ một tiếng, cũng không có ý định để nằng hành đại lễ gì: “Ngươi tới đây một chút.”

A Mộc theo lời đến gần, có thể nhìn rõ cô gái được vẽ trong bức hình chính là biểu tỷ của Triệu Thù, A Mộc hơi rướn cổ, hơi có vẻ hiếu kỳ.

Lý Dục nhướn mày: “Ngươi biết nằng ấy sao?”

A Mộc mím môi: “Từng gặp.”

Đương nhiên, nằng không hề nói láo chút nào, đích thực đã gặp cô nương này.

Nếu nằng nói thẳng đây là cô chủ của nằng, có người tin nằng mới lạ đấy, từ nhỏ nằng đã đi theo Hàn Tương Tử, từ trước đến nay nói chuyện đều ngang nhiên nói thẳng nói bày.

Lý Dục cười nhạo một tiếng, vẫy vẫy tay.

Tiểu tư cầm tranh cuộn lập tức buông xuống, lại nâng một bức khác lên.

Lần này là thiếu nữ hai tay đánh đàn, họa sư vẽ rất tuyệt vời, biểu hiện trên mặt giống như in, nhìn vào vừa điềm tĩnh lại có một chút dí dỏm.

Nhưng tư sắc này ở trong mắt A Mộc đương nhiên không bì kịp một nửa a tỷ, từ trước đến nay nằng đánh giá nữ nhân luôn hạn hẹp, thấy ai cũng đẹp, cho nên khi Lý Dục hỏi nằng vị khuê tú này như thế nào, nằng lắc lắc đầu, qua loa gắt gỏng nói câu không đẹp.

Trên bàn để hơn mười mấy bức họa thiếu nữ, Lý Dục bảo tiểu tư mở hết ra cho nằng xem.

A Mộc nhìn toàn bộ, sau đó tỏ vẻ không thích ai.

Đương nhiên, đây đều là để cho Thế tử xem, nằng có thích hay không đương nhiên không quan trọng, tiểu tư đứng bên là Trường Lộ bên cạnh Tấn Vương gia, vậy mà hắn lại không muốn một ai.

Nhưng Lý Dục lại bảo hắn thu toàn bộ tranh lại.

Trường Lộ gấp gấp: “Điện hạ không vừa ý một ai, ta trở về làm sao giao phó với Vương gia đây!”

Trong ánh mắt Lý Dục mang theo chút đắc ý trêu chọc: “Không nghe thấy lời của hần sao? Cứ nói như vậy đi.”

A Mộc nhận được ánh mắt hình lưỡi đao lạnh buốt của Trường Lộ, nhưng nàng cũng không để ý đến.

Lý Dục sai người dọn dẹp giường ngoài trong phòng hần, trải chăn đệm mới lên cho nàng, trên bàn thấp bên cạnh có bày một đĩa bánh thạch anh, trên giường còn có hai bản kịch được truyền lưu rộng rãi trên phố, suy nghĩ cho nàng vô cùng chu đáo.

A Mộc từng ngủ ở trên giường này, nhưng hôm nay không có Hàn Tương Tử gác đêm, làm sao nàng ngủ được.

Phòng trong là nơi của Lý Dục, bên cạnh hần chỉ có Nguru Nhị hầu hạ, sau khi rửa mặt cho hần xong cũng rời đi, nhưng bên ngoài lại có người canh gác, A Mộc mở cửa sổ ra nhìn đường đi của hậu viện này, bỗng chốc ở chân trời lại có sấm sét nổi lên, nàng sợ tới mức lập tức ôm lấy đầu!

Trí nhớ khi còn bé chính là ác mộng của nàng, mỗi lần khi có sấm sét, nàng đều nhát như cáy.

Lúc này lại còn ở cạnh cửa sổ, A Mộc ngồi ở trên giường, bọc lấy mình thật kín, im lặng gọi mẹ, hiện tại nàng không có a tỷ không có cha nuôi không có Dung nương không có bất kỳ người nào... Trong lúc sấm sét vang dội, A Mộc run rẩy rất cực cũng nhịn không được nhảy xuống giường.

Nàng không chút nghĩ ngợi xông vào phòng trong: “Điện điện điện hạ!”

Thình lình có người thét lên một tiếng đầy kinh hãi, một cái gối mềm mại ném nện về phía nàng, trong góc giường, Lý Dục cũng không tốt hơn nàng bao nhiêu, cũng lấy gối che kín người, đang cảnh giác nhìn nàng.

Một tiếng sấm vang lên, A Mộc lập tức nhảy lên.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Sấm sét lại đến, ban đêm trong phủ Tấn Vương cực kỳ yên tĩnh.

Thời gian đã không còn sớm, Nguru Nhị ở phòng bên cạnh còn đang vui mừng, vui mừng là vì Thế tử Điện hạ đã ngủ sớm, nếu không với thời tiết này, hậu viện này lại náo loạn lên. Người biết càng ngày càng ít, mà ở bên cạnh Thế tử cũng càng lúc càng nguy hiểm, hần ta vừa lòng thỏa ý uống chút rượu, lại không biết Lý Dục đã sớm tỉnh lại.

Ầm một tiếng, tiếng sấm như nổ vang ở trên đỉnh đầu, hai người A Mộc và Lý Dục đang đầu óc không nhịn được đều run rẩy một cái.

Hai tay A Mộc vịn trên người hần, chân dài của Lý Dục cũng quán lấy nàng, trong giây lát A Mộc nhảy lên giường, Lý Dục đã động thủ, đáng tiếc từng trận sấm sét bên ngoài cũng khiến hần có chỗ cô kỵ, mà A Mộc xuống tay độc ác, nghe được tiếng khớp xương vang lên.

Tóc dài của Lý Dục xoa trên vai, cả người quần áo trong màu trắng càng nổi bật sắc mặt tái nhợt của hần: “Sao ngươi lại ở đây?”

Cả người A Mộc quần áo màu đen, quần quít cùng một chỗ với hần, không chút nhường nhịn: “Thế tử buông tay, ta sẽ nói cho ngươi biết.”

Hai chân hần đau nhức, dưới tay càng thêm dùng sức, Lý Dục lăn lộn cùng nàng: “Ngươi buông ra trước.”

A Mộc tin hần mới là lạ: “Ngươi buông trước!”

Lại một tia sấm xẹt qua trên không, hai người át chế quyền cước đối phương dường như càng quán chặt hơn.

A Mộc vừa cúi đầu, vừa chống lại hai mắt hoảng sợ của Lý Dục, đương nhiên nàng cũng không khá hơn chút nào, bốn mắt nhìn nhau, hai người đồng thanh kêu lên: “Cùng buông!”

Lần này A Mộc không do dự nữa, đồng thời buông Lý Dục ra, hai chân được tự do, mục tiêu của hai người lại đồng thời biến mất, cái chân vừa rời khỏi trên người Lý Dục lúc này đương nhiên hai người không tranh tới tranh lui nữa, mà là cùng khoát trên người, lại đồng thời phát hiện nhét chung một chỗ càng có cảm giác an toàn hơn, cùng nhau thở phào nhẹ nhõm.

Bên ngoài tiếng sấm ầm ầm, tia chớp không ngừng xẹt qua, A Mộc bắt đầu lực chú ý của mình.

Nàng ôm đầu gối, nín chặt góc chăn: “Điện hạ rất sợ sét đánh sao?”

Lý Dục kẻ sát nãng, ánh mắt lại dừng ở trên vớ của nãng: “Vớ của ngươi bẩn.”

Cũng khó trách bị bẩn, cuống cuống chạy thẳng vào trong, từ nhỏ A Mộc lớn lên trong đồng đất cũng không thèm để ý, cúi đầu nhìn quả thật lòng bàn chân có chút bẩn, vuron tay kéo cái vớ ra ném xuống đất, hai chân nãng xinh đẹp tuyệt trần, trên móng chân còn son do a tỷ quét cho nãng, thoát nhìn trông rất đẹp mắt.

Ánh mắt nam nhân vốn ghét bỏ lập tức thay đổi: “Chân ngươi đẹp thật.”

A Mộc nhìn màu nhạt trên móng chân, nhớ tới a tỷ, tâm trạng lại sa sút, quay đầu quơ quơ quả đấm về phía hấn, đối với Trọng Gia biến thái này dù sao cũng không cần cố kỵ gì, liền tặng cho hấn một ánh mắt xem thường: “Đẹp thì ngươi ráng sức mà nhìn!”

Nãng không có cảm kỵ gì về nam nữ, hoàn toàn không có khái niệm đó.

Ngón chân oánh nhuận còn biết linh hoạt chuyển động, Trọng Gia lập tức ngây dại: “Sao, sao có thể động thế?”

A Mộc im lặng, nhắc chân lên rút trâm cài tóc trên mũ của tóc mình, sau đó dùng ngón chân kẹp trâm cài vạch xuống ở trước mặt nam nhân: “Đầu chỉ chuyển động, còn có thể giết người đấy!”

Đương nhiên, nãng nói lời này cũng chỉ dọa người ta mà thôi.

Trọng Gia và nãng nhét chung một chỗ: “Ngươi từng giết người?”

A Mộc mím môi, ôm lấy hai đầu gối: “Chưa từng.”

Nói xong rút chân về, tiện tay cắm cây trâm lên đầu, lại co vào trong chăn: “Điện hạ từng giết người sao?”

Bây giờ Trọng Gia có một cảm giác tri kỉ với nãng: “Ta cũng không có.”

Đây là lời nói dối sáng ngời, A Mộc khinh bỉ nhìn hấn: “...”

Mưa rơi lộp bộp trên cửa sổ, thỉnh thoảng mang theo từng tiếng sấm vang lên, hai người chen chúc cuộn thành cục tròn vo, Trọng Gia đột nhiên nắm lấy tay nãng, nắm thật chặt: “Người đã ăn đường của ta, vậy là người của ta rồi, trước kia thù hạ của ta có mấy người, tối nay ta giới thiệu bọn họ cho ngươi làm quen.”

A Mộc muốn rút tay của mình về, nhưng sức lực nam nhân cực kỳ mạnh, kiên quyết nắm chặt.

Tiếng mưa rơi bên ngoài lớn dần, nhưng tiếng sấm lại hồi lâu vẫn không vang lên tiếng nào, có thể là vì có người ở cùng, khác với lúc trước là lúc này lại không hề thấy sợ hãi. Người này trở mặt còn nhanh hơn lật sách, A Mộc còn lâu mới trúng kế của hấn: “Cảm ơn Thế tử Điện hạ rồi, ta muốn đi ngủ.”

Nãng muốn đi, đáng tiếc nam nhân lại không có ý định cứ vậy mà bỏ qua cho nãng, lúc này cũng không kéo chăn nữa, mà quay người lại đánh đòn phủ đầu vận hai tay A Mộc: “Ta là Trọng Gia, không phải tên khốn Lý Dục kia, ngươi nhớ cho kỹ!”

A Mộc chỉ cảm thấy người này quá nguy hiểm, vô thức muốn chạy trốn, sau khi đánh khuỷu tay thì chính là tay đấm chân đá.

Lúc mới bắt đầu, Lý Trọng Gia còn có ưu thế, về sau hai người uốn éo thành cục tròn, quả thật là lăn qua lăn lại rồi.

Trâm cài tóc trên đỉnh đầu là tùy tiện đâm lên, không bao lâu liền rơi xuống một bên, mái tóc dài của A Mộc tán ra, lông mày như mực con ngươi như nguyệt, quả nhiên sắc thái thanh tú.

Nam nhân vừa mở mắt ra thì nhìn thấy cảnh tượng này.

A Mộc nằm ngủ ở bên cạnh hấn, vừa mới tỉnh dậy, một chân của nãng vẫn còn đặt lên trên mặt hấn, hai người gần như nằm thành hình chữ thập, tư thế ngủ quả thật tệ đến mức không có cách nào hình dung. Lý Dục mím môi, đáy mắt giận dữ cuộn cuộn.

Đá một cước văng chân A Mộc ra, A Mộc cũng tỉnh ngủ, lập tức ngồi dậy.

Lý Dục ngồi ở bên giường: “Đi gọi Nguru Nhị tới đây.”

A Mộc cũng sợ tới mức mơ hồ, buổi tối hai người đánh đến tiếng sấm không còn, có quý mới biết nãng ngủ thiếp đi như thế nào, còn ngủ say như vậy!

Nãng nhanh chóng nhảy xuống giường, nhưng nhảy xuống mới phát hiện mình không mang vớ, còn để chân trần.

Đương nhiên Lý Dục cũng nhìn thấy, sắc mặt hấn càng trầm hơn: “Đứng lại!”

A Mộc rũ vai đứng ở bên giường: “Điện hạ ta có thể giải thích một chút không?”

Ánh mắt Lý Dục như lưỡi dao: “Giải thích cái gì?”

A Mộc buông tay, nói nhanh: “Đêm qua Trọng Gia Điện hạ vẫn luôn la hét nên ta liền chạy vào xem, không phải Điện hạ bảo ta bảo vệ tốt cho hấn sao? Ta đương nhiên không thể ngồi nhìn mặc kệ hấn được, nhưng hấn nói hấn sợ sét đánh nên bảo ta ở lại bên cạnh hấn, riết hồi không biết sao ta lại ngủ mất.”

Lý Dục nghe nàng nói tới Trọng Gia thì sắc mặt hơi giãn ra: “Trong phòng ta có hương an thần, có trợ giúp giấc ngủ. Lần này ngươi làm rất khá, từ nay về sau ngươi ở lại bên cạnh ta, ta đổi ý rồi, đi theo Nguru Nhị cẩn thận học hỏi.”

A Mộc ngược mắt: “Học cái gì?”

Lý Dục vươn tay kéo tiếng chuông bên giường một cái, không đến một lát, Nguru Nhị bung nước rửa mặt tiến vào: “Điện hạ rửa mặt ạ.”

A Mộc im lặng, chẳng lẽ muốn nàng học làm sao phục vụ vị này sao?

Lý Dục đứng dậy, cũng không nhìn nàng: “Mang vớ vào.”

A Mộc vội vàng chạy ra ngoài, may mà Nguru Nhị vẫn không quên nàng, còn mang nước rửa mặt cho nàng. A Mộc rửa mặt xong thì bước qua bước lại ở phòng ngoài.

Đội Lý Dục thay bộ đồ mới, đi ra phòng ngoài thì nhìn thấy một thiếu niên bắt lực tóc tai bù xù.

A Mộc lúng túng nhìn hấn: “Trâm cài tóc của ta dường như rớt ở trên giường Điện hạ rồi.”

Nguru Nhị ở bên cạnh Lý Dục cúi đầu xuống, cảm thấy khó ở hết sức!

Lý Dục nhú mày: “Ừ.”

Lúc này muốn đi lướt qua, đáng tiếc A Mộc lại ngăn ở trước mặt hấn: “Cái đó... Điện hạ thứ lỗi, có thể tìm giúp ta một nha hoàn chải tóc không, ta không biết chải tóc.”

Nam nhân che dấu sắc mặt giận dữ: “Lần này phụ thân ngươi đến Triệu quốc, ta phải bảo vệ ngươi chu toàn, muốn cái gì cứ nói, bảo Trường Lộ đi làm.”

Nói xong liếc nhìn Nguru Nhị, đương nhiên Nguru Nhị đáp ứng: “Ta sẽ chuyển lời đến Trường Lộ.”

A Mộc quần bách: “Vậy hôm nay?”

Bản thân Lý Dục ghét đụng chạm với nữ nhân, trước nay đều tự xử lý mái tóc dài của mình, nhưng hấn gần như lập tức nhìn về phía Nguru Nhị, Nguru Nhị nhướng mày: “Ta sẽ tìm nha hoàn tới đây ngay.”

Buổi sáng A Mộc ở bên cạnh Lý Dục, đi theo hấn làm quen phủ viện của phủ Tấn Vương.

Ngoài viện được tường cao vòng quanh bảo vệ, liễu xanh lam đậm, ba gian lầu cửa, bốn mặt hành lang. Trong nội viện lối giữa* liên tiếp nhau, núi đá tô điểm, hòn non bộ chiếu vào giữa hồ nước, đường nhỏ gói xanh kéo dài làm nên một phong cảnh khác.

(* xưa quan đi, đắp đường cao hơn hai)

Tấn Vương Lý Hạo là một nam nhân tốt ai ai cũng biết, A Mộc cũng thấy được tính cách tốt của ông, ông có bốn người con, trưởng tử Lý Dục thứ tử Lý Uẩn, tam nữ Lý Mẫn, tứ tử Lý Tương. Lý Dục và Lý Uẩn là cùng một mẹ sinh ra, sau đó mùa đông năm ấy thì bị hủ, Lý Uẩn thân thể không tốt bị bệnh nặng chết yểu. Về sau lấy vợ kế là một gái lơ thỉ mạnh mẽ, sau khi vào phủ phu thê cũng coi như ăn ái, lại có một gái một trai.

Gia phong phủ Tấn Vương cực kì ấm áp, cả nhà còn ngồi vây chung một chỗ ăn cơm.

A Mộc đứng sau lưng Lý Dục, nàng quả thật không thể tin được đây là bầu không khí ở phủ Tấn Vương.

Trí nhớ khi còn bé của nàng chỉ còn lại trận lửa lớn kia, hoàn toàn không nhớ nổi cảnh tượng người một nhà cùng nhau vây quần, hôm nay ở phủ Tấn Vương này, nàng nhìn chăm chăm vào cái bàn tròn lớn kia hơi bản thân. Trên bàn bày biện bát đĩa, Lý Hạo bồng hai đứa bé trên người, đứa lớn là bé gái, nhìn đáng yêu chừng năm sáu tuổi, trên đầu là hai búi tóc bánh bao, ôm lấy ông nín chặt râu mép ông, còn đứa nhỏ thì ôm lấy bắp đùi ông chơi, Tấn Vương phi khoảng chừng ba mươi, tính tình cũng trẻ con ở một bên chơi đùa.

Trường Lộ chỉ huy hai nha hoàn bưng thức ăn lên, món nguội được mang lên trước sau đó tới món nóng, không bao lâu cả bàn đầy ắp món ăn.

Lý Dục vừa đi tới ngưỡng cửa, Lý Mẫn quay đầu lại nhìn thấy hấn thì trượt xuống gối phụ thân, chạy ào tới, ngay sau đó, tiểu bắt điểm ôm đùi phụ thân cũng đi theo phía sau bé gái chạy tới, A Mộc tròn to hai mắt, lại nhìn thấy Lý Dục mặt than lạnh băng này nở nụ cười.

Nụ cười của hấn nhạt hơn so với Trọng Gia, nhưng lại có thể nhìn ra cảm giác ấm áp.

Tiểu cô nương giang hai cánh tay, ngây thơ nói: “Ca ca ôm!”

Tiểu bắt điểm ở đằng sau chạy sấp đến rồi, chân ngấn người ngốc suýt chút nữa thì ngã xuống. Lý Dục vừa mới ôm lấy muội muội, mắt nhanh chân nhanh đuổi chân ra chặn bé trai lại, sau đó khẽ cong người, một tay một đứa ôm hết vào trong lòng.

Nhìn hai tỷ đệ chen lấn hiển hôn cho Lý Dục, A Mộc cũng nhớ tới a tỷ của mình.

Nàng cúi đầu, Tần Vương phi đã đi đến trước mặt: “Ồ, đứa nhỏ này là ai vậy, bộ đáng thật khôi ngô.”

Tần Vương gia đã biết lai lịch của nàng rồi, gọi nàng tới ngồi xuống ăn sáng.

A Mộc khò sở trong lòng, đi theo Lý Dục ngồi xuống, lại nghe thấy tiểu cô nương Lý Mẫn kia đọc “Lễ Ký-Khúc Lễ”.

Lý Mẫn: “Cộng thực bất bảo, cộng phạm bất trạch thủ, vô bác phạm, vô phóng phạm, vô lưu ca, vô trá thực, vô ngạo cốt. Vô phản ngư nhục, vô đầu dư câu cốt. Vô cố hoạch, vô đương phạm, phạm thử vô dĩ trừ...”

(* Lễ Ký – Khúc Lễ của Khổng Tử, không biết dịch sau nên ta bơ nguyên Hán Việt vô TT^TT)

Nàng mơ hồ nhớ tới, lúc mình còn nhỏ dường như cũng từng đọc.

Nhà của nàng cũng từng náo nhiệt như vậy.

Mẹ của nàng cũng từng cười vui vẻ như vậy.

A tỷ của nàng cũng từng, ôm nàng như vậy...

Vụng trộm nắm thành quyền, A Mộc cứ thế mà bản thân, Trường Lộ sai bước từ bên ngoài đi vào, vội vàng đi đến bên cạnh Lý Dục: “Thế tử, Hình bộ có tin tức nói nữ thích khách kia đã bị bắt, Triệu tướng quân xem thường luật pháp muốn dẫn người đi, làm sao bây giờ?”

A Mộc bỗng nhiên ngược mắt.

Lý Dục nhất thời nhú mày: “Chuẩn bị xe.”

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Sau khi xuống xe, nam nhân dừng bước.

A Mộc nhảy xuống theo sau, đứng ở phía sau lưng hắn, Trường Lộ cho rằng Lý Dục phản phó gì đó, nhanh chóng khom lưng tiến lên.

Nhưng hắn lại nghiêng mặt: “A Mộc.”

A Mộc đi nhanh về phía trước: “Điện hạ.”

Lý Dục liếc nàng một cái: “Một lát gặp Triệu Thị, nếu bại lộ bí mật, ai cũng không thể cứu được ngươi.”

A Mộc mới không lo lắng chuyện này, hơi cúi đầu: “Yên tâm, ông ta sẽ không nhận ra.”

Lúc này nam nhân mới lên trước, đã sớm có người chờ ở cửa, nghe nói Triệu Thị đã đợi đến không nhìn được, suýt chút nữa xông vào trong đại lao thì bị người kéo lại. Lý Dục bước nhanh, dẫn A Mộc đi vào. Trong đại lao âm u ươn ướt, gần như vừa vào cửa, A Mộc liền nhú mày, nhếch môi.

Ngục tốt trông coi phạm nhân cũng không dám cản đường, để người đi vào.

Trong lòng A Mộc thỉnh thoảng nhảy dựng lên, mặc dù trước đó chính miệng Hàn Tương Tử từng nói, a tỷ nàng không có chuyện gì, nhưng nghe nói đã bắt được nữ thích khách vào đại lao thì khản trương lên.

Nói đến cũng khéo, mới vừa vào đến đại lao, bên trong đột nhiên truyền đến một tiếng kêu to, sau đó có một ngục tốt chạy ra, vừa nhìn thấy Lý Dục thì lập tức quỳ xuống: “Thế tử Điện hạ, thích khách uống thuốc độc tự vận.”

Lý Dục nhú mày, càng bước đi nhanh hơn, đợi đi đến phòng giam bên trong, quả nhiên có một nữ tử tay chân đều bị còng xiềng xích, ngã xuống đất.

A Mộc tiến lên một bước, cẩn thận nhìn dung mạo nàng kia.

Quả nhiên bộ dạng hết sức giống a tỷ ngày đó, nhưng nàng chỉ nhìn một cái liền biết không phải là a tỷ.

Sống lưng a tỷ từ trước đến nay luôn thẳng tắp, dù cho là lúc chật vật cũng có thể nhìn ra cốt cách rắn rỏi của tỷ ấy, thấy không phải là a tỷ nàng lập tức thờ phào nhẹ nhõm.

Ngoài ra trong phòng giam khác còn có thể thân của nàng, vẫn đang diễn trò: “Tỷ ấy bị sao vậy? Có ai không, thả ta ra!”

A Mộc lùi về sau lưng Lý Dục, không hề chú ý đến nữa.

Đã có người đi kêu đại phu đến, đáng tiếc lúc ấy đã muộn, nữ tử đã không còn hơi thở.

Cùng lúc đó, Triệu Thị cũng đến.

Rốt cuộc cũng không bị ngăn cản, vết thương trên người ông dường như đã không còn đáng ngại, ông bước nhanh đi thẳng vào phòng giam.

Lý Dục nghiêng người tránh qua: “Triệu tướng quân đến chậm một bước, thích khách tự vận, nhưng người vẫn có thể phân biệt, người ngày hôm ấy đâm người có phải là nàng ta hay không?”

Cửa phòng giam mở ra, ngực tốt quỳ ở một bên, Triệu Thị không chút do dự bước vào. A Mộc ở sau lưng Lý Dục, nhìn thấy Triệu Thị cúi người nâng mặt nữ nhân lên, tay của ông gần như run rẩy, tiếp đó cẩn thận dò xét khuôn mặt nghi phạm, hồi lâu mới đứng lên.

Chắc là vết thương chưa lành hẳn, sắc mặt của ông hơi trắng, dường như rất khó nhọc.

Thân thể đã như vậy mà còn vội vã chạy tới đây!

A Mộc đứng vững ở sau lưng Lý Dục lần nữa, khẽ rũ mắt xuống.

Giọng nói Lý Dục vang lên ở trước mặt hắn: “Thế nào?”

Dường như Triệu Thị nhẹ nhàng thở ra, sau đó nghiêm mặt nói: “Chính là người này.”

Ông không liếc nhìn nữ nghi phạm này thêm nữa, chỉ quay đầu lại nhìn thiếu niên giậm chân đối diện: “Người...”

Thiếu niên vừa khóc vừa cười, bắt đầu chửi ầm lên: “Triệu tướng quân có thể không biết ta, nhưng ta biết tướng quân, tướng quân ở nước Đại Triệu ta quả thực là người người đều biết đây, ha ha, hề ai nhắc tới tên khốn kiếp cưới thiên kim Mộc Vương Phủ chúng tôi kia đều có nói, người ta cứu ông, ông hại cả nhà người ta, ông thật sự là biết cách có ân trả báo! Cái mạng này của ông đều dựa hết vào người ta mới có được, kết quả hơn một trăm nhân mạng từ trên xuống dưới của Mộc Vương Phủ, à đúng rồi, kể cả hai đứa con kia của người toàn bộ đều chết thảm, người thật sự là con mẹ nó có tài mà! Ném ở trên đường cái đến chó cũng không thèm ăn, ta phi...”

Từng câu mắng chửi bậy bạ tuôn ra xối xả, hần mắng to Triệu Thị vong ân bội nghĩa, mắng ông bỏ vợ bỏ con, mắng ông hẳn nên đi xuống Địa ngục, đợi Triệu Thị mở cửa phòng lao đi vào nắm lấy càm của hắn, hắn lại chỉ còn mỗi tiếng cười ha ha, hàm răng khểnh, máu tươi liền tứa ra, cũng uống thuốc độc tự vận.

Triệu Thị đi lại chậm chạp, sắc mặt cực kém.

A Mộc cúi thấp đầu, những lời kia đều vang lên ở bên tai nàng, đã bao nhiêu lần nàng muốn xông tới trước cửa lớn phủ tướng quân mắng ra những lời này.

Muốn mắng ông vô tình vô nghĩa lòng lang dạ sói, mắng ông không xứng làm một người cha không xứng làm một người chồng, mắng cha mẹ ông mắng tổ tông mười tám đời nhà ông, thế nhưng nàng chưa bao giờ đi qua.

Một mặt là những năm này Triệu Thị quanh năm không ở nhà, mặt khác là cha nuôi Hàn Tương Tử cho dù coi nàng là con trai mà nuôi nấng, nhưng không cho phép nàng nói lời thô tục, cũng chính vì vậy nàng lăn lộn ở trong phố phường mười năm cũng không nói ra một câu thô tục nào.

Hôm nay nghe thấy những lời này, A Mộc nắm chặt thành quyền, hận không thể đi lên tiếp tục bổ thêm một đao vào tim Triệu Thị!

Đương nhiên Lý Dục cũng nghe thấy những lời mắng của thiếu niên kia, chỉ cup mắt: “Tướng quân mời trở về đi.”

Người của Triệu Thị đều chờ ở ngoài đại lao, nghi phạm đã chết, ông đã không cần thiết phải tiếp tục ở lại chỗ này nữa.

Nam nhân khẽ gạt đầu, xoay người rời đi.

Ngực tốt đã mang hai thi thể ra ngoài, Lý Dục quay đầu lại liếc nhìn A Mộc: “Trước tiên giao cho ngũ tác, đến tối ném ra bãi tha ma đi.”

(*ngũ tác: tên một chức quan lại để khám xét các người tử thương)

A Mộc chỉ cúi thấp đầu không nói gì.

Ám sát mệnh quan triều đình, thích khách thể thân có thể là từ từ hành hình, nhưng nếu có thể làm đến mức này e rằng rất khó.

Ngoại trừ a tỷ ra, sợ rằng đều không có ai biết thân thế của bọn họ

Nhưng lúc này những lời mắng chửi Triệu Thị được một thể thân nói ra, khiến nàng cảm thấy vui buồn lẫn lộn, xử lý thì thể cũng chỉ cuốn vào một chiếc chiếu rồi ném ra bãi tha ma.

Nàng sao có thể không bận tâm.

Đi ra khỏi đại lao Hình bộ, Lý Dục trở lại phủ Tấn Vương ăn điểm tâm.

A Mộc đi theo ăn một chút, cả ngày đều mệt mỏi, qua trưa Lý Dục có việc tiến cung, chỉ dặn dò nàng có thể tùy ý ra vào phủ Tấn Vương, nhưng cố gắng hết mức không nên đi ra ngoài. A Mộc đồng ý từng việc, vất vả đến xế chiều, quả nhiên Lý Dục vẫn chưa trở về, nàng trở lại Phủ Dung Lý, gọi La Tiểu Hổ, sau đó hai người chạy thẳng tới bãi tha ma ở vùng ngoại ô.

Hai ngày này La Tiểu Hổ ở bên ngoài làm chút việc nặng, kiếm được một khoản tiền.

Hắn làm người bảo vệ sân viện ở Phủ Dung Lý, có được chút tiền liền la hét muốn mời A Mộc đi uống rượu, đến bãi tha ma cần phải hơn một canh giờ, không thể cười ngửa đánh xe nếu không có thể dẫn tới chú ý gây rối loạn.

Ngày trước hai người thường so đấu từ phía bắc đến phía nam Yên kinh.

Đến được bãi tha ma thì trời đã sắp tối.

Hai người trốn ở trên tàng cây, dọc đường A Mộc đã nói với hắn tới đây để làm gì, nhưng cho dù La Tiểu Hổ từ trước đến nay đều là người góc can đảm, đến nơi này cũng không khỏi ôm chặt thân cây, cả người rét run. Từng trận gió lạnh, A Mộc nhéo đuôi hắn, chuyện đến bãi tha ma nhật xác người ta cũng không phải chưa từng làm một hai lần, nào biết cái gì gọi là sợ~

Hai người đến sớm một bước, đợi không đến nửa canh giờ, thật sự có người của Hình bộ đến ném xác người.

Ánh mắt A Mộc lạnh lẽo ngồi trên tàng cây nhìn, hai chiếc chiếu cứ vậy mà bị ném vào bãi tha ma, người tới vẫn còn mắng xúi quẩy, sau đó nghe thấy tiếng bánh xe cạch cạch đi xuống núi.

Chờ bọn họ đi xa, A Mộc kéo La Tiểu Hổ: “Chúng ta đi xuống xem chút.”

La Tiểu Hổ vẫn ôm cây bất động như cũ, trước đó hắn ra ngoài vẫn chưa lạy, có chút thiếu tự tin: “A Mộc, hôm nay ta dương khí không đủ, trong lòng không yên, ở phía dưới có thể có quỷ đồ!”

A Mộc ghen lời: “Yên tâm, ta rất đủ dương khí, có quỷ cũng bị ta dọa chạy.”

La Tiểu Hổ: “Có thật không? Đây A Mộc, hôm nay cho ta thêm chút tiền công.”

A Mộc đã trèo xuống dưới: “Không xuống thì thôi, có quỷ cũng đều bay ở trên tàng cây.”

Nói xong nương theo ánh trăng đi về hướng hai chiếc chiếu kia.

Dưới ánh trăng, xương trắng trên bãi tha ma trắng xóa một vùng, La Tiểu Hổ chấp tay hành lễ lễ bái A Di Đà Phật, nhanh chóng nhảy xuống: “A Mộc chờ ta một chút!”

Hai người kéo hai chiếc chiếu qua bên, bên trong quả nhiên có hai thi thể.

A Mộc mở một chiếc chiếu ra, là nữ nhân, nàng mở khăn trùm đầu nữ nhân đang che, sờ soạn trên mặt nàng ta một lát, quả nhiên tìm được điểm đầu mối, vươn tay kéo một cái, lập tức kéo ra một mặt nạ da mỏng, nàng cúi đầu nhìn, lại thấy cô nương này không phải là ai khác, chính là Triệu Vạn!

A Mộc cực kỳ hoảng sợ, vội vàng vươn tay ra dò xét mạch của nàng ta.

Quả nhiên là mạch chết, trước đó cha nuôi đã từng dạy nàng, đây là mạch tượng người sống giả chết, nàng vội vàng lấy kim châm trong túi ra, đâm sau gáy nàng ta mấy châm.

Nàng dùng sức ấn xuống, không bao lâu, thiếu nữ đột nhiên ho khan một tiếng, sặc ra một búng máu, lúc này mới mở hai mắt ra.

A Mộc vội vàng đỡ nàng ta dậy: “Vạn Vạn, sao ngươi lại ở đây!”

Triệu Vạn nhìn thấy là hắn, lập tức ôm lấy cổ hắn: “A Mộc! Ta thật sự nhìn thấy người!”

Trên người nàng ta vẫn mặc áo mỏng trong ngục, nhanh chóng lấy áo choàng đã sớm chuẩn bị bọc lấy nàng ta.

La Tiểu Hổ ở bên hoảng hồn thốt lên, A Mộc ngoái đầu nhìn lại, dưới ánh trăng cái chiếu còn lại đã được mở ra, thì ra thiếu niên được bọc bên trong đã

sớm không biết tung tích, bên trong chỉ đựng một con chó máu thịt be bét.

Có người nửa đường ngăn chặn, nơi này không nên ở lại lâu.

A Mộc cầm lấy mảnh vải, buộc chặt Triệu Vạn yếu ớt ở sau lưng La Tiểu Hồ, ba người nhanh chóng rời khỏi bãi tha ma.

Một ngày Triệu Vạn không có ăn uống gì, lại bị quất vài roi, đã không còn chút sức lực nào, nhưng vẫn ngán gọn kể lại cho A Mộc nghe chuyện đã xảy ra, thì ra nàng ta kiếm A Mộc không thấy, vẫn luôn lo lắng A Mộc đến phủ Tấn Vương gặp chuyện bất trắc, bèn chạy đến tiểu viện của Hàn Tương Tử hỏi ông, ông nói A Mộc gặp nạn, nếu như muốn thấy nàng, vậy thì phải giả chết.

Nhiệm vụ của nàng ta là thể thân thành A Mộc trước đó đã bị nhốt vào đại lao sau đó mắng những lời đó cho Triệu Thị nghe. (đoạn này đáng lẽ TV phải thể thân thành a ty nrs đúng chứ nhỉ? Ko bk bà tác giả có nhớ nhầm ko nữa)

Ba người đi trở về, một ngày sau đông tố, ánh trăng đặc biệt đẹp.

A Mộc lại khiếp sợ, tại sao phải để cho thể thân của nàng nói những lời đó.

Tại sao Hàn Tương Tử phí hết sức lực sắp xếp màn kịch này, Triệu Vạn giả chết sống lại, hiện tại lại có người ngăn chân mang thiếu niên kia đi, điều này nói lên điều gì?

Nói rõ Hàn Tương Tử đã biết thân thể của nàng.

Nói rõ hiện tại ông đang ung dung xếp đặt một ván cờ lớn, mà Triệu Thị rất hiển nhiên đã thành một con cờ trên bàn cờ đó.

La Tiểu Hồ hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng Triệu Vạn đi nhanh: “A Mộc chúng ta đi đâu?”

Nếu cứ đưa Triệu Vạn về như thế, Triệu di nương không nổi điên lên mới lạ, thiếu nữ nằm ở trên lưng La Tiểu Hồ hấp hối, A Mộc đưa tay gõ gõ đầu nàng ta, muốn dùng thêm chút lực nhưng rốt cuộc vẫn không nhẫn tâm: “Đi đến tiểu viện trước, để Dung nương xem mạch cho Vạn Vạn.”

Vừa nói xong, khu rừng vốn đen kịt đột nhiên có hai ánh hồng sáng lên bên rìa mép rừng.

Ánh trăng trốn vào trong mây, có một chiếc xe ngựa không biết dừng ở bên ven rừng bao lâu, ánh hồng vừa mới sáng lên, ba người vẫn không chú ý đến, lúc nhìn thấy ở trước mặt mới phát hiện ra.

Chân La Tiểu Hồ bắt đầu nhũn ra: “Đều nói hôm nay ta không đủ dương khí, không nên gọi ta đến, nhìn xem gặp quý rồi kia!”

A Mộc đánh vào ót hần một cái: “Người còn đáng sợ hơn quý nhiều! Quý đâu ra!”

Một người thấp lùn trong đó giong ánh đèn bước lên trước, hóa ra là một thiếu niên toàn thân đồ đen, trong tay xách theo một đèn lồng.

Là Đông Sinh đã từng gặp trước kia, “Lên xe đi, Điện hạ chúng tôi đợi đã lâu.”

Vừa dứt lời, màn xe đã bị người vén lên, ngọn đèn lồng trên xe phát ra, chiếu vào ánh mắt mang theo ý cười của nam nhân.

Trong mắt phượng hẹp dài tràn đầy trêu chọc, Phù Tô chống cằm: “A Mộc, động tác của các người cũng thật chậm.”

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Trong xe lắc lư, Triệu Vạn núp sau lưng A Mộc, len lén nhìn Phù Tô.

Ánh mắt nam nhân nhẹ nhàng, dường như cũng đang nhìn nàng ta.

Nàng ta vừa mới từ bãi tha ma trở về, hiện tại nhớ tới hai ngày qua thì cực kì sợ, nàng ta cũng không biết lúc ấy lấy dũng khí ở đâu ra, một cánh tay khác cầm lấy tay áo thiếu niên lặng lẽ ôm lấy sau lưng A Mộc, dán sát bên tai nàng nhẹ giọng thì thầm: “A Mộc, hần là ai vậy.”

A Mộc trấn an vỗ vỗ tay nàng ta: “Người đừng hỏi nhiều như vậy, ta đưa người về trước.”

Từ khi La Tiểu Hồ lên xe miệng không khép lại được, hai mắt dính chặt vào người Xuân Mai. Xuân Mai ở bên quạt cho Phù Tô, nàng ta vẫn luôn mặc hồ phục, ở giữa đám người lộ vẻ vô cùng chướng mắt. Trong xe oi bức, trong lòng A Mộc cũng nháy tình thịnh.

Cố tình Phù Tô còn hỏi bọn họ đi đâu, hoàn toàn không có ý nói chuyện khác với nàng.

A Mộc để bọn họ đưa trở về tiểu viện của Hàn Tương Tử, xe ngựa đi qua phố Nam.

Nửa canh giờ sau, xe ngựa dừng ở cửa tiểu viện, La Tiểu Hồ dắt Triệu Vạn xuống xe trước đi tìm Dung nương. A Mộc để bọn họ vào trước, bản thân cũng xuống xe.

Nam nhân vén rèm xe lên, vẫy tay với nàng: “Đi vào đi.”

A Mộc nghi ngờ nhìn hán: “Tại sao người giúp ta?”

Phù Tô nhếch môi: “Người tới gần chút, ta nói cho người biết.”

A Mộc nửa tin nửa ngờ tiến về trước hai bước, Phù Tô thò người ra chút, hơi vron tay ra điểm lên trán nàng một cái.

Đầu ngón tay hán hơi lạnh, giọng đủ thấp chỉ có hai người bọn họ mới có thể nghe thấy: “Bởi vì người là người Triệu quốc.”

A Mộc lập tức nở nụ cười, ôm cánh tay: “Điện hạ nói đùa gì thế, ta là người Tề quốc chính thống.”

Phù Tô có chút hứng thú nhìn nàng: “Tại sao có thể khẳng định như vậy?”

A Mộc im lặng nhìn hán: “Ta sinh ở Tề quốc nuôi ở Tề quốc, cha ta cũng là người Tề quốc, Điện hạ nghĩ sao?”

Phù Tô điểm cái nữa, thấy lần này nàng không nhúc nhích, nhướn mày: “Tiểu huynh đệ thật sự thích nói giỡn, Hàn đại phu chính là người Triệu quốc chúng ta.”

A Mộc lập tức ngăn người, nam nhân ở bên cửa xe đã buông rèm xuống, xe ngựa chậm rãi rời đi. Ánh trăng sáng tỏ chiếu lên mặt đất, A Mộc xoay người đi vào tiểu viện, Hà Kỳ Chính vẫn cầm kiếm canh giữ ở trước cửa phòng, nàng chạy thẳng vào trong, không nhìn thấy Hàn Tương Tử, chỉ có Dung nương cầm khăn mặt đang lau mặt cho Triệu Vạn, nàng ta đã sớm thay quần áo rồi, La Tiểu Hồ ngồi ở bên bàn nhai nuốt ngấu nghiến ăn điểm tâm, thấy nàng thì nhanh chóng gọi nàng tới ăn.

A Mộc khá lo lắng cho Triệu Vạn, đi đến trước mặt nàng ta thì thấy sắc mặt nàng ta tái nhợt: “Dung nương, nàng ấy thế nào rồi? Không sao chứ?”

Dung nương lại bắt đầu chải đầu cho Triệu Vạn: “Không có gì đáng ngại, về nhà dưỡng vài ngày là có thể nhảy tung tung lại được rồi.”

Tiểu cô nương cũng đói, cầm miếng bánh ngọt trên tay, nhìn thấy A Mộc quan tâm nàng ta thì lập tức bỏ bánh ngọt xuống, vron hai tay về phía nàng: “A Mộc, ôm”

A Mộc dùng đầu ngón tay chọt chọt trên mặt nàng ta: “Ôm gì mà ôm! Lần này bỏ qua, lần sau cho dù là vì chuyện gì cũng không được làm chuyện ngu ngốc kiểu này nữa đấy!”

Triệu Vạn ha ha cười ngây ngô: “Không phải ta đã không sao rồi sao.”

A Mộc liếc nàng ta một cái: “Nếu như ta không đến bãi tha ma, người nói người còn có thể sống trở về không? Ngổ tác lười biếng rồi, nếu không bỏ cho người một dao từ đầu đến chân người còn có thể sống được à? Có phải là người bị ngốc không?”

Rất hiển nhiên Triệu Vạn không nghĩ nhiều như vậy, vừa nghe thấy hán nói như vậy, nước mắt liền rơi xuống: “Ta... Còn không phải là vì người sao!”

Rốt cuộc A Mộc cũng mềm lòng: “Haiz, ăn chút gì đi, lát nữa để tiểu Hồ ca đưa người về.”

Triệu Vạn mếu máo: “Người đưa ta về không được sao?”

A Mộc: “Bây giờ ta không phải là người tự do, lúc này nên trở về phủ Tấn Vương rồi.”

Nói xong lại đi lên phía trước ôm Dung nương: “Dung nương cho con túi bánh ngọt, con mang về ăn.”

Dung nương chải tóc cho Triệu Vạn, bắt đắ dĩ xoay người: “Đúng là không tìm không phôi, chỉ có biết ăn thôi.”

A Mộc đi đến bên cạnh La Tiểu Hồ vỗ vỗ ót của hán: “Người nói là hán phải không?”

La Tiểu Hồ liếc nàng một cái: “A Mộc ngốc.”

Chẳng mấy chốc, Dung nương cầm một bao bánh ngọt đi ra, đưa cho A Mộc: “Đang phủ Tấn Vương cẩn thận mà sống, đừng gây thêm phiền toái cho tiên sinh, nhớ rõ chưa?”

A Mộc cười ha ha: “Dung nương yên tâm.”

Nàng biết Lý Dục đã có ý định sẵn, đơn giản là lấy nàng làm con tin, bản thân A Mộc cũng không biết Hàn Tương Tử có quan trọng với hán hay không,

nhưng một khi cha nuôi đã để cho nàng đi, nàng liền phải đi. Về phần Phù Tô nói ông là người Triệu quốc, coi như thả rắm rồi, người nước nào thì có liên quan gì chứ... Cầm lấy túi bánh ngọt kia, nàng nhanh chân rời đi, vừa qua khỏi gờ Tuất, không biết lúc này Thế tử Lý Dục đã trở về chưa.

A Mộc chạy thẳng một mạch chạy về phủ Tấn Vương.

Mỗi ngày trước cửa chính của phủ Tấn Vương chỉ có hai người thay phiên nhau canh giữ, cửa son đóng chặt, hôm nay đi đến trước cửa vô thức muốn vòng qua đi cửa sau vào trong, chợt nhớ tới Lý Dục nói nàng có thể tùy ý ra vào phủ Tấn Vương, bèn ưỡn ngực ngẩng đầu đi tới. Một nhuyển kiệu dừng ở cửa chính, A Mộc không hề để ý tới, nhưng lúc đến trước mặt mới phát hiện cửa lớn của phủ Tấn Vương rất náo nhiệt.

Là đang âm ỉ đến náo nhiệt.

A Mộc đi lên, chỉ thấy ở trước cửa lớn có một thiếu nữ áo đỏ đang âm ỉ, bảo Tấn Vương phi ra nói chuyện!

Tiểu cô nương này A Mộc đã từng thấy, nàng ta mặc váy áo màu đỏ, diện mạo xinh đẹp, chính là Triệu Thù con gái của Triệu Thị. Không biết là ai đang ngồi trong nhuyển kiệu, rèm buông thông, có một kiệu phu và một ma ma đứng bên cạnh, hai tay quân sự của phủ Tấn Vương khép ở trong tay áo, đứng ở trước cửa: “Triệu tiểu thư, ta thấy hôm nay ngài trở về đi, Vương gia chúng ta không có ở trong phủ, Thế tử cũng không có ở đây, còn Vương phi sẽ không ra gặp các ngài.”

Triệu Thù nhất quyết không tha vung roi ngựa: “Nếu biết ta là Triệu tiểu thư, còn không cho chúng ta vào? Thế tử và Vương gia không có trong phủ đám nô tài các người ý vào Vương phi ngăn cản chúng ta, đợi bọn họ trở về xem có lộ da các người không!”

Quân sự làm như không thấy: “Mời Triệu tiểu thư về cho.”

Thiếu nữ tức giận không thôi, gờ roi lên chỉ vào quân sự: “Có tin ta quát chết người không! Nô tài người thật to gan! Muốn chúng ta trở về cũng phải gọi Vương phi các người ra nói!”

Quân sự kiên trì: “Mời Triệu tiểu thư về cho.”

Triệu Thù quát roi trên mặt đất, tức giận chạy về bên cạnh nhuyển kiệu. Không biết nàng ta thò người vào nói cái gì, chỉ thấy rèm được vén lên, một nữ nhân chậm rãi xuống cổ kiệu. Thân hình nữ nhân này gầy gò, dung mạo thanh nhã, trong bóng đêm có thể nhìn thấy cây trầm hoa lụa mềm mại xinh xắn trên đỉnh đầu. A Mộc mơ hồ đoán được thân phận của nữ nhân này, nàng đứng bên cạnh sư tử đá nhìn bọn họ.

Chẳng mấy chốc, nữ nhân được Triệu Thù diu đỡ đi tới: “Lý quân sự, thoáng cái đã nhiều năm không thấy, có phải không nhận ra ta hay không?”

Quân sự ngược mắt, hơi khom người: “Triệu phu nhân.”

Người tới chính là mẫu thân của Triệu Thù, phu nhân Lâm thị của Triệu Thị: “Ta nhớ nhiều năm trước lúc rời khỏi vương phủ, cũng là người tiễn ta đi, Vương gia nói như thế nào người còn nhớ rõ nhĩ, ta có thể trở về vương phủ bất cứ lúc nào. Hiện tại sao cả cửa chính của vương phủ cũng khó vào thế?”

Giọng bà ta không nặng, âm thanh êm dịu tiêu chuẩn của nữ nhân.

Lý quân sự ngẩng đầu: “Không phải nô tài không để phu nhân tiến vào, thật sự là Vương gia có lệnh, không tiếp khách nữ.”

Nói xong liếc một cái thấy A Mộc đứng bên cạnh sư tử đá, giật mình nói: “A Mộc, người còn đứng ngây ngốc ở đó làm gì, còn không đi vào dọn dẹp, lát nữa Thế tử trở lại e rằng phải gọi người đấy.”

A Mộc đáp một tiếng, liền đi lên thêm đá.

Triệu Thù liếc mắt nhìn thấy là nàng: “Ồi sao người lại ở đây?”

Nàng quay đầu lại liếc nhìn thiếu nữ áo đỏ, sau đó đứng sau lưng quân sự.

Nữ nhân bước đến trước mặt: “Cho dù bây giờ Vương phi các người đi ra, cũng phải gọi ta một tiếng tỷ tỷ, ta không tin Vương gia và Thế tử của các người trở về nhìn thấy sẽ châm chọc ta, hôm nay tôi có việc gấp cầu kiến, đừng sinh sự nữa.”

Nói xong bước lên tiếp một bước.

Một tay Triệu Thù đẩy quân sự: “Còn không tránh ra!”

Trong lúc nói chuyện trong nội viện truyền đến tiếng kinh hô của bọn nha hoàn, chỉ nghe thấy có người hô mau trở lại mau trở lại, một tiểu bắt điểm liền vọt ra.

Lúc A Mộc quay đầu lại, Lý Mẫn cầm một thanh mộc kiếm nhảy đến trước mặt mọi người!

Năm nay cô bé chỉ mới sáu tuổi, trời sinh là một tiểu cô nương bướng bỉnh, không biết nghe ai nói linh tinh, thừa dịp không ai chú ý chạy ra ngoài, cô bé kia giờ kiếm gỗ lên chỉ vào mẹ con Lâm thị, đáng vẻ mạnh mẽ cực kỳ giống mẹ của cô bé: “Này! Yêu nghiệt ở đâu ra đến phủ Tấn Vương ta làm càn! Còn không mau mau hiện hình!”

A Mộc suýt chút nữa bật cười, mấy nha hoàn đằng sau đã sợ hãi, nhanh chóng đi lên ôm cô bé: “Công chúa, chúng ta mau vào thôi!”

Lý quân sự cũng nhanh chóng ngăn cản Lý Mẫn: “Tiểu tở tông, buổi tối có gió lạnh, đừng để bị lạnh.”

Sau khi Lý Mẫn ra đòi, là đứa bé gái duy nhất trong hoàng tộc, thiên tử ngự tứ phong hào Thái Bình công chúa, vinh sủng vô hạn.

Đứa bé lanh lợi này, trong phủ Tấn Vương không ai không thích. Chỉ lo bận rộn bắt cô bé, tiếng vó ngựa dừng lại, xe đến trước cửa phủ Tấn Vương, cha con Lý Hạo trước sau xuống xe, Lý Mẫn nhìn thấy liền chui qua kẻ hở, chạy ra ngoài nghênh đón Lý Dục: “Ca ca!”

Cha cô bé lập tức lên án: “Không nhìn thấy phụ thân sao?”

Lý Mẫn đã ôm lấy chân Lý Dục: “Ca ca ôm”

Lúc này hai người cũng dời mắt sang, nhìn thấy mẹ con Lâm thị, Lý Dục đuổi tay ra bế Lý Mẫn lên.

Triệu Thù cũng nhỏ giọng kêu một tiếng ca, Lâm thị đứng ở một bên, khẽ cúi người thi lễ với Tấn Vương gia, kêu một tiếng Vương gia.

Lý Dục ôm cô bé đi qua trước mặt hai người bọn họ, tựa như không nhìn thấy bọn họ vậy.

Ngược lại hẳn nhìn thấy thiếu niên sau lưng quân sự: “Còn không qua đây?”

Không đợi A Mộc đuổi kịp cước bộ của hắn, một nha hoàn từ trong nội viện chạy ra cửa lớn: “Vương gia hữu lễ, vốn Vương phi đã ngủ rồi, nghe thấy tạp âm bên ngoài lại thức giấc, hỏi bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?”

Tấn Vương Lý Hạo đi đến trước cửa: “Mau đi bẩm báo với Vương phi, nói không có chuyện gì.”

Nha hoàn kia xoay người chạy đi, nam nhân đứng ở trước cửa son, ánh mắt nhìn Lâm thị nhàn nhạt: “Có chuyện gì thì cứ nói Triệu tướng quân tới tìm ta, phu nhân và ta duyên phu thê đã hết, không thích đáng để gặp mặt, trở về đi.”

Nói xong sải bước đi vào đình viện.

A Mộc đi sau lưng Lý Dục, nghe lạch cạch một tiếng không khỏi quay đầu lại.

Cửa son đóng chặt, người tới bị cự tuyệt ngoài cửa, cửa chính phủ Tấn Vương đóng lại ở trước mặt bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phủ Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Editor: Nana Trang

Lý Mẫn được nha hoàn ôm về, Tấn Vương Lý Hạo cũng vội vàng đi bồi người bên gối.

Hậu viện phủ Tấn Vương đã khôi phục lại bình yên, A Mộc vẫn luôn đi theo bên cạnh Lý Dục, trong tay còn cầm túi bánh ngọt kia.

Thấy rõ từ trong cung trở về, tâm trạng của Lý Dục không được tốt cho lắm, hắn vẫn chưa ăn cơm tối, Trương Lộ sai người mang cơm tối, Ngưu Nhị bày ra ở trên bàn gian ngoài, hai người hai nóng còn có một bát canh, một bộ bát đĩa.

A Mộc rửa tay, thả bánh ngọt trên bàn thấp bên giường. Nàng cũng đói bụng rồi, nhưng đây là ở trong nhà người ta, đương nhiên không thể đói thì ăn một thì ngủ, thế nào cũng phải tôn trọng người ta. Mở bọc giấy ra, bánh ngọt Dung nương cho nàng để lâu không ăn giờ đều đã tan ra, dính dính, chỉ là nàng không để ý đến, cầm đĩa trộn ăn. Vừa mới ăn một miếng, Lý Dục thay thường phục, đi ra gian ngoài.

Ngưu Nhị vội vàng nghênh đón: "Điện hạ ăn chút gì đi ạ."

Lý Dục ngồi xuống, nhưng lại không động đĩa: "Ta sai người đi tìm người sao rồi? Vẫn chưa tìm thấy?"

Ngưu Nhị cúi đầu: "Đã giam lại, hiện tại dẫn lên sao?"

Lý Dục ừ một tiếng, đợi sau khi Ngưu Nhị rời đi mới liếc nhìn A Mộc: "Không ăn gì sao? Đến đây đi."

A Mộc ước gì nghe thấy hắn nói câu này, thoáng chốc nhảy tới trước mặt hắn, chẳng quan tâm bát đĩa trên bàn là của hắn, liền vươn tay ra cầm qua.

Không ăn cũng uống, nàng qua loa cảm tạ một tiếng rồi bụng bát com lên.

Không thể không nói, đầu bếp phủ Tấn Vương không tồi chút nào, rượu cũng ngon nữa, A Mộc khẩu vị tốt, càng ăn tâm tình càng tốt.

Vui vẻ ngún nguyễn ăn chút com uống chút rượu, Nguru Nhị đẩy một người cao gầy đi vào, sau đó đá một cước giẫm lên chân bắp chân người nọ để người đó quỵ xuống, người nọ có chút mù mị, vừa ngẩng đầu nhìn thấy Lý Dục thì phản ứng ngay, cuống quýt dập đầu: "Thế tử Điện hạ, khấu kiến Thế tử Điện hạ."

A Mộc vẫn nên ăn thì ăn nên uống thì uống.

Lý Dục lại ừ một tiếng: "Khỏi cần dập đầu, nói chút xem, khối ngọc ngươi bán có lai lịch gì?"

Nam nhân cao gầy nào dám ngồi dậy, chỉ cúi phục người lên tiếng: "Điện hạ tha mạng, tôi cũng không biết đây là đồ của phủ Tấn Vương, nếu biết đánh chết cũng không dám để lại!"

A Mộc mân mê rượu, vẫn không phát hiện đã xảy ra chuyện gì, Lý Dục lấy từ trong ngực ra một sợi dây đỏ.

Bên trên sợi dây đỏ này có treo một khối ngọc, chạm trổ tinh xảo tuyệt luân, mặt trái phải đều có một chữ tối... Tấn, nam nhân lạnh lùng nói: "Ngẩng đầu nhìn cho kỹ, không biết khối ngọc này, vậy chữ trên khối ngọc này cũng không nhận ra? Hả?"

Vừa nghe nói ngọc, lúc này A Mộc mới dời ánh mắt qua, nhưng chỉ liếc mắt một cái, liền sắc rượu trong miệng!

Nàng ho mạnh mấy tiếng, nam nhân quỳ trên mặt đất cũng đang hô tha mạng.

Lý Dục quay đầu lại nhìn về phía A Mộc: "Ngươi nghĩ kỹ rồi hãy nói, khối ngọc này tại sao lại rơi vào trong tay hần?"

Sáng sớm nam nhân này từng thuận miệng hỏi nàng, nàng cũng nói giống như lần trước nói với Phù Tô. Lúc ấy Lý Dục không nói gì, lúc này lại trực tiếp dẫn người tới, nói thật người này A Mộc không biết, từ trước đến nay đồ nàng vớt đi đều do Triệu di nương xử lý, Triệu di nương cũng có người dưới, bình thường không để gì tra được. Nhưng A Mộc cũng không dám thuê dật vô cớ, một khi tra ra hậu quả có thể rất nghiêm trọng.

Nàng ấy à, thật ra nói dối không chớp mắt đấy.

Nhưng nói hư nói vượn cũng chia đẳng cấp, nửa thật nửa giả mới có thể để cho người ta tin tưởng.

A Mộc cúi thấp đầu, ra vẻ có hơi khiếp đảm: "Điện hạ thứ tội, ta ta ta có lời muốn nói riêng với Điện hạ."

Lý Dục nhìn chằm chằm vào mặt nàng, vẫy tay để Nguru Nhị dẫn người ra ngoài.

Không đến một lát, trong phòng chỉ còn hai hai người bọn họ, A Mộc đứng dậy đi đến trước mặt Lý Dục, nhìn trộm ánh mắt của hần một cái: "Ta không biết khối ngọc này quan trọng như vậy, suy nghĩ bán kiếm chút bạc hiếu kính cha ta nên liền bán."

Lý Dục cười nhạo một tiếng: "Gọi Nguru Nhị dẫn người vào!"

Đương nhiên, Nguru Nhị ở ngoài cửa chờ lệnh.

A Mộc quỳnh lên, tiến lên nắm lấy tay áo hần: "Điện hạ, bán ngọc cũng là do ta nhất thời tức giận mà làm, không liên quan đến ai cả."

Nàng không sợ chuyện khác, chỉ sợ thật sự bắt được Triệu di nương đến đây thì sẽ không tốt chút nào.

Lý Dục nhàn nhạt liếc nhìn A Mộc: "Nói dối không chớp mắt, ngươi chỉ bán mỗi khối ngọc này? Chắc mỗi năm bán kiếm không ít bạc nhỉ? Hừm? Đồ của phủ Tấn Vương ta ngươi tùy tiện bán lại, lá gan không nhỏ ha."

Nói xong cất giọng gọi Nguru Nhị!

Bên ngoài có người đáp một tiếng, nhưng không đợi Nguru Nhị đi vào, A Mộc "bịch" một tiếng quỵ xuống.

Nguru Nhị mới vừa vào cửa, Lý Dục liền khoát tay bảo hần ra ngoài.

A Mộc ôm hai chân Lý Dục, ngẩng mặt lên, hai mắt đều đỏ ửng, quả thật diễn rất giống một mỹ thiếu niên tiểu bạch thỏ vô tội: "Điện hạ tha mạng, thật ra... thật ra đêm hôm đó Thế tử Trọng Gia suýt chút nữa giết ta, ta tức giận quá nên không muốn cầm đồ của hần, không dùng cũng để không nên mang đi bán."

Từ trước đến nay Lý Trọng Gia làm việc âm hiểm ác độc, lại thích giả làm người vô tội.

A Mộc thoát nhìn còn vô tội hơn so với hần, Lý Dục lười nghe chuyện của nàng, vươn tay đưa khối ngọc đến trước mặt nàng: "Được rồi, chuyện này ta không truy cứu nữa. Nếu hần đưa cho ngươi, ngươi cầm đi, giữ lại nói không chừng ngày nào đó hần nhớ tới hần hỏi ngươi mà ngươi không có, lại xảy ra chuyện."

A Mộc ngượng ngừng tiếp nhận: "Tạ điện hạ."

Lý Dục hơi ghét bỏ nhìn bộ dạng tiểu nhân đáng thương tội nghiệp của nàng: "Tối nay ngủi gác đêm, trông kỹ hân."

A Mộc cười: "Vâng!"

Mặt mày nàng toàn là ý cười, trong nụ cười còn mang theo chỉ ý thân cận nịnh nọt.

Lý Dục càng nhủu mày, lúc đứng dậy bày ra vẻ mặt chán ghét, phất tay áo đi vào trong phòng.

A Mộc giờ dây đỏ lên, thờ dài nhận mệnh đeo ngọc ở trên cổ. Nàng quay trở lại đi đến giường nhỏ, bánh ngọt trên bàn thấp đã dính lại thành một mảng. A Mộc lại thích bánh này nên tiếp tục cầm đũa khuấy lên.

Nàng có khẩu vị tốt, nhưng mới ăn được một miếng đột nhiên cảm thấy có đồ gì đó mắc kẹt ở trong miệng, bèn phun ra.

Còn chưa đợi cẩn thận nhìn xem, cửa phòng kéo kẹt một tiếng mở ra.

Ngư Nhị dẫn một nha hoàn đi tới thu dọn bàn, một tay A Mộc cầm lấy tờ giấy nhỏ nhét vào sau lưng, một tay chống cằm: "Ngư đại ca, có cần ta giúp gì không?"

Ngư Nhị đẩy một nữ nhân trẻ tuổi tới: "Đây là Đẳng Lan, sau này để nàng ấy đi theo ngươi."

A Mộc vò đầu, cười với Đẳng Lan: "Lan tỷ tỷ."

Đẳng Lan thoát nhìn mười tám mười chín tuổi rồi, rất có chừng mực: "Tiểu công tử gọi ta Đẳng Lan là được rồi."

A Mộc cười, lại ngọt ngào kêu một tiếng Đẳng Lan, nhưng mặc dù nàng cười rất ngọt, nhưng người ta lại không có phản ứng gì chỉ nhanh chóng dọn dẹp bát đĩa.

A Mộc nghĩ tới tờ giấy, nhẩn nại đứng bên. Không bao lâu Ngư Nhị mang nước đi vào, nàng liền ngồi nghiêng ở trên giường đọc sách, lặng lẽ lấy tờ giấy để trong cuốn sách nhìn xem, lật qua lật lại nhìn trên nhìn dưới nhưng chỉ có một chữ, khái. Sau đó nàng liền xé nát, chữ này có ý gì hoàn toàn nghĩ không ra, Dung nương không thể vô duyên vô cớ đưa cho nàng một chữ như thế, mấy ngày nay tin tức nàng muốn đọc nhất chính là có liên quan đến a tỷ, nhưng chữ khái này có quan hệ gì với a tỷ chứ?

Còn có thiếu niên bị người mang đi giữa đường kia đang ở đâu?

Nàng nghĩ không ra, buổi tối còn phải bảo vệ Lý Dục nên cầm lấy quyển sách xem.

Trong phòng này có đốt hương an thần, cứ vậy mà mơ mơ màng màng nằm, sau đó lại ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Trọng Gia cũng không nửa đêm đi ra, một giấc thẳng đến hừng đông.

Đương nhiên buổi sáng nàng lại dậy trễ, chờ A Mộc mặc quần áo rửa mặt xong, Thế tử Điện hạ đã sớm đi ra ngoài.

Đẳng Lan là đại nha hoàn vô cùng xứng chức, cầm chậu rửa mặt hầu hạ A Mộc, làm nàng hết sức ngại ngùng, rửa mặt một phen mặt trời cũng đã lên cao rồi.

Phù Tấn Vương đều chuẩn bị quần áo mới cho nàng, quần áo đẹp đến mức nàng chưa bao giờ mặc qua.

Ăn điểm tâm cũng không thấy bóng dáng Lý Dục, thật sự là một ngày không thể tốt đẹp hơn.

Nhưng rõ ràng nói nàng có thể tùy ý ra vào vương phủ, A Mộc muốn chạy ra ngoài, quân sự lại không cho phép.

Chỉ nói phải đợi Điện hạ trở về, ngăn cản không cho nàng đi.

Không cho ra ngoài thì không ra.

A Mộc tản bộ từ sân sâu đến sân trước, nhìn thấy Tấn Vương gia đang làm thuyền nhỏ bằng gỗ cho Lý Mẫn.

Trong viện của ông có một hồ nước, bên trong có nuôi hoa sen và cá, hai ngày qua Lý Mẫn náo loạn muốn học bơi, nhất định phải ra ngoài nghịch hồ. Chuyện này đương nhiên người làm cha không thể yên tâm, lúc trước biết làm chút đồ gỗ, cho nên mời một thầy thợ mộc về cùng làm một chiếc thuyền cho con gái bảo bơi.

Nam nhân xoắn tay áo, đang đóng đinh trên gỗ.

Con trai nhỏ của ông lại đi tới quấy rối bò lên lưng ông lắc qua lắc lại chơi đùa, Lý Hạo dùng trán đỡ mặt con trai nhỏ, chọc cậu bé cười khanh khách.

Một lát, Tấn Vương phi cầm chổi lông gà đuổi theo Lý Mẫn chạy tới, tiểu cô nương thét tiếng phụ thân cứu mạng, chạy nhanh tới chui đến sau lưng phụ

thân.

Tần Vương phi xách chổi lông gà chống nạnh, tức giận tới mức hô lên: "Lý Mẫn! Con đi ra cho ta!"

Lý Hạo nhanh chóng bảo vệ con gái: "Diệu Diệu, đứa bé còn nhỏ, nói chuyện khuyên nó là được rồi, đừng đánh con bé ha!"

...

Nàng đứng ở một bên nhìn, Trường Lộ đi ngang qua chỉ lạnh lùng liếc nàng một cái, A Mộc liền lập tức trở về hậu viện.

A Mộc vừa đi vừa cẩn thận nhớ lại, lúc nàng còn nhỏ có từng bị mẹ cầm chổi lông gà đánh hay không, thế nhưng trong đầu trống rỗng, thậm chí ngay cả bộ dáng của mẹ nàng cũng không nhớ rõ. Thật ra nàng có rất nhiều người thân, chỉ là có thể nhớ tới cũng chỉ có dì nhỏ có cậu có ông bà ngoại, nhưng ở trong trí nhớ, nàng chỉ có thể nhớ a tý, nàng bị bệnh a tý công nàng, được a tý ôm sau lưng rất ấm áp.

Nàng nắm chặt hai tay, bước nhanh hơn.

A tý từng nói, tý sẽ vĩnh viễn không rời bỏ A Mộc, nàng tin.

A tý cũng từng nói, A Mộc vui vẻ, tý cũng vui vẻ, nàng tin.

Sẽ tìm được, nàng biết.

Bên cạnh sương phòng phía Tây hậu viện, bên trong một căn gác xép không ngừng truyền ra tiếng hi hi ha ha.

Đó là nơi tụ tập tiêu tử của phủ Tần Vương, Ngưu Nhị thường tới lui đến đây, A Mộc đảo mắt, nhướn mày đẩy cửa đi vào.

Trong phòng năm sáu tiêu tử đang đặt tiền chơi bài, Ngưu Nhị một chân giẫm bàn một chân giẫm ghế, vừa quay đầu lại nhìn thấy nàng không nhận được bối rối: "Tại sao tiểu công tử A Mộc lại đến đây?"

A Mộc tò mò nhìn bọn họ: "Các người đang chơi gì đó, dường như rất thú vị ha!"

Ngưu Nhị liếc nhìn A Mộc từ trên xuống dưới: "Cái này là đánh bạc, tiểu công tử mau trở về phòng đi, ha."

A Mộc nhanh chóng móc túi: "Bạc ta có, người dậy ta chơi như thế nào đi!"

Nàng nháy mắt, rõ ràng là một thiếu niên dân điền.

Ngưu Nhị cười hắc hắc: "Vậy thua tiền không thể đòi ý đâu nhé!"

A Mộc cũng cười, sau đó một canh giờ sau thỏa mãn thắng một túi bạc nhỏ đi ra khỏi gác xép.

Đương nhiên, nàng cũng không vui vẻ bao lâu, cúi đầu cầm vạt áo ôm bạc vụn trở về, vừa mới quẹo một cái liền đụng phải người, bạc vụn ào ào rơi đầy đất, Lý Dục đứng ở trước mặt, tranh cuộn trong ngực Trường Lộ cũng rơi xuống...

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Editor: Nana Trang

Ào một tiếng, bạc vụn đều ném lên mặt bàn.

Ngưu Nhị phịch một tiếng quý ở trước mặt, vẻ mặt cầu xin: "Điện hạ, lúc chúng nô tài rảnh rồi không có chuyện làm mới mở hai bàn, là A Mộc vừa mới chơi thì vận may tăng lên, bình thường đều thắng thua ngang nhau!"

Nói xong thì kể lại hết tất cả mọi chuyện, từ lúc bắt đầu chơi, rồi làm sao A Mộc tham gia vào sòng, lại thua trước thắng sau, sau đó còn cảm thán số của tiêu tử này quá đồ rồi...

Nam nhân ngồi bên cạnh bàn, Trường Lộ đi qua hung hăng đá móng gãi ta một cái: "Điện hạ nói bao nhiêu lần rồi, người còn dám đánh bạc!"

Ngưu Nhị ý vào đi theo bên cạnh Lý Dục nhiều năm, chỉ đau khổ cầu khẩn: "Không dám tiếp tục nữa, cầu xin Điện hạ tha cho nô tài lần này đi! Điện hạ nể mặt mẹ nô tài, tha cho nô tài lần này được không?"

Đệ đệ Lý Dục chết non, sau khi Lâm thị rời đi vẫn luôn do mẹ Nguru Nhị chăm sóc hẳn.

Cũng vì vậy phủ Tấn Vương đối đãi với Nguru Nhị khác với những người khác, nhưng cái này cũng không có nghĩa bộ dáng hèn nhát của cái đuôi Nguru Nhị này có thể thay đổi, hai ngón tay của nam nhân gõ nhẹ trên bàn, trời vừa sáng đã bị gọi tiến cung, nhét cho một đồng tranh thiếu nữ cầm trở về, vừa về đến cửa nhà thì nhìn thấy phụ thân tự làm thuyền nhỏ cho muối muối, đệ đệ nhỏ nhất vừa lăn vừa bò ở bên cạnh, Lý Mẫn bị người gọi là mẹ kế kia xách lỗ tai đi, cả nhà vô cùng náo nhiệt, chỉ có hẳn là hơi lộ vẻ dư thừa.

Một đồng con giận ở trong lòng, quẹo khúc quanh liền đụng phải một thiếu niên.

Trưởng Lộ vì đỡ hẳn, tranh cuộn rơi đầy đất.

A Mộc ôm lấy bạc vụn bước chân nhẹ nhàng, Lý Dục nhìn thấy rõ vẻ tinh ranh cùng đắc ý trong mắt nàng.

Hắn tức giận không có chỗ phát tiết, trực tiếp gọi người xách Nguru Nhị đến đây, ánh mắt lại dừng ở trên cửa phòng.

Ánh mặt trời chiếu xuống cánh cửa, thiếu niên bị phạt đứng bên ngoài không biết bẻ một lá sen lớn từ lúc nào giờ lên đỉnh đầu, bóng dáng kia chiếu lên ô vuông cửa sổ, hình ảnh hơi buồn cười.

Nguru Nhị vừa mới cầu xin cho mình, nhìn thấy bóng dáng thiếu niên bên ngoài, bóng dáng bị phạt đứng kia cực kỳ vô tội, mảy thiếu niên này là bị hẳn liên lụy... Lòng mềm nhũn không quản được miệng của mình: "Cũng xin Điện hạ tha cho hẳn ạ, đều là do nô tài dạy hư hẳn."

Lời vừa thốt ra, thành công hấp dẫn ánh mắt Lý Dục.

Nam nhân xi cười ra tiếng, Trưởng Lộ ở một bên nhìn không được dùng sức đánh vào đầu Nguru Nhị: "Từ nhỏ A Mộc đã trà trộn trong phố phường, ngoại trừ kỹ viện thì chính là sông bạc, đầu óc người bị gì mà cho là hẳn không biết đánh bạc? Há? Hiện tại bị hẳn thắng hết sạch còn cầu xin giúp hẳn? Người ngu đến hết thuốc chữa rồi."

Nguru Nhị nháy mắt, lại nghe thấy giọng Lý Dục vang lên ở đỉnh đầu: "Đánh 20 hèo trước mặt mọi người, dùng cái này làm giới nghiêm, không cho phép đánh bạc trong phủ."

Ngày hè chói chang, Nguru Nhị cứ vậy mà bị xách ra ngoài.

A Mộc giờ lá sen cực lớn, trán bắt đầu đổ mồ hôi, đánh trọn 20 đại bản ở trước mặt nàng, Nguru Nhị kêu la cực kỳ bi thảm, ánh mắt phẫn hận nhìn chăm chăm vào nàng, đánh không bao lâu thì bị tróc da tróc thịt, sau đó bị hai gã sai vặt lôi đi, hậu viện này mới yên tĩnh lại.

Sau khi Nguru Nhị bị bắt đi, lúc này Lý Dục mới bảo người gọi nàng đi vào.

Bạc vụn nàng đánh thắng vẫn còn ở trên bàn, A Mộc lấp bắp đi tới, khẽ khom người: "Điện hạ, bên ngoài nóng thật đấy."

A Mộc mặc quần áo màu sậm, thân hình gầy gò nhìn như chỉ mười ba mười bốn tuổi, chắc là phát triển không đầy đủ, hầu kết không rõ lắm, giọng nói hơi khàn khàn, Lý Dục liếc nhìn nàng đang mím môi: "Hôm nay số người đỏ, có hứng thú đánh bạc, chơi rất vui sao?"

A Mộc cười hi hi: "Không đỏ lắm, thắng chút thôi, rất vui đấy." Giương mắt nhìn thấy Lý Dục cười khẩy, nàng lập tức bổ sung thêm một câu: "Đánh nhỏ, đánh nhỏ cho vui thôi mà!"

Lý Dục thấy nàng cười cười, vươn tay ước lượng bạc vụn: "Đến đây, chúng ta cũng đánh một ván. Nếu người thắng, ta cho người số bạc gấp đôi chỗ này, nếu người thua, số bạc này thuộc về ta, thế nào?"

Tiếng kêu thảm thiết của Nguru Nhị vẫn còn quanh quẩn ở bên tai, A Mộc lập tức kinh sợ: "Điện hạ thích nói đùa, không phải không cho đánh bạc sao."

Lý Dục để Trưởng Lộ đi lấy xúc xắc đến, thả lẫn lộn trên bàn: "Từ nhỏ ta đã học rất nhiều thứ, mỗi ngày không hề có chút sai lầm nào, những thứ oai mà tà đạo này không đụng vào, A Mộc có thể động tay động chân."

A Mộc: "..."

Lý Dục cảm xúc xắc qua, nhướng mày: "Cũng không cần quy tắc gì, chỉ cần ném xúc xắc này, ai nhiều điểm hơn sẽ thắng, thế nào?"

Thiếu niên nhìn đồng bạc vụn trên bàn, hơi đau lòng: "Được."

Rất rõ ràng, trong khoảnh khắc nàng đụng phải Lý Dục, nàng đã nhìn thấy lửa giận trong mắt nam nhân này rồi.

Tâm trạng của Thế tử Điện hạ không tốt, vừa rồi mới đánh Nguru Nhị một trận, mặc dù hiện tại giọng điệu bình thường, nhưng con người mất tâm thúy, nàng nào dám thắng chứ, hai con mắt không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào ngón tay thon dài của nam nhân.

Lý Dục để một chân trên chân bàn, một tay tùy ý ném lên trên bàn, chỉ thấy xúc xắc kia đầu tiên là xoay tròn cực nhanh, sau đó nhảy mấy cái, cuối cùng dừng lại, mặt trên xuất hiện rõ hai chấm.

Nam nhân chỉ liếc một cái, sắc mặt như cũ: "Đến ngươi."

A Mộc cảm xúc xắc trong lòng bàn tay, cười nói: "Điện hạ ném sỏi nhỏ như vậy, e rằng phải thua rồi!"

Nói xong thì tùy tay ném xúc xắc, xúc xắc văng vàng rơi ở trên mặt bàn, chỉ thấy một chấm cực lớn hướng lên trên, thiếu niên cúi đầu nhìn, lập tức ảo não: "Hà hà!"

Không ngờ là một điểm, Lý Dục rũ mắt xuống, A Mộc đứng bên cạnh đau đớn giậm chân.

Về mặt thiếu niên khoa trương, làm ra vẻ như khoét thịt nàng, nhìn có chút buồn cười.

Trên thực tế, Lý Dục cũng thật sự bật cười, hần có ý này hai điểm, để nhìn xem nàng ứng đối như thế nào, mượn cơ muốn chinh nàng, kết quả người ta tiện tay ném một cái liền thua hần.

Vốn muốn nghiên cứu trái tim của thiếu niên này, vừa nhìn thấy vẻ mặt nhúm lại vì thua tiền của nàng, hần nhếch môi cười: "Như vậy cũng có thể thắng, thật sự mở mang kiến thức rồi."

Trường Lộ dùng sức vơ vét, bạc vụn trên bàn đều vào trong ngực hần.

Trong đó còn có tiền vốn của A Mộc nữa đấy, A Mộc đau lòng đột độ, giương mắt nhìn Lý Dục: "Điện hạ, ta đau lòng quá, lát nữa có thể để cho ta ra ngoài đi dạo không, quân sự đại thúc nói không để ta ra ngoài một mình..."

Lý Dục liếc nhìn nàng, Trường Lộ ở bên cạnh thúc giục: "Điện hạ, nên đến phủ Thái tử rồi."

Con cháu dưới gối Hoàng đế Tề quốc rất ít, chỉ có một Đại hoàng tử vì mẫu thân có địa vị thấp nên không được chào đón, thiên tử cũng cực kỳ không muốn gặp hần ta, đã sớm ném qua phủ Thái tử, chưa bao giờ qua nhìn xem.

Chẳng những như thế, có một lần thiên tử say rượu, còn quở trách hần ta ở trước mặt mọi người, không thừa nhận có con trai như vậy, chỉ cho phép người khác gọi hần ta là công tử. Dần dà, dân chúng Yên kinh đều gọi Đại hoàng tử là Đại công tử, Đại công tử tự sinh tự diệt cũng coi như có cuộc sống phóng khoáng, quanh năm qua lại giữa đám hội văn nhân nhã sĩ, hề là thứ người thường thích hần ta đều thích, cũng thích sưu tầm, nghe đồn trong nhà hần ta có rất nhiều người đẹp, nhưng chúng mỹ nhân từng vào phủ hần ta rồi đi ra ngoài đều vô cùng ghét bỏ nhắc tới vị Đại công tử này, nói hần ta có bệnh.

Quan hệ của Lý Dục và hần ta cũng coi như tạm.

Buổi sáng sau khi rời hoàng cung trở về, lại có người của phủ Thái tử đến mời.

Phủ Thái tử gì đó A Mộc không có hứng thú, hiện tại nàng chỉ muốn đi ra ngoài.

Nam nhân ừ một tiếng, nhìn thấy nàng mím môi, bèn nói: "Được rồi, nếu ngươi muốn ra khỏi phủ, vậy thì cùng đi với ta đến phủ Thái tử một chuyến đi."

A Mộc: "..."

Về mặt Trường Lộ: Ngươi còn không tạ ơn Điện hạ nhà ta đi, A Mộc vội vàng nói một tiếng "Tạ điện hạ".

Xe ngựa đã sớm chuẩn bị xong, ba người cùng đi ra phủ Tấn Vương, A Mộc tung tăng theo sát Lý Dục, nàng lên xe ngựa liền vén màn xe nhìn ra bên ngoài, không ra ngoài được, không biết nghĩa phụ đã đi chưa.

Còn chữ "Khải" đó, không biết là có ý gì.

Xe ngựa di chuyển, gió nhẹ thổi qua mặt nàng, trên đường đông ngật, Phủ Dung Lý không có a tỷ thì vẫn là Phủ Dung Lý, thế giới này không có A Mộc nàng thì thế giới vẫn như vậy, sao không để người ta bị thương chứ?

Lý Dục ngược mắt, nhìn thấy vẻ mặt cô đơn của nàng, vẫn luôn hâm mộ nhìn bên ngoài, hần chỉ thấy trong lòng lại có chút dễ chịu.

Không bao lâu, Trường Lộ đánh xe đến trước cửa chính của phủ Thái tử, đây là phủ viện Thái tử của Thiên tử năm đó, gói xanh gói đỏ, cũng lộ ra vẻ tan hoang, không thể nào so được với cảnh sắc hấp dẫn của phủ Tấn Vương, không có gì để xem.

A Mộc nhìn trộm, không dám dừng bước chân.

Đi qua tiền sảnh ở phía trước, Đại công tử trong truyền thuyết đang múa kiếm ở sân sau, dưới bóng cây, bốn nha hoàn đứng hai bên, trong tay bưng khăn mặt, chậu nước, còn có một bầu rượu, một đĩa trái cây. Ở trong đình không xa, một mỹ nhân nằm nghiêng trên quý phi tháp, dường như đang nhìn bên này, bên cạnh nàng ta cũng có hai nha hoàn đang đứng quạt.

Lý Dục bước vài bước lên trước: "Ca ca thật có nhã hứng đấy!"

Nam nhân thu kiếm, lập tức có người tiến lên lau mặt cho hần ta, hần ta ném trường kiếm qua bên, vỗ vỗ vai Lý Dục: "Vào trong rồi hăng nói."

Khi nói chuyện cũng không quên quay đầu lại nhìn về phía đình: "Ta luyện kiếm thế nào? Phu nhân nói nghe xem?"

Nha hoàn quạt cho mỹ nhân, có một người vội vàng chạy tới, nàng ta không hết hô hét ở trong đình, rất sợ làm kinh hãi mộng đẹp của mỹ nhân, vội đi đến trước mặt, mới khẽ nhún người với Đại công tử: "Phu nhân đã sớm ngủ, nô tỳ không dám đáp lời."

À, thì ra đã sớm ngủ mất rồi.

Nam nhân không để tâm đến: "Đi thôi, vất vả lắm nàng ấy mới ngủ được, đừng đánh thức nàng ấy."

Nói xong cùng sóng vai với Lý Dục, lại nắm lấy đầu vai hắn: "Hôm nay ca gọi đệ tới, thật sự là vì trái tim vỡ nát của đệ, có một việc, đệ không thể trách ca, có một người đệ nhất định phải gặp mặt."

A Mộc cùng Trường Lộ đều theo ở phía sau, đám nha hoàn của phủ Thái tử cũng đồng thời đi phía sau, dáng dấp của mỗi người các nàng đều xinh đẹp thanh tú, nhìn vào thật sự cảnh đẹp ý vui, đáng tiếc Trường Lộ không biết thưởng thức mất cứ nhìn thẳng, A Mộc vụng trộm làm mặt quỷ với hắn rồi nhìn đồng ngó tây, bước chân nhẹ nhàng.

Thời tiết nóng bức, mà quần áo của đám nha hoàn phủ Thái tử lại hết sức bảo thủ, toàn thân trên dưới đều che kín mít.

A Mộc đang nhàm chán đoán các nàng mặc mấy lớp quần áo mà không nóng, bỗng chốc nam nhân phía trước đột nhiên dừng chân, đầu nàng đụng phải lưng Lý Dục.

A Mộc xoa trán, thò người ra xem, chỉ thấy bên trong phòng khách có một nữ nhân đang đứng dựa lưng về phía bọn họ.

Thiếu nữ áo đỏ bên cạnh bà vui mừng nhảy tới: "Ca ca!"

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Triệu Thủ toàn thân áo đỏ, nhảy tới trước mặt Lý Dục: "Ca ca! Tại sao ca không gặp mặt mẹ và mẹ!"

Bình thường hai người cực kì ít gặp mặt nhau, nàng ta vẫn luôn muốn gần gũi một chút, đáng tiếc Lý Dục lại hết sức hồ hững, chỉ chuyển mắt nhìn sang trên người Đại hoàng tử đang ở một bên uống trà cười trộm: "Đây là người ca muốn ta gặp?"

Lâm thị xoay người lại, hai mắt đầm lệ ướt át: "Dục nhi, mẹ biết, trong lòng con vẫn còn trách mẹ, đúng không?"

Bà cầm khăn lau nước mắt, đáng người mảnh mai càng lộ vẻ khổ sở động lòng người.

Nhưng dù bà khóc thế nào, cũng không lay chuyển được ý chí sắt đá của nam nhân, Lý Dục bước lên trước hai bước ngồi xuống, hần nhó mang máng lúc trước nữ nhân này rời khỏi phủ Tấn Vương cũng khóc lóc vô cùng thảm thiết, giống như người bị ruồng bỏ là bà vậy.

Lúc đó đứa nhỏ chết yểu kia đang bị bệnh, Lâm thị vụng trộm gặp Triệu Thị, thà chết cũng muốn rời khỏi trượng phu và con trai, chuyện này lập tức trở thành truyện cười trà dư tửu hậu của dân chúng Yên kinh. Lý Dục vẫn nhớ rõ, lúc đó hắn đau khổ cầu xin, cầu xin bà ôm đệ đệ, đứa bé kia khóc đến miệng sùi bọt mép, cả người co giật, bà cũng không quay đầu lại. Một tờ hưu thư của phụ thân, đâu chỉ thành toàn cho bà, cũng là thành toàn cho cha con bọn họ.

Đã bao nhiêu năm, Lâm thị vì tránh hiềm nghi để người Triệu gia yêu thích mà chưa từng quay lại thăm hắn, ngay cả con thơ chết yểu cũng qua hai năm sau mới biết được từ miệng người khác. Nói ra, Lý Dục cũng thấy may mắn, may mắn là bà chưa từng trở lại, bởi vì mỗi năm mỗi tháng hắn đều không muốn nhìn thấy bà.

Chuyển tầm mắt, nữ nhân lau nước mắt, xoay người ngồi đối diện với hắn: "Dục nhi, mẹ cũng không có cách nào, hiện tại con đã lớn, vốn ta muốn bàn bạc với cha con về hôn sự của con, dù sao ta cũng là mẹ ruột của con, có mấy lời nhất định phải nói với con."

Lý Dục nhìn Đại hoàng tử uống trà ở bên cạnh, cực kỳ hồ hững: "Từ xưa tới nay, hôn nhân đại sự đều là lời của mối mai lệnh của cha mẹ, hôn sự của ta cũng không ngoại lệ."

Nữ nhân nghe thấy hắn nói như vậy, lập tức nở nụ cười: "Vậy thì tốt, mấy năm nay không giây phút nào ta không nghĩ tới con, trong lòng vẫn ngóng trông nếu con có thể cưới tiểu thư Triệu gia, vậy thì cũng coi như người một nhà không phải sao? Thời gian trước con cũng thấy, biểu tỷ của Thủ nhi, con bé..."

....

A Mộc bị Triệu Thủ vươn tay ngăn cản: "Này, lần trước ta có hỏi ngươi rồi, ngươi làm người hầu ở phủ Tấn Vương sao?"

Không có ai nhìn thấy Triệu Thủ ngăn nằng, A Mộc lập tức làm mặt quỷ với nằng ta, sau đó sai bước đi theo Trường Lộ đứng bên cạnh Lý Dục, đang nghe phu nhân Triệu gia nói chuyện thẳng thối phỏng vị tiểu thư Triệu gia kia, thật là buồn cười mà.

Đường như nữ nhân này vĩnh viễn không nhìn thấy được sự chán ghét trong mắt Lý Dục.

A Mộc yên lặng đếm số ở trong lòng, quả nhiên không đợi nằng đếm tới hai mươi, Lý Dục thực sự mở miệng: "Triệu phu nhân, ta đã nói rồi, hôn nhân đại sự không phải là trò đùa, lời của mỗi mai lệnh của cha mẹ, hôm nay cha mẹ vẫn còn, mẹ của ta chính là con gái của Thái Phó, không liên quan tới bà."

Nữ nhân không dám tin nhìn hắn: "Dục nhi!"

Lý Dục mất kiên nhẫn, lại xoa tay: "Các người đi ra ngoài trước, đợi ta ở bên ngoài."

Trường Lộ vội vàng kéo A Mộc, mặc dù muốn cùng A Mộc ở lại xem náo nhiệt nhưng thật sự không thể ở lại được, cho nên nhanh chóng đi ra ngoài. Hai người vừa mới đi ra ngoài, Triệu Thủ và Đại hoàng tử mang theo toàn bộ nha hoàn cũng đều đi ra.

A Mộc đứng dưới bóng cây, ngoan ngoãn mắt to trừng mắt nhỏ với Trường Lộ.

Một lát, Triệu Thủ lại đi đến trước mặt nằng: "Này, nói với người đấy, người tên gì?"

A Mộc nhướn mày: "A Mộc."

Thiếu nữ áo đỏ bẻ một nhánh cây liễu, lắc lắc ở trước mặt nằng: "Có tin ta quát người hay không! Hỏi người tên là gì, chẳng lẽ người họ A sao!"

A Mộc chỉ dùng đôi mắt to đen nhánh nhìn nằng ta, không nói nằng gì.

Dung mạo của nằng như vẽ, cứ nhìn chăm chăm vào nằng ta như thế, mặt Triệu Thủ ửng hồng, thẹn quá hoá giận, quát cảnh liễu về phía người A Mộc: "Người nhìn cái gì! Nhìn nữa ta móc mắt của người ra!"

A Mộc sớm có phòng bị, khẽ vươn tay bắt được cành liễu: "Ta đang nhìn Triệu tiểu thư, đáng vẻ đẹp mới nhìn."

Nói xong lại dùng lực, kéo tiểu cô nương đi qua, hai người suýt chút nữa đụng vào nhau, Triệu Thủ vô thức buông lỏng tay, lui về phía sau hai bước mới đứng vững người: "Người dám đùa giỡn ta!"

A Mộc không nhìn nằng ta nữa, vươn tay lên bẻ hai ba cành liễu, quấn lại với nhau rất nhanh bện thành một vòng tròn, sau đó đi lên trước cách đó không xa, ở cuối đường chỗ cái đình gói xanh có một bồn hoa lớn, nằng vươn tay chỉ, cười nói với Triệu Thủ: "Cô đi hái mấy đóa hoa lại đây, ta làm một vòng hoa cho cô."

Có thể A Mộc cười hết sức đẹp, tiểu cô nương bị nằng làm cho mặt đỏ tím đập, không biết trong miệng mắng câu gì, thực sự ngoan ngoãn chạy đi.

Không bao lâu, Triệu Thủ hái mấy đóa hoa trở lại, A Mộc cầm cắm vào giữa cành liễu, cuối cùng cũng làm xong, lúc này mới đưa cho thiếu nữ: "Thế nào, đẹp không?"

Từ khi Triệu Thủ được sinh ra cho tới nay đều ăn sung mặc sướng, mặc dù được mọi người xem như hòn ngọc quý nâng trên tay, nhưng chưa từng có người hết lòng làm cái này cho nằng ta, lúc này cầm lấy vòng hoa đội lên đỉnh đầu, đóa hoa năm màu sáu sắc ở giữa cành liễu xanh biếc lộ ra vẻ vô cùng xinh đẹp tươi mát, làm tôn lên khuôn mặt xinh đẹp của thiếu nữ, thật sự rất đẹp.

Nằng ta ngược mặt lên: "Rất đẹp sao?"

A Mộc gật đầu: "Rất đẹp."

Tiểu cô nương vui mừng lấy xuống cầm ở trên tay: "Người thật sự tên A Mộc?"

A Mộc gật đầu: "Ừ."

Triệu Thủ trừng mắt nhìn nằng một cái: "Thật là đầu gỗ."

Nói xong hừ nằng một cái, xoay người đi tìm ma ma của mình.

Trường Lộ đứng dưới tàng cây, im lặng nhìn A Mộc: "Ta cảnh cáo người, cách xa nằng ta một chút."

Vừa rồi A Mộc rắc chút phấn gọi côn trùng, lúc này tâm tình rất tốt: "Tại sao?"

Trường Lộ nhìn chăm chăm nằng: "Phủ Tấn Vương chúng ta cần phải giữ khoảng cách với người của phủ Tướng quân, bớt chọc cho Thế tử tức giận."

Hai người ở bên này nói chuyện, nữ nhân trong đình vừa mới tỉnh ngủ, Đại hoàng tử cũng đi đến bên cạnh nằng ta.

Hắn ta nghiêng người về phía trước ôm lấy nằng ta, ánh mắt của nằng ta lại dừng ở dưới tàng cây bên kia.

A Mộc nhàm chán lại ngắt hai cành liễu bên thành vòng hoa, hoạt động của nàng cực nhanh, lúc làm xong còn xoay một vòng trên đầu ngón tay, cực kỳ nghịch ngợm. Nữ nhân bình tĩnh nhìn nàng, bởi vì đình nghỉ mát cách cái cây một đoạn, trên người nàng ta có thương tích, lúc này làm ỏ trong lòng nam nhân nhìn A Mộc, không hề động đậy chút nào. Đáng tiếc lực chú ý của A Mộc vẫn không dừng ở trên người nàng ta, lúc này đang nhào nặng mặt than của Trường Lộ nói chuyện. Nàng cố gắng phá biểu cảm thờ dẫu không lộ ra về gì trên mặt Trường Lộ, nhưng rất tiếc là, cho dù nàng nói gì, tên này đều nhìn nàng bằng bộ dạng nhàm chán, thật sự không có sức lực gì.

Không đến một lát, cửa phòng được mở ra lần nữa, đi ra đầu tiên lại là Triệu phu nhân Lâm thị, hai vai bà ta vẫn còn hơi run run, hai mắt ửng đỏ, gọi Triệu Thủ vôi vàng đi tới.

Hai mẹ con này bước đi nhanh, ngay cả nha hoàn phủ Thái tử đi tiễn cũng không đuổi kịp bước chân của bọn họ.

Chẳng mấy chốc, Lý Dục cũng đi ra, đương nhiên, thoát nhìn tâm trạng hân không có gì đặc biệt, Đại hoàng tử dẫn theo mỹ nhân đưa tiễn, cực kỳ đáng tiếc là không đợi đi tới trước mặt, hân đã mang theo Trường Lộ và A Mộc ra khỏi phủ Thái tử. Xe ngựa phủ Tấn Vương đợi ở bên ngoài, cả người nam nhân cuộn cuộn con giận dữ, vôi vàng lên xe, khắp người đều là hơi thở lạnh lẽo ai cũng dưng chọc ta.

Còn lâu A Mộc mới muốn chọc hân, nàng tình nguyện đi nhào nặng mặt than Trường Lộ ngồi bên ngoài kia hơn, cứ thế mà trở về phủ Tấn Vương.

Lý Dục ngồi trong thư phòng rất lâu, A Mộc thấy lực chú ý của mọi người đều ở trên người Thế tử Điện hạ, vui vẻ lăn qua lăn lại trên giường của mình, ban ngày nàng thắng rất nhiều bạc, kết quả tiền mất tật mang ngay cả tiền vốn cũng không cảm về được. Người không để nàng thoải mái, rất đương nhiên cũng sẽ không được thoải mái, thật là tốt mà, nhất là cái người luôn được gọi là Thế tử Điện hạ này.

Ai kêu trong người hân chảy máu Lâm thị, A Mộc phẫn hận mà nghĩ.

Nàng lăn lộn trên giường không được bao lâu liền ngủ mất, đương nhiên, A Mộc đã quên bên ngoài phòng này cũng có hương an giấc, một giấc này ngủ thẳng hơn ba canh giờ, nàng mặc nguyên quần áo mà ngủ, lăn qua lăn lại lần lại lần qua sau đó lại lăn đến phía dưới cái bàn thấp...

Gió nhẹ chậm chậm, mây trong trắng sáng.

Không biết qua bao lâu, A Mộc đang ở trong mộng gặp lại tỷ tỷ, đang cảm thấy mộng đẹp là mộng tự huyền, đột nhiên phát hiện hô hấp khó khăn, bên cạnh có người, còn che miệng mũi của nàng, A Mộc giật mình tỉnh lại. Nàng không biết mình ở dưới cái bàn thấp, chợt ngẩng đầu lên, cốp một tiếng, vôi vàng bụng đầu ai u kêu đau.

Nam nhân ở bên cạnh nàng đang nháy mắt nhìn nàng, cực kỳ vô tội: "A Mộc, người tỉnh rồi hả!"

Vừa nghe giọng điệu này của hân, nàng biết là Trọng Gia.

A Mộc che trán, vôi lui về phía sau giữ khoảng cách an toàn với hân: "Trọng Gia Điện hạ, sao người vẫn chưa ngủ?"

Nam nhân để tóc dài, cả người quần áo trong, rõ ràng là cùng một diện mạo với Lý Dục ban ngày, nhưng về mặt lại như trẻ con: "Ta không ngủ được."

A Mộc im lặng, ngồi xồm trong góc giường: "Điện hạ mau đi ngủ đi, ta gác đêm cho Điện hạ."

Trọng Gia lập tức xoay người lên giường nhỏ, cũng chen lấn ngồi bên cạnh nàng: "Ta có tâm sự, không ngủ được."

Lời này là sao chứ, A Mộc qua loa đụng bả vai hân: "Có tâm sự có thể nói cho ta nghe xem chút, nói ra ta nhớ kỹ giúp người."

Trọng Gia quay đầu lại, trong mắt đều là ý cười: "Được được được, người giúp ta nhớ kỹ chuyện này, ta muốn để Lý Dục mau chóng thành thân, hân thành thân sẽ không có thời gian để ý đến."

A Mộc: "..."

Về mặt Trọng Gia phiền muộn: "Đáng tiếc ánh mắt hân quá cao, ai cũng chướng mắt."

A Mộc: "..."

Hai tay Trọng Gia chống cằm: "Ban ngày ta thường không ra được, cũng không thấy được mấy mỹ nhân, A Mộc có biết trong Yến kinh này, tiểu thư nhà ai có đáng về đẹp nhất không?"

A Mộc mím môi, thật ra ở trong lòng nàng, ai cũng không có bằng a tỷ.

Trọng Gia thở dài: "Chắc hân người cũng chưa từng nhìn thấy mỹ nhân nào."

A Mộc liếc mắt: "Sao ta chưa từng thấy? Ta đã thấy mỹ nhân đẹp nhất trên đời này, ánh mắt tỷ ấy tựa như suối trong biết nói chuyện, lông mày cong giống như lá liễu... Dù sao, dù sao tỷ ấy là đẹp nhất, ai cũng không sánh bằng cả."

Nghĩ đến a tỷ lại thấy lo lắng, nàng vô thức vẽ một cái vòng trong trước mặt, viết ra chữ khái kia.

Trọng Gia vẫn luôn chú ý đến đầu ngón tay của nàng, vươn tay học theo dáng vẽ của nàng cũng vẽ một cái vòng, sau đó viết chữ khải bên trong.

A Mộc mỉm môi: "Điện hạ học theo ta làm gì?"

Trong nháy mắt Lý Trọng Gia trở mặt: "Ngươi thật to gan, không biết tặc danh hoàng tử cần phải cảm kị sao? Ta muốn đi cáo trạng, để bọn họ bắt ngươi lại!"

A Mộc vẫn chưa hiểu gì, thấy hắn nhảy xuống thì biết không phải là chuyện tốt gì, đành phải bỏ nhào về phía trước, lập tức ôm lấy người từ đằng sau: "Không phải Điện hạ nói ta là người của ngươi sao? Vậy ngươi là đại ca của ta, lẽ ra nên trông nom ta mới đúng nha!"

Nàng ôm chặt, Lý Trọng Gia không thoát được: "Ngươi buông tay!"

Linh quang hiện ra trong đầu A Mộc: "Điện hạ nói cho ta biết đó là tặc danh của ai, ta sẽ buông tay ngay."

Trọng Gia thích chơi trò chơi này, thích thú nói: "Ngươi buông tay ra trước, ta sẽ nói cho ngươi biết."

A Mộc rất muốn ôm chặt hắn, hôn hắn hai cái, cảm kích tổ tông mười tám đời của hắn.

Bởi vì không đợi Trọng Gia trả lời, nàng đột nhiên ngã ra.

Trước đó không biết tên của hắn ta, hiện tại nhớ tới, duy nhất chỉ có thể tránh kiêng kị, vậy nhất định Đại hoàng tử Lý Khải.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Editor: Nana Trang

Khuôn mặt nam nhân trong cái gương nhỏ có chút mơ hồ.

Thế tử Trọng Gia đội một vòng liễu, nhìn trái nhìn phải nhìn mặt của mình.

A Mộc đứng sau lưng kéo tay áo hắn: "Điện hạ, muộn rồi, ngươi mau đi ngủ đi, ta gác đêm cho ngươi."

Trọng Gia lườm nàng một cái: "Khó khăn lắm ta mới thức dậy được, lại để ta đi ngủ, thật sự xem ta là heo sao?"

A Mộc: "..."

Trọng Gia quay người lại ngồi lên giường, cũng không quên cầm cái gương trong tay hết soi trái đến soi phải nhìn mặt mình: "Nhưng lại nói, hôm nay tâm trạng Lý Dục rất tệ đấy, hà hà!"

A Mộc: "..."

Trọng Gia có vẻ vui sướng khác thường, để cái gương nhỏ xuống sau đó ngẩng mặt lên, không biết trong đầu đang mơ mộng đến cái gì, cười ha ha, vươn tay kéo cổ tay của A Mộc: "A Mộc, chúng ta là người một nhà, ban ngày ca của ta làm gì ngươi nói nghe ta xem?"

A Mộc: "Ca của ngươi là ai?"

Trọng Gia trừng mắt: "Lý Dục đấy!"

A Mộc im lặng: "Được rồi, hôm nay ca của ngươi đã đi đến một nơi."

Tâm tư nàng rối loạn, làm gì còn tâm tình đi dỗ dành Lý Trọng Gia ác độc âm hiểm này, nếu Đại hoàng tử thật sự tên Lý Khải, vậy không phải đồng nghĩa với việc tỷ tỷ đang ở trong phủ Thái tử sao? Còn có thiếu niên thể thần kia, bị người bắt đi sau này không có chút tin tức gì, cha nuôi nói rời khỏi Tề quốc, nhưng không biết đã đi chưa...

A Mộc thêm mắm thêm muối kể lại chuyện ban ngày, Trọng Gia nghe mà hai mắt sáng lên, hai người kẻ vai ngồi cạnh nhau, hắn cúi đầu nhìn thấy sợi dây đỏ đeo trên cổ A Mộc: "Lý Dục nhìn thấy ta tặng ngọc bảo bồi cho ngươi mà không tức giận sao?"

A Mộc thấy may mắn vì bây giờ mình vẫn đeo khối ngọc này, vừa muốn lấy xuống, tay Trọng Gia đã giơ đến trước mặt nàng: "Trả lại cho ta, ta không cho ngươi."

Nói xong hấn lại ra tay cướp, lần trước lúc mang khối ngọc này thiếu chút nữa ghim chết nàng, sao A Mộc có thể để hấn đến gần. Từ nhỏ nàng đã đánh nhau, Hàn Tương Tử dạy nàng nhiều nhất không phải là chạy trốn, không phải là bảo vệ mình, mà là liều mạng cùng người đó, công kích chính là cách bảo vệ bản thân tốt nhất, A Mộc đành trước lui khuỷu tay, trực tiếp làm cho người đó ngã trên giường!

Hai người vật lộn nhau, Trọng Gia hoàn toàn sợ ngây người: "A Mộc, người lại dám đánh ta!"

Hấn thậm chí quên cả phản kháng, A Mộc chiếm thế thượng phong, cả người đều lún ở trên người hấn, lấy cùi chỏ chống chế hấn: "Đánh người thì thế nào!"

Lý Trọng Gia mở hai tay, lại nở nụ cười.

Hấn cười đến mức cực kỳ vui vẻ, giữa ngực trống trơn dường như có thứ gì đó nhảy vào: "A Mộc, A Mộc..."

A Mộc cho là hấn lại giả bộ vô tội, hung dữ trừng mắt nhìn hấn: "Làm gì, người đừng có mà giờ trò!"

Trọng Gia vuron tay chỉ chỉ vào ngực của mình: "Tim ta đập thật nhanh."

Nói xong lại vòng qua cánh tay của A Mộc, lòng bàn tay để ở trên ngực nàng.

Bàn tay của nam nhân vỗ vào nơi mẫn cảm của nàng, nếu không phải từ nhỏ A Mộc đã quen bị người ta xem như nam hài, lúc này đã sớm xấu hổ tức giận đến muốn chết rồi, nàng rũ mắt xuống, lúc bốn mắt nhìn nhau có thể nhìn thấy ánh mắt bối rối của Thế tử Trọng Gia.

A Mộc vẫn luôn dùng sức đặt tay ở trên cổ hấn, nhưng đau đớn cũng không khiến nam nhân buông tay.

Một tay Trọng Gia vuốt vuốt chỗ ngực mình, tay còn lại thì vỗ ngực nàng: "Tim của ta đập rất nhanh đấy, A Mộc, nhanh hơn người."

Nói lại lại bày ra dáng chữ đại to, vẻ mặt vui vẻ.

(* chữ đại 大)

A Mộc đẩy hấn ra, tự mình nhảy xuống đất.

A Mộc quẹt miệng muốn đi qua, đột nhiên nghe thấy giọng nói ung dung của nam nhân vang lên ở sau lưng: "A Mộc, người nói xem, trên đời này thật sự có Lý Trọng Gia tồn tại sao?"

A Mộc quay đầu lại: "Tại sao không có? Nếu không vậy người là ai?"

Có lẽ là thể thân, nhưng A Mộc đi theo Hàn Tương Tử chuyện ly kỳ cổ quái gì cũng nhìn thấy, đối với chuyện đến tới Lý Dục có thể phân liệt thành một người khác, nàng tiếp nhận tương đối nhanh rồi.

Trọng Gia đứng dậy ở trên giường: "Người thật sự nghĩ như vậy?"

A Mộc đến bên cạnh bàn tự mình rót nước uống, ừng ực uống hết ly nước vào bụng, lúc này mới quay đầu lại: "Ừm, người và hấn không giống nhau."

Nam nhân cũng xuống giường: "Thế nào là không giống nhau."

A Mộc vừa nhún cổ họng, cái miệng này có thể tính có đất dụng võ rồi, nàng kiễng mũi chân, kéo bả vai nam nhân một phen, miệng lưỡi lưu loát nói nhân sinh với Lý Trọng Gia.

Chừng hơn một canh giờ, rốt cục nàng cũng nói ra được cảm giác tồn tại với Trọng Gia, lừa hấn biến thành người một nhà, nói chuyện trên trời dưới đất, đại giang nam bắc Tề quốc này, hễ A Mộc biết thì sẽ nói hết tất tần tật, hai người nằm ở trên giường lớn trong phòng trong, thẳng cho đến khi Trọng Gia ngủ đi, buổi tối này mới được yên tĩnh trở lại.

Thời gian cũng không tính là quá muộn, từ trước đến nay ngõ hẻm thứ chín đều sinh hoạt về đêm.

Chỉ chờ nam nhân ngủ say, lúc này A Mộc mới im lặng đứng dậy, nàng nhẹ nhàng rón rén trở lại giường của mình, thay đổi quần áo màu đen thuận tiện xuất hành trong đêm, bởi vì tình huống Lý Dục đặc biệt, trong sân không có đội thị vệ tuần tra theo giờ, A Mộc hé mở cửa sổ, người nhẹ như chim yến lật người bay lên nóc nhà.

Gió nhẹ chậm chậm, thị vệ trong sân đã đi tới, A Mộc nằm ở trên nóc nhà không nhúc nhích.

Nàng nhấn nại đợi bọn họ đi xa, sau đó lộn người ở phía sau rơi xuống đất, bước chân nhẹ như mèo, từ trước đến nay Lý Dục cẩn thận, chung quanh phòng hấn là được canh phòng nghiêm ngặt nhất, đầu tiên là mắt nhìn sáu đường tại nghe tám hướng, vừa muốn đến gần mái hiên trước rồi ẩn thân đợi thời cơ rồi khỏi phủ Tấn Vương, đột nhiên sau lưng có người vỗ vai nàng!

A Mộc bị kinh hách không nhỏ, A Mộc quay lại đánh một chuông, nhưng vừa quay đầu lại thì thấy Thế tử Điện hạ tóc dài trên vai, lúc này quần áo đã chỉnh tề đứng ở phía sau, biểu hiện kỳ quái nhìn nàng.

A Mộc im lặng, mắt thấy nam nhân muốn mở miệng nói chuyện thì nhanh chóng vươn tay bịt kín miệng mũi của hắn lại.

Vốn là mới từ trong phòng đi ra, ba năm bước chân thì bị người kéo vào trong phòng, cửa phòng kéo kẹt một tiếng, quả nhiên hấp dẫn chú ý đội thị vệ, có người quát lên là ai, tiếng bước chân đồng loạt chạy tới đây, chỉ chốc lát đã đến trước cửa.

A Mộc buông tay, nói bên tai nam nhân: "Nói không có việc gì."

Trọng Gia cực kì phối hợp: "Không có việc gì, các người rút ra xa chút!"

Đơn giản thô bạo, lúc này đội thị vệ ngoài cửa đã đi xa, bốn phía yên tĩnh trở lại, A Mộc tức giận đi tới đi lui, chuyện này không thể đi ra ngoài, nàng cảm thấy như có chuyện gì đó sắp xảy ra, cảm thấy khó chịu bức bối: "Không phải Điện hạ đã ngủ rồi sao?"

Nam nhân vô tội nhìn nàng: "Ta ngủ rồi, nhưng thức dậy lại ngủ không được nữa, ngươi muốn làm gì vậy?"

A Mộc nắm lấy đầu tóc, mím môi nhìn hắn: "Ta muốn đi ra ngoài ta muốn đi ra ngoài ta muốn đi ra ngoài!"

Trọng Gia nhìn nàng như nhìn một kẻ khờ: "Muốn đi ra ngoài thì đi đi!"

A Mộc: "..."

Trong cái gương, khuôn mặt nam nhân thanh tú anh tuấn, Trọng Gia ngồi ở trước gương đồng, nhìn qua nhìn lại mặt của mình, cực kì hài lòng.

A Mộc đang ở sau lưng hắn cầm lấy cái lược đại chiến với mái tóc dài của hắn, nàng hoàn toàn không biết chải tóc, qua quýt cầm dây buộc tóc cột lại ở phía sau, sau một lát Trọng Gia đứng dậy, tỏ vẻ cực kỳ ghét bỏ kiểu tóc này, nhưng có ghét cũng phải chấp nhận.

Hai người cùng đi ra sân sau, đội thị vệ đi qua tiến lên, Trọng Gia chỉ trầm mặt, ai cũng không để ý tới.

A Mộc đi theo phía sau hắn, thẳng cho đến trước cửa chính, không có ai tới ngăn lại.

Người giữ cửa thấy là Thế tử Điện hạ, lập tức mở cửa chính ra.

Trọng Gia đứng ở trong đứng ở, tự mình tiễn A Mộc ra cửa.

A Mộc đứng ở ngoài, quay đầu lại nhìn xung quanh, nam nhân đứng chấp tay, lúc hắn không mở miệng thì không khác Lý Dục mấy.

Thiếu niên khom lưng: "Điện hạ yên tâm, chuyện đã giao phó nhất định A Mộc sẽ làm xong trở về."

Những lời này là nói cho người khác nghe, Trọng Gia gật đầu.

A Mộc xoay người muốn đi, lại thấy hắn vẫn nhìn mình, vội vàng vẫy vẫy tay với hắn.

Lý Trọng Gia thật sự không nhịn được, cười nói với nàng: "A Mộc, về nhanh chút!"

A Mộc gật đầu, không chút do dự chạy vội vào trong bóng đêm.

Trên phố người đi đường ít dần, bước chân của nàng cũng nhanh, liễu mạng chạy trở về ngõ hẻm thứ chín.

Trước cửa viện của Hàn Tương Tử bất ngờ có hai người canh gác, một liễn xa có dấu hiệu đặc biệt ngừng ở bên. Nàng muốn tiến lên lại không dám tùy tiện tới gần, đang do dự, ở đầu phố có tiếng bước chân vang lên, A Mộc ẩn thân ở chỗ tối, nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đột nhiên xuất hiện ở trước mắt.

Thật sự thiên đường có lối ông không đi, địa ngục không cửa lại cứ đi tới!

Triệu Thị đi ở phía trước, ở cửa sau có một lão nô trực tiếp kéo ông.

Bước chân của nam nhân hơi phiêu, dưới ánh trăng có thể nhìn thấy sắc mặt tái nhợt, rất rõ ràng là vết thương chưa lành.

A Mộc không khỏi lui về phía sau, chăm chú nhìn nhìn mặt ông cẩn thận.

Triệu Thị đi về hướng Phù Dung Lý, lão nô đi phía sau nước mắt tuôn đầy mặt: "Tướng quân không thể đi không thể đi được, đều là lỗi của lão nô đều là lỗi của lão nô, nhưng chuyện Đại tiểu thư chúng ta từ từ bàn bạc, nhất định sẽ từ từ bàn bạc, ngài không thể đi được!"

Nam nhân vuốt vuốt ngực không hề ngừng lại: "Buông tay."

Lão nô quỳ trên mặt đất ngăn bước chân của ông: "Tướng quân cân nhắc, chuyện đi này, danh dự của Đại tiểu thư sẽ hủy hết, cho dù thừa nhận nàng ấy thì đã sao, không bằng ngầm sai người đưa người về..."

A Mộc chợt ngược mắt, vươn tay giữ chặt gối xanh ở đầu hẻm.

Tay trái nàng rút chủy thủ ở bên hông ra, chậm rãi đi qua, về mặt cảm hận tàn bạo.

Dưới trăng rằm, màu mắt đỏ rực, nện mạnh một quyền lên quyền: "Ông bảo ta làm sao có thể đợi được! Anh nhi của ta ra sao... ra sao..."

Động tác này hình như lại động đến vết thương, lão nô quỳ dưới đất lập tức kéo ông, lại nói nhỏ mấy câu.

A Mộc vẫn không nhúc nhích, chỉ chờ người này đi tới, bất ngờ đâm một dao, kết liễu ông!

Đáng tiếc đến cuối cùng hai người lại quay người đi về, A Mộc vô thức nắm chặt chủy thủ, nhắc chân chạy ra ngoài, vừa tới đầu hẻm, không đợi nàng tăng bước chân đổi theo, cửa viện của Hàn Tương Tử kéo kẹt một tiếng mở ra.

Nàng vừa đến chỗ rẽ, lại vội vàng lui trở về chỗ tới.

A Mộc lạnh mặt nhìn, một nam nhân cao to đi ra từ bên trong viện, trực tiếp lên liền xa.

Hàn Tương Tử ôm cánh tay dựa bên cạnh cửa, không biết nam nhân kia nói câu gì khiến cho ông không nhận được vẫy vẫy tay.

Chẳng mấy chốc, khách đến rồi đi, Hàn Tương Tử cũng đóng cửa chính tiểu viện lại.

A Mộc ngờ ngác tiến lên hai bước, rất muốn đi vào.

Nhưng nàng lại không dám vi phạm mệnh lệnh của cha nuôi, lại lo lắng một khi hỏi ra ba chữ phủ Thái tử kia, a tỷ lại không có chút tin tức nào.

Nàng đi lại trên phố Yên kinh, thù hận với Triệu Thị đều bị sự lo lắng cho a tỷ hòa tan, ánh trăng nhàn nhạt chiếu lên bả vai A Mộc, hiện rõ một người cô độc lẻ loi, nghĩ đến chữ Khái kia, hai tay nàng chà mặt, chỉ trong chốc lát thì an tâm hơn.

Nhớ lại, A Mộc đi đến bên ngoài tường cao của phủ Thái tử, cười với vầng trăng sáng.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phủ Dung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Editor: Nana Trang

Nam nhân nhắm hờ mắt, Đẳng Lan bưng trà đứng ở bên cạnh.

Thiếu niên đứng ở góc tường, trên đỉnh đầu là một bao hạt dẻ.

Đêm đã khuya, khó tránh khỏi có chút thiếu tỉnh thần, A Mộc mơ mơ màng màng đứng lên, khẽ động một chút, hạt dẻ rớt từ đỉnh đầu xuống, nàng vươn tay chụp vào trong lòng bàn tay, giương mắt nhìn thấy không làm kinh động đến Lý Dục mới thở phào nhẹ nhõm.

Lặng lẽ đặt hạt dẻ lên đỉnh đầu, cho rằng thần không biết quỷ không hay, nam nhân vừa hé mắt ra là nhìn thấy.

A Mộc cảm hạt dẻ, lấp ba lấp bắp đi đến trước mặt hắn: "Điện hạ tha cho ta đi, ta thật sự cho rằng ngài là Trọng Gia Điện hạ, nếu không nào dám mạo phạm chứ!"

Nàng quanh quẩn ở trước cửa lớn phủ Thái tử một hồi, vì thời gian quá muộn cũng không có phương tiện lên vào, nàng đánh một mồi đi về, đi được nửa đường thì mua một bao hạt dẻ, xong trở về báo cáo kết quả. Chỉ là nàng thiên tính vạn tính, dù thế nào cũng không thể ngờ đợi nàng trở về phủ Tấn Vương lại làm Lý Dục thành Trọng Gia.

Lúc ấy nam nhân ở trên giường dường như vẫn chưa ngủ, A Mộc vừa bước vào phòng, đứng lúc hắn mở hai mắt ra.

Bốn mắt nhìn nhau, A Mộc cười.

A Mộc giọng hạt dẻ cười hi hi: "Điện hạ mau nhìn xem! Ta mua món ăn về cho ngài nè!"

Không đợi Lý Dục mở miệng, nàng còn đặc biệt đặt hạt dẻ lên đỉnh đầu, hai tay mở ra, rất khoa trương chạy tại chỗ: "Vì mua hạt dẻ nóng hổi cho Điện hạ mà ta đã đi rất xa đó, mười phần thành ý đấy nhé!"

Nói xong, trong miệng còn phôi thêm một từ "vèo", trực tiếp ném hạt dẻ qua.

Nam nhân ngần ngại trong nháy mắt, kết quả không giống như A Mộc nghĩ hẳn sẽ vươn tay ra đón lấy, dường như hẳn muốn ngồi dậy, đương nhiên cũng vì động tác này mới khiến cho hạt dẻ nện trúng mặt hẳn.

Lý Dục lập tức giận dữ, phát hạt dẻ và gối mềm rơi xuống đất.

Hắn phật A Mộc đứng ở góc tường bên ngoài, lúc đi ra sắc mặt không có chút sợ hãi.

Từ trước đến nay A Mộc biết co biết duỗi, đứng một lát thì không chịu được nữa, nhanh chóng chạy tới nhận lỗi

Dù sao cũng là nàng sai, đứng ở trước mặt Lý Dục hết sức thành khẩn mà giờ hạt dẻ lên: "Nê mặt hạt dẻ A Mộc mua cho Điện hạ, đừng tức giận A Mộc nữa, có được không?"

Đằng Lan vô cùng im lặng nhìn nàng, người dám cả gan ném đồ lên mặt Thế tử Điện hạ, chỉ sợ cũng chỉ có A Mộc mà thôi.

Ánh mắt Lý Dục thâm thúy, khẽ nhướn mày lên: "Ta lại không biết, người ở cùng hẳn lại náo loạn đến trình độ này đây? Hà?"

A Mộc mím môi: "Nào có đâu Điện hạ, không phải bảo ta trông chừng hẳn sao, dù sao cũng phải tạo tốt quan hệ với hẳn không phải sao?"

Nam nhân vươn tay nhận lấy bát trà trong tay, rũ mắt xuống nói: "Miệng lưỡi trơn tru, đi ra ngoài làm gì?"

A Mộc cười hi hi: "Muốn đi xem tuồng, nhưng ra ngoài rồi mới nhớ tới bạc đã bị Điện hạ thắng hết hơn phân nửa rồi, miễn cưỡng đủ mua túi hạt dẻ liền chạy về."

Lý Dục cười nhạo một tiếng: "Người thật đúng là nghĩ cho hẳn, vậy người nói xem, trên đời này thật sự có Trọng Gia tồn tại sao?"

Vấn đề này Lý Trọng Gia cũng từng hỏi nàng, A Mộc không chút nghĩ ngợi, trực tiếp cười nói: "Đương nhiên có, Điện hạ là Điện hạ, Trọng Gia là Trọng Gia."

Nàng đứng đắn nói, khác hẳn với dáng vẻ quái dị lúc mới vào phủ.

Lý Dục có thể cảm giác được nàng đối xử với mình và Trọng Gia khác nhau, không biết tại sao nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của thiếu niên này lại cảm thấy muốn xé rách khuôn mặt này ra.

Hắn phát tiết tất cả không vui lên người A Mộc: "Lời nói này thật có độ sâu, lúc trước ta có một đệ đệ, nó chết yếu lúc còn rất nhỏ."

Lúc nói xong câu này, A Mộc chú ý tới trong mắt nam nhân thấm đẫm ý lạnh, nàng âm thầm đề phòng, lắng nghe từng lời từng chữ.

Lý Dục dừng lại rất lâu, không biết là nhớ tới chuyện gì, khẽ thở dài.

A Mộc vươn tay thả hạt dẻ lên bàn, cúi đầu kéo một sợi dây đỏ ra, mặt của sợi dây đỏ là một khối ngọc tròn, phẩm chất thuần khiết, chạm trở tinh xảo, mặt trên chạm rồng thiết kế quanh co khúc khuỷu càng giống nhánh cây của một cái cây, chữ Tấn nhỏ ở hai mặt lúc đầu nàng cũng không chú ý đến.

Lý Dục liếc nhìn nàng: "Lúc đệ ấy sinh ra giống như một con mèo con vậy, rất nhỏ rất nhỏ, bà vú ôm đệ ấy, ngay cả sức lực uống sữa cũng không có, nếu như có thể trưởng thành, hẳn cũng bằng người rồi. Đáng tiếc đệ ấy liên tục ốm yếu, không trụ nổi qua mùa đông mười năm trước."

A Mộc bỗng nhiên ngược mắt, mùa đông mười năm trước, thực sự rất khéo.

Quả nhiên, sắc mặt Lý Dục thay đổi: "Mùa đông năm đó vô cùng lạnh, chỉ cần đụng nhẹ vào cánh tay nhỏ của đệ ấy cũng có thể bẻ gãy, đứt cái gì đệ ấy cũng không ăn được, ta chôn đệ ấy ở trong vườn hoa của tiểu lâu, biết tại sao không?"

A Mộc nhìn hẳn: "Tại sao?"

Mười năm trước Lý Dục cũng chỉ mười tuổi, trong ánh mắt của nam nhân mang theo nụ cười tự giễu: "Bởi vì đất nơi đó rất mềm, chôn cùng đệ ấy rất nhiều rất nhiều thứ đệ ấy thích."

A Mộc đột nhiên cảm thấy lông măng sau gáy đều dựng lên: "Vậy vậy vậy tiểu đệ đệ kia và khối ngọc này có quan hệ gì?"

Lý Dục quay đầu lại, đột nhiên nghiêng người về phía trước nắm lấy cổ áo của A Mộc, khẽ kéo người tới trước mặt: "Khối ngọc này là tự tay ta khắc, là tặng cho đệ ấy, sau khi đứa bé kia chết đi thì chôn chung ở trong vườn hoa."

A Mộc im lặng, mặc dù nàng gan lớn nhưng cũng thấy hãi hùng: "Chôn rồi, tại sao lại ở chỗ của Thế tử Trọng Gia?"

Nam nhân cười khế với nàng, vươn tay vỗ vỗ khối ngọc trước ngực nàng: "Nếu hẳn đã cho người, thì người mang đi."

Không cười còn may chút, A Mộc sợ hết hồn hết vía, rất sợ hẳn đột nhiên nắm lấy sợi dây đỏ ghim chặt nàng, sợ tới mức lui về phía sau hai bước mới đứng vững lại: "Điện hạ là Điện hạ hay là Trọng Gia?"

Nụ cười này của Thế tử Điện hạ hơi quý dị, nàng đề phòng nhìn hẳn: "Ta không hiểu, tại sao hôm nay Điện hạ nói nhiều với ta như vậy?"

Lý Dục đứng dậy, bước từng bước tới gần trước mặt nàng.

A Mộc thấp hơn hẳn một cái đầu, hẳn rũ mắt xuống, ánh mắt nặng nề: "Ta từng đặt cho đứa bé kia cái tên Trọng Gia, nếu đệ ấy còn sống, hôm nay là sinh nhật của đệ ấy."

Nói xong phát tay áo đi vào trong phòng, ngay sau đó ánh nến bên trong bị tắt đi.

A Mộc tháo khối ngọc xuống rồi ném lên trên bàn, Đằng Lan vẫn đứng bên cạnh, giống như một tượng gỗ vậy.

Lúc này A Mộc mới chú ý tới nàng ta: "Tỷ tỷ trở về nghỉ ngơi đi, ta gác đêm cho Điện hạ."

Đằng Lan cúi đầu: "Ta hầu hạ tiểu công tử, Điện hạ lệnh cho ta không được rời khỏi ngai nửa bước."

A Mộc: "..."

Đằng Lan thật sự chần chừ nằm dưới đất, A Mộc gần như cả đêm khó ngủ.

Cho dù là ai nghe xong lời này của Lý Dục cũng không thể thoải mái được, bỏ lại một đồng tâm sự của mình không nói, theo lời Lý Dục nói, khối ngọc này là Trọng Gia lấy từ trên người đứa bé kia...

Mơ mơ màng màng đến trời sắp sáng mới ngủ, cũng may trời vừa sáng Lý Dục liền đi ra ngoài không làm khó nàng nữa.

Lúc nàng được Đằng Lan gọi dậy thì mặt trời đã lên cao rồi, trong lòng lo nghĩ khi nào thì mượn cớ có thể đi đến phủ Thái tử, nhanh nhẹn rửa mặt chải đầu.

Nghe nói đằng trước có khách, còn là khách quý.

Có thể là quá nhớ a tỷ, thậm chí A Mộc cho rằng khách quý kia chính là Đại hoàng tử Lý Khái.

Ở hậu viện ăn chút gì đó với Đằng Lan, không bao lâu thì Lý Mẫn cầm kiếm gỗ chạy tới tìm A Mộc chơi đùa, đứa nhỏ này trời sinh tự nhiên thân quen, mới có hai ngày mà đã quen thuộc với nàng, nhất định muốn nàng đến tiền viện chơi trò bắt yêu quái với bé. Trò chơi bắt yêu quái kia chính là một người ẩn nấp, một người đi tìm. Nếu để bị bắt thì người đó sẽ nhảy lò cò một chân mười bước, xét thấy Lý Mẫn quá nhỏ, bé chỉ cần nhảy năm bước là được rồi. Trò chơi này là dành cho trẻ con, mà A Mộc cũng có chút tính trẻ con, đang lo không có lý do đến tiền viện xem là ai đến, nên lập tức đồng ý chơi với bé.

Mặc dù Đằng Lan không tán thành, nhưng chỉ đứng xa nhìn bọn họ chứ không đi theo đến tiền viện.

Tiểu cô nương Lý Mẫn này tựa như một bé trai bướng bỉnh, cầm lấy kiếm gỗ chỉ huy bảo A Mộc núp đi, bé muốn đi bắt nàng.

Sau khi bé xoay người sang chỗ khác, A Mộc nhẹ nhàng rón rén lui về phía sau, khom lưng núp ở phía sau một bụi hoa.

Đương nhiên, có thể là nàng núp quá thành công, tiểu cô nương gọi tên A Mộc hai lần, thế nhưng lại giờ kiếm gỗ lên chạy đi xa.

A Mộc im lặng, không đợi nàng đứng dậy, đột nhiên nghe thấy một tiếng cười khẽ, vừa ngước mắt lên thì nhìn thấy khuôn mặt cười của Phù Tô. Nam nhân đứng chấp tay sau lưng, nữ tử đứng bên cạnh dường như cũng nhìn nàng cười, A Mộc nhảy vọt đứng lên: "Vạn Vạn, sao ngươi..."

Nữ tử đứng bên cạnh Phù Tô mặc áo váy ngắn, tóc thắt bím xinh đẹp, quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn, chính là Triệu Vạn!

A Mộc nói được một nửa, lập tức ngậm miệng lại.

Khó trách Lý Mẫn chạy đi, hẳn là con bé chạy đến chỗ Lý Dục rồi, lúc này Lý Dục ôm muội muội cũng đi đến trước mặt.

Phù Tô mặc cảm y, mắt phượng mang theo ý cười.

Đầu tiên hẳn ta khen hai câu tiểu muội muội khả ái đáng yêu, sau đó nhìn Lý Dục: "Ta và A Mộc cũng coi như có quen biết, để hẳn tiền ta là được."

Lý Dục thả Lý Mẫn xuống, ánh mắt liếc lên mặt A Mộc một cái: "Đi đi."

A Mộc đáp một tiếng, tiễn Phù Tô đi.

Triệu Vạn nhìn thấy A Mộc thì vô cùng vui vẻ, đi đến bên cạnh nàng kéo tay áo nàng: "A Mộc! A Mộc, Thái tử điện hạ không gạt ta, ta nói muốn gặp ngươi, ngài ấy thật sự dẫn ta tới thăm ngươi!"

A Mộc vươn tay gạt móng vuốt của nàng ta ra: "Sao ngươi lại đi cùng hắn, để mẹ ngươi biết không cho ngươi một trận đòn mới lạ!"

Triệu Vạn cười: "Mẹ ta đã sớm biết rồi, hiện tại ta là người hầu của Thái tử điện hạ, bà vui mừng còn không kịp đấy!"

A Mộc im lặng, ngược mắt nhìn nam nhân đi đằng trước.

Bộ dáng của Phù Tô này luôn sâu không lường được, nàng rất không thích.

Ra khỏi cửa chính của phủ Tấn Vương, xe ngựa đã ngừng ở phía trước, Phù Tô bảo Triệu Vạn lên xe ngựa trước, tiểu cô nương quyền luyến nói tạm biệt với A Mộc rồi chui vào trong xe.

A Mộc ngược mắt, khom lưng với Phù Tô: "Điện hạ thật sự có thủ đoạn, tiểu cô nương bị người bán mà cũng không biết."

Phù Tô quay đầu nhìn, đã cách thị vệ phủ Tấn Vương khá xa, cười nói: "A Mộc suy nghĩ quá nhiều rồi, chẳng qua chỉ muốn tìm một nha hoàn, trùng hợp là Triệu Vạn thôi."

A Mộc không có ý định tiếp tục trò chuyện với hắn ra: "Tiễn Điện hạ."

Nam nhân bất động, chỉ nhìn nàng cười: "A Mộc thật sự làm tổn thương trái tim ta mà, ta đặc biệt đến phủ Tấn Vương thăm ngươi, ngươi lại lạnh nhạt như vậy, dù nói thế nào chúng ta cũng đều là người Triệu quốc, ở nơi đất khách quê người này có thể quen biết tiểu huynh đệ ngươi thật sự rất cao hứng đấy."

A Mộc lườm hắn ta một cái: "Ta không hiểu ngươi nói gì cả, ta không phải là người Triệu quốc."

Hiển nhiên Phù Tô không có ý định lên xe: "Được rồi, ngươi là người nước nào cũng được, hôm nay tới là muốn nhờ ngươi giúp đỡ ta."

A Mộc dứt khoát từ chối: "A Mộc sức yếu, e rằng không thể giúp được gì cho Điện hạ."

Nghe nàng nói như vậy, nam nhân cũng không buồn bực: "Trước tiên nói cho ngươi biết một chuyện, sáng sớm hôm nay, phủ Tướng quân phái người bí mật đến Phủ Dung Lý một chuyến, tốn không ít tiền với giá trên trời chuộc Hồng Tụ đầu bài ra." Phù Tô thấy A Mộc ngược mắt, bước lên một bước tới gần nàng: "Ngươi cũng đừng quan tâm làm sao ta biết, dù sao người vừa đến phủ Tướng quân là ta đã biết rồi, Triệu tướng quân ngươi cũng biết đấy, ông ta rất nổi tiếng ở Triệu quốc chúng ta, lúc còn trẻ cưới thiên kim Mộc Vương Phủ Triệu quốc ta, sau đó bỏ vợ bỏ con, giúp đỡ đại quân Tề quốc đánh bại quân Triệu. Nghe nói cô nương tên Hồng Tụ kia chính là trường nữ Mộc Kiếm Anh của ông ta và Mộc Tĩnh Vân."

Hồng Tụ ở Phủ Dung Lý sớm đã bị người ta đánh tráo rồi, về mặt A Mộc thân nhiên: "Điện hạ biết không ít nhỉ."

Phù Tô vẫn nhìn nàng như cũ: "A Mộc ngươi nghĩ kỹ lại xem, có phải rất trùng hợp không."

A Mộc cười nhạo một tiếng: "A Mộc không biết Điện hạ đang nói gì."

Nam nhân đủ kiên nhẫn nói tiếp: "Ta nói Hàn Tương Tử không đơn giản như ngươi nghĩ, vị phía sau ngươi kia cũng là Điện hạ, nhưng trên đời này nào có nhiều Điện hạ như vậy, trước mắt ta có việc cầu cạnh A Mộc, nếu có thể giúp ta, sau này ta cũng có thể giúp A Mộc, bất cứ chuyện gì, chỉ cần ta có thể làm được, thế nào?"

A Mộc rất muốn phỉ nhổ hắn ta: "A Mộc ngu dốt, Điện hạ có lời cứ nói thẳng."

Kiên nhẫn dần dần mất đi, Phù Tô ngược mắt nhìn một đám mây ở nơi chân trời xa xa, hơi thất thần: "A Mộc ngươi nói, con gái kia của Triệu tướng quân tại sao không trở về Triệu quốc, cứ muốn đến phủ đệ Triệu gia, chẳng phải biết Triệu tướng quân vong ân phụ nghĩa bỏ vợ bỏ con người gặp người giết sao?"

A Mộc mở to mắt: "Nhưng ta lại nghe nói, giết trên dưới Mộc Vương Phủ cũng có thể là người Triệu quốc."

Phù Tô ngắt ra: "Ta chỉ muốn nói, Hàn đại phu thật sự là người Triệu quốc."

A Mộc nhui mày: "Điện hạ không cần ly gián, cha ta là người Triệu quốc hay là người Tề quốc đều chẳng quan hệ tới ta, ta chỉ biết phụ thân, không biết Điện hạ."

(爹 < cha /// 爹爹 < phụ thân => ở đây A Mộc dùng hai chữ, t nghĩ cha là cha ruột, còn phụ thân là cha nuôi HTT)

Trong lúc nói chuyện phủ Tấn Vương có người đi ra, bước chân Đằng Lan càng chạy càng gần, mắt thấy sắp đến trước mặt, cuối cùng Phù Tô thờ dài một hơi, xoay người lên xe: "Cô nương kia cứ thế mà vào phủ Tướng quân, quả nhiên Triệu Thị nghĩ không ra, nếu nói ăn năn hối lỗi, tất có nguyên do, không phải báo ân, chính là báo thù..."

A Mộc ôm quyền đưa tiễn, nghe giọng của hắn ta càng lúc càng nhẹ: "Hàn đại phu có một quân cờ tốt."

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Editor: Nana Trang

Giương cung bạt kiếm

Phái chủ chiến và phái chủ hòa đều đứng một bên.

Sau khi triều hội giải tán, Triệu Thị được một đám người vây đỡ đi ra.

Bình thường lúc này mặt trời sớm đã treo ở giữa bầu trời rồi, hôm nay mưa dầm liên miên, toàn bộ thế giới đều là màu xám, giống như tâm trạng của nam nhân này, ông tự lừa gạt mình, suốt mười năm. Cho rằng hai đứa con gái đã sớm bỏ mạng trong trận lửa lớn đó, lại không nghĩ tới đột nhiên biết được trưởng nữ còn sống, nhưng lại dùng thân phận như vậy sống dưới mí mắt của mình.

Tim như bị đao cắt.

Làm sao có thể, ông không cam tâm.

Ông là tâm phúc của phái chủ chiến, nhất định phải đánh thắng Triệu quốc, nếu không không thể làm tan buồn bực trong ngực.

Biên giới hai nước Tề Triệu rối loạn không ngừng, thái độ của Thiên tử vẫn do dự không quyết.

Đã sai người lên đón đứa bé đó về, mỗi lần nghĩ đến Phù Dung Lý kia, tim ông đều như bị đao cắt.

Vết thương da thịt không thể khép lại, trong tim cũng bị cắm một đao.

Trong trí nhớ, những thứ mình muốn cố quên lại lập tức tuông ra, sau khi thành thân thì có Mộc Kiếm Anh, từ nhỏ nó đã thông minh dịu dàng ít nói, mang đến cho ông vô số xúc động. Sau đó lại có thêm bảo bối thứ hai, mặc dù là bé gái, nhưng lại vô cùng tinh nghịch, đứa bé kia có đôi mắt to tròn đen nhánh thỉnh thoảng xuất hiện trong giấc mơ của ông, rất thích cười.

Buổi sáng khi ông rời đi, nhóc con kia còn hôn ông một cái.

Cười, cười đến mức hai mắt cong lên, tựa như toàn bộ thế giới đều rực rỡ, màu sấp ấm áp.

Phu thê hoà thuận vui vẻ, ân ân ái ái.

Nếu không phải chuyện ngoài ý muốn kia khiến ông nhớ lại mình là ai, nhớ đến cha mẹ còn trên đời, có lẽ cả đời sẽ sống một cuộc sống như vậy.

Chân trời xám xịt có quá ít ánh sáng, nam nhân đi ra khỏi hoàng cung, trời mưa tí tách dần to lên, lão nô ở phủ Tướng quân cầm cây dù bước tới đón, rất sợ chủ tử sẽ bị ướt mưa.

Đang muốn lên xe, một người bước nhanh tới.

Tấn Vương Lý Hạo cũng không bung dù, chỉ là vẻ mặt bất ngờ: "Triệu Tướng quân có ý chinh Triệu, nhưng nghĩ tới lê dân bách tính vẫn có thể chịu đựng nổi khô chinh chiến?"

Triệu Thị khom lưng: "Từ xưa đến nay đều là có nước mới có nhà, Đại Tề quốc ta phồn vinh giàu mạnh, đất đai vô biên, dân chúng mới có cuộc sống đầy đủ sung túc, Triệu quốc nội loạn, đây là cơ hội tốt nhất, một khi Thái tử hồi triều, tiên cơ đã mất, đến lúc đó dù cho người không phạm Triệu, hấn cũng sẽ xâm phạm ngôi, chuyện thả hổ về rừng này, tuyệt đối không làm được."

Lý Hạo cũng chỉ là đi ngang qua bên cạnh xe ông, nghe vậy cười khê: "Nếu Triệu Tướng quân khẳng khẳng như vậy, vậy thì dựa cả vào ý trời đi."

Ý trời?

Triệu Thị đẩy dù ra, mặc cho nước mưa rơi xuống đầu ông: "Thời gian Thái tử Triệu quốc hồi triều đã sắp đến rồi, hòa hay chiến đều phải nhìn xem hấn có trở về hay không."

Lý Hạo nhú mày, cười với mưa.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đều tự mình phân chia ánh mắt, thật sự là không vừa ý, hai mắt nhìn nhau cũng thấy ghét.

Cuối cùng là mỗi người đi một ngã, đều tự phát tay áo bỏ đi.

Từ sáng sớm phủ Tấn Vương đã bắt đầu an tĩnh vô cùng, trời mưa không có sét đánh là một trời mưa tốt.

Mưa rơi tí tách không ngừng, tất cả mọi người trong phủ tựa như tiến vào trạng thái ngủ hạ, mắt A Mộc ngóng trông, rốt cục cánh cửa bên ngoài cũng

mở ra, Lý Dục mà nàng trông mong đã trở lại.

Từ khi hẳn kể cho nàng nghe nguồn gốc của cái tên Trọng Gia, nàng vừa nhìn thấy hẳn thì có chút cảm giác kinh hoàng khiếp sợ, khối ngọc này cũng hoàn toàn không muốn mang nữa, vốn định đến tối sẽ chứng thực với Trọng Gia Điện hạ, nhưng như gây rối biến thái này lại không ra, Lý Dục ngủ một giấc đến hừng đông, trời vừa sáng thì đi theo Tần Vương ra ngoài.

A Mộc nóng lòng, sáng sớm còn cảm thấy trước ngực căng đau, bụng cũng đau âm ỉ.

Lúc trước nàng thường đánh nhau đến toàn thân đau nhức nên đã quen với cảm giác không khô, cũng không để ý đến cơn đau, chỉ một lòng ngóng trông Lý Dục về sớm, để xin được đi ra ngoài một chuyến. Nhưng trông đến sao trắng sáng ngời, rốt cục cũng trông được Lý Dục trở về. Nàng giả vờ rảnh rồi đi qua đi lại, nhìn thấy sắc mặt Lý Dục hình như không tốt lắm, Đằng Lan đi theo đằng sau hẳn, A Mộc đứng ở bên cửa sổ không quan tâm đến nàng ta, bụng dù chày tới.

Trường Lộ che dù cho Lý Dục, A Mộc nghênh đón hẳn, vốn vả chen đẩy với Trường Lộ, che dù quá đỉnh đầu Lý Dục: "Điện hạ cẩn thận trúng mưa."

Lý Dục kỳ quái liếc nhìn nàng một cái, nhưng lại đi cùng nàng đến thư phòng.

A Mộc sớm đã chuẩn bị trà nóng cho hẳn, nàng vội trước vội sau, động tác nhanh nhẹn, khiến Lý Dục liếc mắt nhìn nàng.

Lý Dục ngược mắt: "Có chuyện gì sao?"

A Mộc gật đầu liên tục: "A Mộc muốn trở về thăm phụ thân, đi một lát sẽ về, được không ạ?"

A Mộc đã quen lẫn lộn ở bên ngoài, đương nhiên không vòng vo được, Lý Dục nhìn mặt cười hi hi ha ha của nàng, chỉ cảm thấy chướng mắt: "Xem phủ Tần Vương ta là nơi nào, nói đến là đến, nói đi là đi sao?"

A Mộc da mặt dày, phớt lờ giọng điệu của y: "Nếu Điện hạ có lời gì quan trọng, tôi có thể nhắn lại cho phụ thân."

Chọc đúng chỗ đau của Lý Dục.

Nếu không phải muốn cầu cạnh Hàn Tương Tử, thì không cần hao phí tâm tư giữ con trai của ông lại!

Không biết A Mộc nói lời này là trùng hợp hay là vì cái gì khác, ánh mắt Lý Dục trầm lại: "Cũng được, ngươi trở về thăm Hàn đại phu, bảo ông ấy bóc cho ta hai liều thuốc qua đây."

A Mộc vội vàng đáp ứng, vui mừng chớp chớp mắt với hẳn: "Đa tạ Điện hạ!" Nhận được xá lệnh, A Mộc lập tức vươn tay về phía hẳn, "Làm phiền Điện hạ cho ta một cái lệnh, nếu không còn chưa đi tới cửa đã bị đuổi về!"

Lý Dục cầm quyển sách trong tay, không chút nghĩ ngợi đánh vào lòng bàn tay của nàng: "Có cần nâng kiệu lớn tám người khiêng tiễn ngươi không!"

A Mộc ai u một tiếng, lui ra phía sau hai bước: "Kiệu lớn tám người khiêng là dành cho cô dâu ngồi, A Mộc còn lâu mới ngồi lên đó, nếu Điện hạ thật sự muốn đưa vậy có thể để Trường Lộ đưa ta tới cửa!"

Trường Lộ trừng mắt liu lười nhìn nàng, vốn muốn tặng cho A Mộc một ánh mắt xem thường, kết quả chủ tử nhà mình lại thật sự liếc hẳn một cái: "Đi đi, đi dẫn hẳn tới cửa."

A Mộc cũng không ngờ lại thuận lợi như vậy, cười híp cả mắt.

Trường Lộ đành phải dẫn người ra khỏi cửa chính phủ Tần Vương, không quên dặn dò nàng đi nhanh về nhanh.

Không có Đằng Lan đi theo, A Mộc rất vui vẻ, ở cửa kêu một xe chiếc đi nhờ, không bao lâu đã đến gần ngõ hẻm số chín, hiện tại nàng có rất nhiều nghi vấn muốn Hàn Tương Tử cho nàng đáp án, suy nghĩ trọn hai ngày quả thật quá hại não.

Mưa rơi lớn dần, dù của nàng cũng không che được mưa, chân A Mộc bị nước mưa làm cho ướt sũng, gió lạnh thổi lạnh cả người.

Cốc cốc gõ cửa, chẳng mấy chốc Dung nương đi tới mở cửa chính cho nàng, vừa nhìn thấy là nàng thì vô cùng đau lòng, nhanh chóng kéo nàng đến tiền đường, quả nhiên Hàn Tương Tử ở nhà, một người một bầu rượu, một bàn cờ ngồi một mình.

Nam nhân mặc đồ trắng, cầm một con cờ hồi lâu cũng không thả xuống.

Dung nương bước nhanh qua: "Tiên sinh mau xem ai về này!"

A Mộc nhảy vào, trên mặt đất in dấu chân nước của nàng: "Phụ thân."

Hàn Tương Tử lập tức hạ quân cờ, dường như không nhìn thấy nàng: "Tại sao trở lại?"

Giây A Mộc vẫn đang nhỏ nước, đi đến trước mặt ông bỗng nhiên vươn tay qua, hất loạn quân cờ trên bàn cờ, có không ít quân cờ rơi ào ào xuống đất.

Nam nhân nhúu mày nhìn nàng: "Về đến nhà liền nói câu với phụ thân con?"

A Mộc mím môi: "Phụ thân lừa con."

Hàn Tương Từ cup mắt: "Nhặt lên."

A Mộc lập tức khom lưng: "Nhặt thì nhặt."

Nàng vơ hết quần cò dưới đất cầm trong tay, thả vào trong hộp ở trên bàn, sau đó cứng cổ lần nữa: "Phụ thân lừa con!"

Nam nhân nhếch môi, bị dáng vẻ này của nàng chọc cười: "Lừa con thế nào?"

A Mộc đã suy nghĩ rõ ràng, mấy ngày này xảy ra nhiều chuyện đủ để nàng thấy rõ con người của Hàn Tương từ sâu không lường được: "Thái tử Triệu quốc gấp gáp cầu xin cha, Thế tử phủ Tấn Vương cũng muốn cầu cạnh cha, rõ ràng người có thể dẫn con ra khỏi phủ Tấn Vương, vậy là hết lần này đến lần khác giả bộ khó xử, nói gì mà hiện tại Tề Triệu không thể đánh nhau, cha phải đi xa nhà, con cho rằng cha đi cùng Thái tử Triệu quốc đến Triệu quốc đấy, kết quả đến bây giờ vẫn thoải mái nhàn nhả ở trong nhà uống rượu, lại ném con đến bên cạnh cái tên biến thái đó!"

Nàng nói rõ từng chữ, dáng vẻ rất tức giận.

Hàn Tương Từ vươn tay rót rượu: "Chỉ vậy thôi?"

Trong phòng chỉ có mỗi Dung nương không có người ngoài, A Mộc nhìn chăm chăm ông, hai con mắt như muốn rót ra: "Ném con ở phủ Tấn Vương, a tỷ cũng bị đưa đi, sau đó lại cố tình tiết lộ tin tức, để Triệu Thị đón một hàng giả về phủ Tướng quân, người đang muốn là gì vậy hả! Phụ thân làm vậy, chính là vì đã biết thân thế của tỷ muội con? Đã như vậy, sao cứ phải luôn lừa con, có phải người cảm thấy những chuyện con và a tỷ cố tình che giấu vô cùng buồn cười?"

Nam nhân cười nhạt một tiếng: "Biết thì sao, không biết thì sao?"

A Mộc nháy mắt, bắt đầu kéo tay áo ông, thẳng thắn gọi một tiếng phụ thân.

Nói xong, không đợi Hàn Tương Từ mở miệng, vén vạt áo quỳ xuống.

A Mộc ngược mặt lên, ánh mắt sáng quắc: "Phụ thân như ân nhân cứu mạng con, hai tỷ muội con quả thật xuất thân từ Mộc Vương phủ Triệu quốc, cửu tử nhất sinh đi Tề quốc, trước mặt phụ thân người..."

Lời còn chưa dứt, ánh mắt Hàn Tương Từ trở nên lạnh, vươn đầu ngón tay điểm vào giữa lông mày nàng: "Câm miệng, sau này không được nhắc lại chuyện này."

A Mộc mím môi: "Con vốn họ Mộc..."

Chưa nói xong, lại bị ông cắt ngang: "Con là Hàn Mộc, là Hàn Mộc con ta, nhớ kỹ!"

A Mộc muốn phản bác lại, nhưng bụng vẫn luôn căng phồng lúc này đột nhiên xiết chặt, nàng chỉ cảm thấy đau, dòng chảy nóng hực chảy xuống bắp đùi nàng.

Mà đúng lúc đó, tiếng gõ cửa ở cửa chính tiêu viện vang lên.

Khi Dung nương đi ra mở cửa, A Mộc đã ôm lấy chân Hàn Tương Từ: "Cha, bụng con đau quá..."

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phủ Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Editor: Nana Trang

A Mộc có kinh nguyệt rồi.

A Mộc sắp điên rồi.

Lúc đầu nàng cho là nàng không khác gì nam nhân.

Nhưng bụng đau nhói như vậy, lập tức hiểu ra sự khác biệt.

Làm người ta dở khóc dở cười chính là, nàng kéo dài dậy thì, rốt cuộc khoan thai đến chậm lúc nàng mười lăm tuổi.

Vết máu ở đùi khiến nàng bối rối, may mà còn có Dung nương ở đây.

Bà đã làm sẵn băng vải cho nàng khi có kinh nguyệt tới, nhưng vừa mang vào cả người nàng lại không ổn.

A Mộc nằm bò trên giường ở phòng trong cào chân vùi mình, cảm thán tại sao nữ nhân lại có thứ kinh nguyệt kỳ diệu này tồn tại, trong lúc nhất thời cảm giác không được tự nhiên khiến nàng có chút mắc cỡ, nếu như có a tỷ ở đây, nàng nhất định sẽ ru rú ở trong ngực a tỷ, để a tỷ xoa bụng cho nàng.

Nhưng a tỷ không có ở đây.

Nàng rất muốn hỏi cha nuôi, a tỷ thật sự đang phủ Thái tử ư, vẫn chưa tận mắt nhìn thấy nên không dám hỏi ra miệng.

Thật sự rất sợ a tỷ không ở bên cạnh lại, lại sợ cha nuôi thần không biết quỷ không hay lại đưa người đi, không tìm thấy được nữa.

Vừa rồi ở bên ngoài mắc mưa, khí lạnh chạy từ đầu đến chân rồi đến bụng, chỗ nào cũng lạnh, lần đầu tiên A Mộc cảm giác được mình cũng là một nửa cô nương rồi, lại tưng quẫn, đi đường cũng không đi được.

Dung nương cầm khăn nóng đến cho nàng, mấy năm nay bà vẫn luôn coi nàng như con của mình.

A Mộc để lộ hai mắt ra khỏi chăn: "Dung nương, con khó chịu."

Vẫn là thiếu niên mặt nhỏ tuấn tú, ánh mắt khiến người ta yêu thương.

Dung nương vươn tay qua xoa xoa mặt nàng: "Không sao, Dung nương xoa xoa cho con, xoa rồi sẽ tốt thôi."

Nói rồi lau mặt cho nàng trước, sau đó lôi người từ trong chăn ra.

A Mộc ngồi ở trên giường, rất không thoải mái, vắn vắn người: "Dung nương, cái này bảo con đi đường thế nào! Làm nữ nhân thật phiền phức, tại sao phải có thứ này! Dung nương cũng từng như vậy sao?"

Dung nương tức giận lườm nàng một cái: "Người ta có thể đi, sao con không đi được? Coi như không có cái này, chẳng phải con vẫn giống như bình thường sao? Đương nhiên là có rồi, có kinh nguyệt, nữ nhân mới có thể sống lâu, hiểu không?"

A Mộc ghen lời: "Cái này có thể giống nhau sao? Mà sao lại nói như vậy? Sống lâu?"

Vừa nãy mới tắm rửa sạch sẽ, lúc này mái tóc dài phủ trên vai, trên người là bộ quần áo mới thay, bởi vì vẫn luôn cau mày nên nhìn có chút ngốc. Dung nương cười, quả nhiên thương nàng thương đến tận xương tủy, bà kéo lỗ tai nàng đến gần chút nhỏ giọng nói: "Con có thể mang cái này mấy ngày đấy, dưới đũng quần nam nhân không thể kẹp thứ gì đó cả đời, chẳng phải phiền toái hơn à!"

Đầu tiên là A Mộc ngẩn ra, ngay sau đó thì hiểu ra.

Từ nhỏ nàng đã ở Phủ Dung Lý, thường thấy chuyện nam nữ này, hồ đồ lờ mờ cũng biết nam nhân cùng nữ nhân khác nhau ở đâu, nghe Dung nương nói vậy cũng hiểu ra đôi chút, lập tức cười ha ha, ôm Dung nương hôn chụt chụt lên mặt bà hai cái.

Dung nương mặc cho nàng ôm mình, cũng nở nụ cười: "Ta nói cho con biết, đừng có mà hôn bậy, nam nữ thụ bất thân đấy, hôn là phải thành thân!"

A Mộc cười hí hì: "Được ạ, con lấy Dung nương."

Nếp nhăn trên mặt nữ nhân tựa như bức họa được gió sương điêu khắc, không biết là nhớ ra điều gì, hơi thờ dãi, vừa đẩy nàng ra xoa xoa bụng cho nàng, vừa nhẹ nhàng cười: "Thật ra ở quê ta có cô nương kia, con bé ấy... 16 tuổi rồi, cũng thật sự nên tìm con rể rồi."

A Mộc chưa từng nghe bà nói chuyện này, theo lý ở tuổi của Dung nương không thể có con gái 16 tuổi được, nhưng trước giờ hai người đều thân thiết, cũng không hỏi nhiều chỉ cười nói: "Vậy con làm con rể của Dung nương là được rồi!"

Thật ra cũng chỉ nói đùa thôi, chứ Dung nương đã sớm biết nàng là nữ nhi* rồi.

(* giải thích chỗ này xí, từ nữ nhi là con gái ở đoạn trên và dưới cùng 1 từ 女儿, nhưng từ 女儿 ở đoạn trên là chỉ con gái (của mẹ), còn từ 女儿 ở dưới là chỉ thân phận con gái, nữ nhi là chỉ cô gái chưa chồng, nữ nhân là chỉ phụ nữ đã có chồng)

Nàng thuận miệng nói, không ngờ nếp nhăn ở khóe mắt của bà như giãn ra, lại vô cùng vui vẻ: "Được rồi, con rể nhỏ!"

Hai người cười lăn cười bò, ngồi ở trong phòng một lúc, thì nghe thấy tiếng chuông vang lên.

Dung nương vội vàng đi ra trước hầu hạ, để lại một mình A Mộc ôm chăn nghe tiếng mưa.

Dường như đã tạnh mưa, trước đó có người gõ cửa, nàng đau bụng không chịu được, ôm lấy chân cha nuôi, Hàn Tương Tử thấy sắc mặt nàng tái nhợt

thì cho người khiêng nàng đến phòng ở phía sau, trước đó vẫn chưa kịp phản ứng, sau bắt mạch cho nàng, thế mới biết, cô nàng giả trai này có kinh nguyệt rồi.

Mặc cho ông có ngàn có vạn năng thì cũng hết cách thật rồi. A Mộc ngấm mưa lạnh, đau đến xương cũng kéo ra, cứ luôn nắm lấy ống tay áo ông làm bầm kêu cha kêu đau, khuôn mặt nhỏ tái xanh. Hàn Tương Tử đành phải gọi Dung nương qua chăm sóc nàng, lúc này mới trở lại đằng trước.

Lúc này ngay cả Dung nương cũng đi, chỉ còn lại một mình A Mộc ngấm nhấm cảm giác kinh nguyệt đến.

Cửa sổ bị hạt mưa nện vào kêu lộp bộp, nằm hoài nằm mãi không thấy ai trở lại thì lập tức tò mò.

Không biết là ai tới nhỉ.

Nhưng cái tiểu viện này của Hàn Tương Tử, khách có thể tiếp đãi thật sự không nhiều, tám mươi chín phần trăm là Thái tử Phù Tô vẫn luôn tới chơi kia.

A Mộc nằm ngửa mặt, cẩn thận nhớ lại tất cả mọi chuyện xảy ra mấy ngày qua, nàng ở hậu viện của phủ Tấn Vương ít nhiều cũng nghe được ít chuyện linh tinh.

Bờ cõi giữa Tề quốc và Triệu quốc lại lục đục, Thiên tử Triệu quốc bệnh không dậy nổi. Thái tử Phù Tô đang triều nghị trở lại Triệu quốc. Đương nhiên, hiện tại ở tình huống này, hẳn ta có thể suông sẽ trở về chỉ có hai kết quả, một là suông sẽ trở về, ngăn chặn nội loạn, Triệu quốc nghênh đón tân quân tổ chức ăn mừng. Trường hợp còn lại chính là hẳn ta không thể trở về được, hoặc là ở Tề quốc, hoặc là ở trên đường trở về Triệu quốc, cái gọi là kết thành đồng minh tan rã, hai nước giao chiến.

Hiện tại Triệu quốc yếu thế, cho nên Phù Tô vô cùng lo lắng.

A Mộc đã thích ứng với sự khó chịu của kinh nguyệt mang đến, cảm thấy người tới hẳn là hẳn ta, gần đây số lần hẳn ta tới tìm Hàn Tương Tử hơi nhiều, mặc dù không biết rốt cuộc cha nuôi có bí mật gì, nhưng nhất định ông có thân phận rất kỳ lạ, nếu không làm sao có thể khiến cho phủ Tấn Vương và Thái tử Triệu quốc đều có vài phần kính trọng chứ.

Không thể nào chỉ là đại phu được.

Hiện tại nàng đã lớn hơn chút, ít nhiều cũng có thể đoán được chút ít, Phù Dung Lý không thể là một hồng lâu đơn giản được.

Hàn Tương Tử càng không có khả năng là Bồ Tát sống gì đó.

Đương nhiên, mặc dù như vậy, ông vẫn là phụ thân tốt của nàng.

Không biết Thái tử Phù Tô giữ Triệu Vạn ở bên cạnh làm gì, A Mộc tìm một áo ngoài trong tủ khoác lên, cầm dây buộc tóc ở bên bàn buộc hai vòng.

Vốn không biết chải tóc, chải đến chải đi cũng không buộc đẹp được, hai cánh tay thì như không biết chia mùi.

A Mộc cầm dây buộc tóc, bước chân nhẹ nhàng, lúc đi đến cửa, cách một bức rèm có thể nhìn thấy bóng người đi qua tiền đường.

Nàng khom lưng, bước nhanh đến phía sau rèm cửa tiền đường.

A Mộc vươn hai ngón tay vén rèm lên, dựa vào cánh cửa thò đầu ra.

Nam nhân vừa ngược mắt thì nhìn thấy nàng.

A Mộc để tóc dài, cả người quần áo màu trắng.

Trang phục của nàng và Hàn Tương Tử gần như giống như đúc, ánh mắt lạnh lẽo cũng thật sự có chỗ giống cha con.

Bốn mắt nhìn nhau, A Mộc đầu tiên là giật mình, không ngờ người tới lại là Thế tử Lý Dục của phủ Tấn Vương, chỉ cần nghĩ đến hai chữ Trọng Gia, nàng chỉ cảm thấy sau gáy phát lạnh, sau đó vội vàng buông rèm xuống.

Giống như chưa hề đi ra vậy.

Nhưng tất cả mọi người đều nhìn thấy nàng.

Lý Dục nâng chung trà lên, khẽ nhíu mày.

Đương nhiên Hàn Tương Tử cũng nhìn thấy nàng: "A Mộc, tới đây."

Lúc này A Mộc mới từ từ đi tới, mái tóc dài của nàng phủ trên vai, đi qua trước mặt Lý Dục, đứng thẳng bên cạnh cha nuôi.

Dung nương bung trà trở lại, vội vàng đi lấy lược đến búi mái tóc dài của nàng lên.

Lý Dục cầm y hoa phục, đeo ngọc trên người. Đáy giày của hắn cũng bị dính bùn, Trường Lộ đứng ở phía sau, quần áo trên người đã bị nước mưa làm

uớt, A Mộc liếc nhìn hai người một cái liền biết là Trường Lộ che dù đi bên cạnh, chắc đi một đoạn mới tới.

Hàn Tương Từ cũng đã uống trà, liếc mắt mũi hai người này một cái: "A Mộc, nên theo Điện hạ trở về đi, buổi tối cẩn thận gác đêm cho Điện hạ, biết chưa?"

Nghĩ đến hai chữ Trọng Gia, khuôn mặt nhỏ của A Mộc lập tức sụp xuống: "Biết rồi ạ."

Đội tóc tai chỉnh tề, A Mộc kì kèo mè nheo đi tới phía sau Lý Dục, không cam tâm tình nguyện khom người: "Điện hạ."

Lý Dục ừ một tiếng, ánh mắt thần nhiên liếc qua Hàn Tương Từ.

Không phải chưa từng điều tra qua, nghe nói đứa con trai này của ông là lúc còn rất nhỏ ở trong cung ôm một tiểu thái giám, là con trời ân chuẩn.

Bởi vì không có quan hệ máu mủ, cũng không thể nói là thân thiết hay không thân thiết, chỉ biết tiểu tử kia lớn lên ở Phù Dung Lý, các cô nương ở Phù Dung Lý đều là tỷ tỷ của "hắn", nghe đồn năng lực bài bạc của "hắn" rất cao, ở trong ngũ thủ chín có chút danh tiếng.

Suy cho cùng Hàn Tương Từ vẫn không xem trọng nàng, nhưng cũng không thể hiểu hết được.

Lý Dục đợi nhiều ngày cũng không đợi được hành động chắc chắn của Hàn Tương Từ, sao có thể không nòng lòng chứ, hắn vất vả bôn ba cả ngày cho đại sự triều chính, về đến phủ Tấn Vương lại thấy đệ muội ngây thơ, bốn người vui vẻ hòa thuận, quả thật là một nhà ngọt ngào vạn phúc, khó tránh khỏi trong lòng không thoải mái. Còn A Mộc cứ luôn xuất hiện trong tầm mắt hắn, cho dù chỗ nào ở đâu, bất luận là đang ở hiểm cảnh hay là như thế nào, đều tựa như rất thích thú. Đôi lúc hành động của A Mộc có chút ngốc nghếch, nhưng chỉ trong chớp mắt lại vô cùng xảo quyết, nói xằng nói bậy chính là sở trường của nàng, đặc biệt là khuôn mặt tươi cười được gọi là xinh đẹp rất chướng mắt.

Lý Dục lắc lư chung trà, nhớ tới khuôn mặt biến sắc trong nháy mắt của A Mộc ngày đó khi hắn kể cho nàng nghe chuyện cũ của Trọng Gia, tâm tình của hắn mới giãn ra chút.

Biết sợ, đó mới là đúng.

Chuyện trong thế gian này lúc nào cũng như vậy, người trưởng thành trong nỗi đau, nào có chuyện mặt hòa hoãn vui vẻ chứ.

Hắn hơi thờ dãi: "Mấy ngày rồi Hàn đại phu không ra khỏi cửa, thật không ngờ bên ngoài thời tiết thay đổi nhanh như vậy."

Đương nhiên Hàn Tương Từ không để bụng: "Đúng vậy, nói mưa liền mưa, cũng may Điện hạ che dù tới."

Lý Dục cười nhạo một tiếng: "Hàn đại phu ở nhà cả ngày ăn chay niệm Phật, có thể giữ được con trai có thể giữ được nhà nhỏ, nhưng vậy thì có ích lợi gì? Một khi Tề Triệu khai chiến, dân chúng trời giạt khắp nơi, nước không ngày yên tĩnh, làm sao coi là nhà đây!"

Nói đi nói lại, đều cùng một mục đích với Phù Tô, không ngờ phủ Tấn Vương đối nghịch với Triệu Thị, muốn chủ hòa.

Bọn họ là đang cầu xin phụ thân, A Mộc hiểu ra, vụng trộm liếc nhìn cha nuôi, nàng chỉ cảm thấy cả người đều có đau nhức, chân tay và bụng đều như phình to ra, duy nhất ý thức tỉnh táo lúc này đã có chút mê man rồi, vừa ngược mắt nhìn Hàn Tương Từ thì làm ra vẻ yếu đuối ngay. Nàng ở sau lưng Lý Dục bắt đầu làm động tác ôm quyền thờ dài, lặng lẽ mở miệng: Con đau bụng, không muốn đi.

Hàn Tương Từ ngược mắt, lại không nhìn vào nàng, vẫn cứ tiếp tục nói chuyện với Thế tử: "Ngày về của Thái tử đã định, chuyện lớn như thế vốn chẳng phải do tiểu dân chúng ta có thể thay đổi."

Ánh mắt Lý Dục sáng lên: "Là không thể, hay là không muốn?"

Mặt A Mộc càng lúc càng trắng, Hàn Tương Từ hơi trầm ngâm, than nhẹ một tiếng: "Tạm thời cố gắng thử một lần trước xem, cũng có thể."

Lý Dục hơi cúi, nhưng chỉ có thể nhún nhún: "Vậy đành phải dẫn A Mộc về trước, yên tĩnh đợi tin lành của Hàn đại phu."

A Mộc tội nghiệp vẫn đứng sau lưng hắn chấp tay với Hàn Tương từ im lặng mếu máo: "Phụ thân..."

Hàn Tương Từ thật sự không nhịn được nữa, liếc nàng một cái, Lý Dục lập tức phát hiện ánh mắt kỳ lạ của ông, quay đầu đụng phải ánh mắt nín giận của A Mộc. Đương nhiên, A Mộc lập tức đảng hoàng trở lại, giả bộ làm như không có chuyện gì xảy ra. Dung nương ở bên trong sắp xếp ít đồ cho nàng, lúc này lấy một bọc giấy nhét vào trong ngực nàng: "Đồ của con."

A Mộc lơ đãng, ôm lấy ngực.

Không biết mưa bên ngoài ngừng lúc nào, lúc đến Trường Lộ che dù, hai người bước chậm ở trong mưa, vốn muốn đi tới cửa hàng trà, nhưng đi tới đi lui lại đi đến nơi này, hoàn toàn không ngồi xe. Hàn Tương Từ gọi Hà Kỳ Chính đánh xe, đưa ba người trở về, A Mộc đi cà rề ở sau lưng, lưu luyến nhìn phụ thân: "Con đi đây."

Thân thể của nàng thật sự không khỏe, sắc mặt khó coi.

Rốt cuộc cũng làm cho Hàn Tương Từ mềm lòng, tự mình đưa A Mộc ra ngoài cửa, vỗ nhẹ vai nàng: "Nhìn thêm thời gian nữa."

A Mộc gật đầu, cũng an ủi được chút, lúc này không quay đầu lại, cứ thế trèo lên xe ngựa,.

Hà Kỳ Chính và Trường Lộ đều ngồi ở trên cang xe, không khí sau con mưa vô cùng trong lành, người đi trên đường cũng dần dần nhiều hơn, ngõ thứ chín vốn yên tĩnh dần dần ồn ào lên, A Mộc vén rèm nhìn bên ngoài, thấy người đi đường nhiều dần, mỗi người đều tự do tự tại, trong lòng không khỏi hướng về nơi đó.

A Mộc mơ mơ màng màng có chút mệt rồi, nhàm chán quá thể nên mở bọc giấy ra, mỗi lần ra cửa Dung nương đều mang thức ăn cho nàng, vốn nàng cũng chỉ muốn nhìn xem bên trong là cái gì, kết quả vừa mở cái bọc ra, dây vải đủ loại màu sắc bên trong bung ra, nàng sực nhớ tới đây là cái gì, vô thức bịt trên bịt dưới bịt trái bịt phải bịt kín bụng đặt ở đầu gối, cúi người che kỹ lại.

Nàng ngược mắt, đối diện với ánh mắt thờ ơ của Lý Dục, cười gượng không dứt: "Điện Điện Điện hạ, người nhìn ta làm gì?"

Đương nhiên Lý Dục cũng chưa từng nhìn thấy thứ này, hơi nghiêng người vớt một dây vải rộng màu xám lên, phía trên một mặt có vòng vải một mặt có hai sợi dây, hết sức kỳ lạ, hần nhắc một ngón tay lên, đưa tới trước mặt A Mộc: "Đây là cái gì?"

A Mộc: "..."

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Editor: Nana Trang

Dân chúng trên phố không hiểu sao đều kinh hoàng chạy trốn khắp nơi, một con khoái mã đang chạy nhanh trên phố Nam Yên Kinh.

Một thiếu nữ áo đỏ ngồi trên lưng ngựa, vùng roi ngựa lao thẳng tới, có một đứa bé đang nô đùa trên phố chạy không kịp, một chiếc xe ngựa đi đến bên cạnh. Hà Kỳ Chính nhảy vọt lên, hần vùng roi quất vào trước cổ con ngựa, khoái mã bị giật mình, hần nhân cơ hội ôm lấy đứa bé nhảy sang bên, tránh được một kiếp.

Sau đó khoái mã bị kinh hãi, đâm thẳng vào xe ngựa.

Chỉ nghe thấy ầm một tiếng, có tiếng ngựa, có tiếng thét chói tai của thiếu nữ, có tiếng kinh hô của người trên phố, tất cả đan xen vào nhau, kèm theo cả người trên ngựa rơi xuống đất, rốt cục cũng yên tĩnh trở lại. Hà Kỳ Chính cứu đứa bé, bước nhanh trở lại xe ngựa.

Đương nhiên, hai người trong xe đều không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì.

Một tay của Lý Dục không biết móc thứ gì, đưa đến trước mặt A Mộc, chỉ nghe thấy tiếng ngựa hí vang lên, thân xe nghiêng ngã dữ dội.

A Mộc vốn nghiêng người che hai đầu gối, mất đi trọng tâm, bất thành linh nhào tới.

Không đợi Lý Dục kịp phản ứng, cứ thế mà đâm vào trong ngực hần, dây vải giữa đầu gối A Mộc phân tán khắp nơi, chòng chành hai lần mới dừng vững lại.

Lý Dục nhướng mày, ném dây vải, lực chú ý đều bị bên ngoài hấp dẫn: "Sao thế?"

Trường Lộ hoảng sợ đổ mồ hôi lạnh toàn thân, giọng nói cũng thay đổi: "Điện Điện hạ, là ngựa của Triệu tiểu thư bị kinh hãi."

A Mộc nhân cơ hội dọn dẹp dây vải, Dung nương thật lo lắng cho nàng mà, trước khi đi cũng không quên chuẩn bị cho nàng nhiều như vậy, nhặt hết lên buộc lại thành cái dây, nàng nhìn thấy Lý Dục xuống xe, lúc này mới thở phào một hơi.

Bên ngoài người đi đường xúm lại xem, thiếu nữ áo đỏ không phải là ai khác, chính là tiểu thư Triệu Thù của Triệu gia.

Vốn cười ngựa không được tốt, lúc này ngã từ trên lưng ngựa xuống, phần eo đau đến mức khóc lóc kêu rên.

Nàng ta vốn cũng uất ức, vừa khóc thì khóc mãi ko dừng.

Hà Kỳ Chính vốn là một đầu gỗ, thấy tình cảnh này cũng chỉ đứng thẳng ở một bên.

Vẫn là Trường Lộ mời Lý Dục xuống xe, tiểu cô nương giương mắt nhìn thấy Lý Dục thì càng khóc dữ dội hơn: "Ca ca!"

Lý Dục nhủ thầm, phần nộ quả trách: "Không biết đây là chỗ nào hả? Cười ngựa trên đường, có phải muối muốn xem dân chúng đạp nhau không hả?"

Hai mắt Triệu Thủ đỏ rực, trên mặt còn có mấy chỗ đỏ, nhìn giống như là bị muỗi đốt, vì khóc nên cả khuôn mặt lên đỏ lên: "Dường như chân của muội bị gãy rồi, ca ca cứu muội!"

Lý Dục không thèm quan tâm đến, chỉ liếc nhìn Trường Lộ: "Tìm người đến phủ Tướng quân đưa tin, bảo người tới đón muội ấy."

Nói xong thì quay đầu muốn lên xe, Triệu Thủ không dám động đây dù chỉ một chút, chỉ oa oa khóc lớn: "Ca ca muốn mặc kệ ta, thấy ta bị thương cũng không quan tâm tới ta, dù sao ta cũng không muốn sống nữa!"

Khóc lóc như vậy, A Mộc cũng nhô đầu ra khỏi xe xem.

Nàng đã thu dọn xong dây vải, nghe thấy bên ngoài náo nhiệt, thì muốn tới gần xem: "Ôi, đây không phải là Triệu tiểu thư sao?"

Tiểu cô nương khóc lóc vô cùng thảm thiết, A Mộc muốn moi tin tức hữu dụng từ trong miệng nàng ta, hai mắt lảo liên một hồi, lập tức nở nụ cười: "Điện hạ vẫn nên để nàng ấy lên xe đi, dù sao cũng là nữ hài, lỡ như không chữa trị kịp thời, chân bị què sẽ không hay đâu."

Nàng cười híp mắt, vô cùng vui vẻ.

Lý Dục ngăn chặn lửa giận ở trong lòng, lúc này mới xoay người lên xe.

Trường Lộ và Hà Kỳ Chính mang Triệu Thủ lên xe, nàng ta xoa xoa eo, đùi phải đau đến mức một cử động nhỏ cũng không dám, vừa lên xe thì phải nằm xuống, râm rì lâm bẩm lại khóc lên.

A Mộc nhét bọc giấy ra phía sau, làm mặt quỷ với nàng ta: "Này, Triệu tiểu thư cô đừng có khóc, khóc nữa nói không chừng Thế tử Điện hạ sẽ cho người ném cô xuống xe đấy!"

Triệu Thủ nước mắt rùng rùng, nhìn trộm Lý Dục và A Mộc, quật cường cứng cổ: "Muốn ném thì ném, ta chết là được, chết là hết, khõe thôi!"

Sau khi Lý Dục lên xe, ngồi ở bên cạnh A Mộc, lúc này nhìn Triệu Thủ mà vẻ mặt hồ hững.

Ngược lại A Mộc lấy khăn tay của mình từ trong ngực ra, đưa đến trước mặt tiểu cô nương: "Chết từ tế không bằng sống vô lại, huống chi tiểu thư cô đã lớn như vậy rồi, thôi đừng khóc nữa, khóc nữa khó coi muốn chết."

Triệu Thủ vươn tay lấy khăn qua, qua loa lau mặt, còn nhún vai nức nở: "Đại tiểu thư gì chứ! Bây giờ ta là người không có ai thương, ai lại có thể đi quản ta chứ!"

A Mộc chợt ngược mắt, giọng nói càng mềm đi ba phần: "Sao có thể chứ..."

Tiểu cô nương vốn là như vậy, thật ra nàng ta cần một đối tượng dốc bầu tâm sự, mặc dù Lý Dục không mở miệng, nhưng ở trước mặt hắn có người quan tâm đến nàng ta, uất ức lập tức dấy lên, thút tha thút thít lại khóc: "Sao không thể chứ, bây giờ ta với mẹ ta ở Triệu gia có là gì đâu, lúc trước cha ta nói mấy đời chỉ có một con, bởi vì ta là nữ hài, mẹ ta lại không sinh được, tổ mẫu cứng rắn nhét người vào bên cạnh cha, hiện tại không đợi tiểu thiếp kia lên mặt, giờ lại có thêm một đại cô nương, nhìn khoảng chừng hơn hai mươi tuổi, nói là tỷ tỷ ta, mẹ ta chỉ sinh một mình ta, ta làm gì có tỷ tỷ chứ!"

Lời vừa thốt ra, sắc mặt hai người đối diện đều thay đổi.

Lý Dục nhẫn nhịn không phát tiết, nhưng mặt lại lạnh như băng sương: "Thiên Đạo luân hồi, quả nhiên mười năm Hà Đông mười năm Hà Tây."

Một tay A Mộc để ở sau lưng nắm thành quyền, mặc dù biết a tỷ ở phủ Tướng quân kia là giả, nhưng vẫn cứ có cảm hận trào lên trong lòng.

Hai người trong ngựa, một người là con trai của Lâm thị và Tấn Vương gia, một người là con gái của Lâm thị và Triệu Thị, trong trí nhớ của nàng có một lỗ hổng, chỉ có thể nhớ đến một mảnh đỏ rực vốn không nên nhớ đến kia.

Triệu Thị một thân đỏ rực, vui vẻ đón đầu, còn nàng và a tỷ ở giữa trời đông tuyết phủ nhẫn nhịn chịu đói...

Bụng xiết chặt, nàng bắt chập đau nhếch môi lên, thêm dầu vào lửa: "Đúng vậy, Triệu tướng quân hồ đồ rồi."

Triệu Thủ xoa mặt, nhớ tới cái tát trước khi ra cửa kia, vô cùng tức giận: "Ông ấy lại còn vì nàng ta mà đánh ta!"

Trên mặt nàng ta còn có nốt đỏ do muỗi cắn, lúc này hai mắt đỏ bừng, càng khóc nốt đỏ càng đỏ hơn, khuôn mặt nhỏ quả thực thâm không nở nhìn, A Mộc nhìn nàng ta, nghĩ đến hiện tại phủ Tướng quân đã rồi thành một nùi rồi, cảm thấy thật thur thái.

Nàng qua loa an ủi đôi câu, Triệu Thủ lại nín khóc.

Không bao lâu, xe chạy đến trước cửa y quán.

Hiển nhiên Lý Dục rất lười để ý đến ai đó, chỉ có A Mộc coi như tận tâm tận lực gọi Trường Lộ đưa người vào y quán.

Náo loạn như vậy chắc hẳn Lý Dục cũng đã quên thứ đồ xấu hổ kia, A Mộc thậm thò phào nhẹ nhõm.

Hà Kỳ Chính đánh xe đưa bọn họ về thẳng phủ Tấn Vương, mà lúc này bầu trời sau cơn mưa mây đen lại cuộn cuộn kéo đến, giữa trời đất phần lớn âm u, hiếm khi trời trong quang đãng.

Lý Dục xuống xe ngựa, sắc mặt âm tình bất định.

Sau khi Trường Lộ chạy về, thì vội vàng cho người chuẩn bị nước ấm cho hắn.

Trời lạnh như vậy, vừa đi ngoài đường về lý ra nên hưởng thụ cái ấm.

Đáng tiếc Lý Dục vừa đi vào phủ Tấn Vương thì lại không có tâm tình nghỉ ngơi.

Trong tiền viện có thể nghe thấy tiếng cười đùa của bọn nhỏ và phụ thân, thật ra sau khi đứa bé kia chết yếu, trong phủ Tấn Vương rất ít khi có tiếng cười.

Sau đó thê tử mới vào cửa, mặc dù thanh danh của vị mẹ kế này không tốt, nhưng lại hết sức ân ái đầm ấm với phụ thân, phu xướng phụ tùy lập tức ghen ghét người bên ngoài, lại sinh ra một nữ một nam, lúc này mới khiến trong phủ có tiếng cười nói rộn ràng. Nhưng đã nhiều năm như vậy, mặt Lý Dục vẫn không thể nào giãn ra được, bởi vì lúc nào hắn cũng không thể quên được cánh tay nhỏ mảnh khảnh kia, không quên được trước khi chết của đệ đệ.

Đứa bé kia khóc mếu máo hỏi hắn, tại sao mẹ không trở lại thăm nó?

Đứa bé kia nắm lấy một ngón tay của hắn, hỏi hắn có phải nó sắp chết không...

Bước chân của Lý Dục nặng trĩu, tự mình đi tới trước vườn hoa hậu viện.

Ngày hè, trong vườn hoa nở đủ loại sắc hoa, trời vừa mới mưa khiến trên những cành lá kia đều là nước mưa, không biết mấy năm rồi không gặp, đứa bé kia có đầu thai chuyển thế hay chưa. Vừa đi vừa suy nghĩ, hắn ngừng lại khi nào không hay.

A Mộc nhảy phốc lên trước mặt hắn, tò mò đi tới đi lui vườn hoa: "Điện hạ, người nói đứa bé kia hắn là chôn ở phía dưới chỗ này chứ?"

Trong vườn hoa trăm hoa đua nở, A Mộc đi ra xa, đứng ở bên kia công viên, nàng đã sớm không còn thấy sợ về chuyện cũ của Trọng Gia nữa. Nàng cúi người, vươn tay chụp qua, lập tức bẻ một đóa hoa lan, cười không ngừng giơ đóa hoa lên.

Từ trước đến nay đều không cho phép ai đến hái hoa ở giữa vườn hoa này.

Lý Dục còn chưa kịp trách mắng, A Mộc lại đưa hoa lên cài bên tai, hoa nhỏ thanh nhã tôn lên hàng mi nét mày của nàng, hình ảnh đầy mỹ cảm.

Nụ cười của nàng lại tràn ra bên môi, vẫn là khuôn mặt tươi cười chường mắt như cũ, lại nhảy tung tung vài bước.

Hai chân A Mộc chuyển hướng, một tay đỡ giữa cánh hoa giả vờ hái, diễn trò nói: "Hoa này là ta hái, đường này là ta mở, nếu muốn đi qua đường này, phải để lại người đẹp! Ha ha ha, ta là hái hoa lang, hái hoa lang chính là ta, ha! Yêu nghiệt phương nào, người cho rằng người hóa thành nam nhân đẹp nhất thế gian này ta sẽ không nhận ra người sao? Còn không mau hiện thân!"

Lý Dục: "..."

A Mộc tự đùa tự vui, nhướn mày nhìn hắn cười: "Điện hạ thật đúng là nhàm chán, không thể phối hợp chút sao?"

Lý Dục xoay người muốn bỏ đi, không ý đến nàng nữa.

A Mộc lấy hoa bên tai xuống, khẽ thở dài một cái.

Không biết giờ này a tỷ đang ở đâu, bình thường a tỷ thích nuôi những hoa hoa cỏ cỏ này, hai tỷ muội ở cùng nhau chơi đùa, nàng thường gỡ một đóa hoa xuống mắc ở bên tai giả làm hái hoa lang. Mỗi lần nàng hô câu "Yêu nghiệt phương nào, người cho rằng người hóa thành nữ tử đẹp nhất thế gian này ta sẽ không nhận ra người ư, còn không mau hiện thân," A tỷ đều sẽ cầm lấy cành liễu đuổi theo đánh nàng, nói nàng là một tiểu hái hoa tặc.

Ngày mai chính là ngày sinh nhật của nàng rồi.

A Mộc lấy hoa lan xuống, tiện tay ném vào trong vườn hoa.

Không biết tìm được cơ gì mới có thể ra khỏi phủ Tấn Vương, tiến vào phủ Thái tử lần nữa.

Nàng muốn gặp a tỷ, muốn xác định a tỷ có khỏe không, đáng tiếc không có cách nào thực hiện được, không đợi nàng đi về phòng, Đặng Lan đã đến tìm nàng, nói cơm canh đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, bảo nàng qua ăn. Mây đen phủ kín bầu trời, vốn đã ngừng mưa nay lại mưa tầm tã, hạt mưa nặng, đi theo ánh chớp ở chân trời là tiếng sấm sét đánh thỉnh thoảng vang lên.

A Mộc đi về phòng, nghĩ tới tỷ cơm nuốt không trôi.

Lúc tiếng sấm vang lên, trong đầu nàng phát ra tiếng ong ong, vô thức chạy lên trên sạp đắp chăn mỏng co lại thành một cục.

Có thể sắc mặt A Mộc quá khó nhìn, Đằng Lan luống cuống nhìn nàng, hỏi nàng làm sao vậy.

A Mộc hắt hơi hai cái giữa tiếng sấm, chỉ nói muốn ngủ một giấc đừng đến quấy rầy nàng, nói xong liền nhắm mắt lại.

Tiếng mưa rơi càng lúc càng lớn, A Mộc nghe thấy tiếng bước chân Đằng Lan dần dần đi xa, dần dần buông lỏng cảnh giác.

Rồi bất đầu cảm thấy toàn thân khó chịu, về sau ngay cả hô hấp hay mở mắt cũng hết sức khó khăn.

Không biết qua bao lâu, nàng không còn nghe thấy tiếng sấm nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Editor: Nana Trang

Giọt mưa tí tách rơi trên cửa sổ, thiếu niên trên giường cuộn mình nắm lấy cổ tay của nam nhân.

Không nghe rõ nàng đang nói gì, chỉ thấy nước mắt của nàng chảy xuống. Đằng Lan đứng bên cạnh sững sờ: "Điện hạ, ta đi tìm đại phu tới!"

Đằng Lan không nghe rõ nàng nói gì nhưng Lý Dục nghe thấy rõ ràng.

A Mộc gọi a tỷ, nói nhớ nàng ấy.

Hắn nhủ mảy, rút cổ tay ra khỏi tay A Mộc, nhìn nàng quơ loạn mảy cái sau đó thì bắt đầu nói mớ.

Phần lớn đều nói về a tỷ, phụ thân..., một hồi nàng nói a tỷ muối không dám, một hồi lại nói phụ thân con đau bụng, một hồi thì nói a tỷ ôm, một hồi lại nói phụ thân con muốn về nhà, nước mắt chảy theo gò má của nàng chảy xuống, mặt nhỏ đỏ bừng, thật giống một đứa bé.

Một tiếng sấm ầm vang, A Mộc vô thức run rẩy, Lý Dục nhìn hồi lâu mới giật mình mình đang thần thờ

Nếu đứa bé kia trưởng thành, chắc hẳn cũng lớn như thế này nhỉ.

Thờ dài một tiếng, Đằng Lan đi ra ngoài tìm đại phu đã trở lại. Cửa phòng được mở ra, ngoài cửa có một nam nhân vội vã đi vào, người đó ướt cả nửa người, dưới chân toàn là nước mưa, một tay xách một hòm thuốc, một tay cầm áo toi, vào cửa thì vứt sang bên cạnh.

Đằng Lan cực kì vui vẻ: "Vừa ra khỏi cửa thì đúng lúc gặp Hàn đại phu, thật là trùng hợp."

Lý Dục quay đầu lại, đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống: "Đúng là khéo thật, nếu Hàn đại phu đến rồi vậy mau chóng xem A Mộc một chút đi, hẳn nói mê sáng đây."

Trong lúc nói chuyện, A Mộc vẫn đang mơ mơ màng màng kêu một tiếng cha. Hàn Tương Tử vội vàng đi tới bên cạnh nàng vươn tay ra xem, nhiệt độ trên trán A Mộc nóng đến dọa người, ông cẩn thận xem mạch cho nàng trước, quay đầu lại lấy thuốc đã chuẩn bị sẵn trong hòm thuốc ra, lấy mấy vị trong đó đưa cho Đằng Lan đi nấu thuốc.

Lý Dục ngồi bên uống trà: "Hình như con trai ông rất sợ sấm sét."

Hàn Tương Tử cầm khăn mặt bỏ vào trong chậu nước giặt, sau đó gấp thẳng lại đặt lên trán A Mộc, lúc này mới xoay người vắn áo ngoài của mình.

Một bên tay áo đã ướt đầm, vắn ra nước đều rớt hết xuống chậu, ông nhìn đôi giày của mình như vừa mới ngâm từ trong nước ra, bắt đầu đi đi ra ngoài đổ nước, sau đó lại quay về nhìn khuôn mặt nhỏ tái nhợt hoàn toàn không có chút sức sống của A Mộc: "Ừ, lá gan của nó rất nhỏ."

Nói cho cùng vẫn là không yên lòng.

Bọn họ đi rồi mới nhớ tới, ngày mai chính là sinh nhật A Mộc, mấy năm trước đều trải qua cùng Hồng Tụ, lúc này kinh nguyệt đến thì ngâm mưa nửa ngày, nghĩ thế nào cũng không yên lòng, lỡ như thật sự bị bệnh thì không thể gọi đại phu khác tới xem, càng nghĩ càng thấy sốt ruột, đành phải đợi mưa lớn chạy vội tới phủ Tần Vương.

Hàn Tương Tử ngồi bên cạnh A Mộc, cầm khăn mặt lau mặt cho nàng.

Nước mắt trên mặt đều bị ông nhẹ nhàng lau đi, Hàn Tương Tử vươn tay vỗ vỗ mặt nàng, nhỏ giọng kêu: "A Mộc, tỉnh nào!"

Ông không thể ở lại lâu, nhất định phải làm cho A Mộc tỉnh táo, vỗ thêm hai lần, A Mộc mở mắt ra.

Lúc đầu, A Mộc còn có chút mơ hồ, sau khi cẩn thận nhìn rõ ông thì mới tỉnh táo một chút: "Phụ thân."

Hàn Tương Tử mím môi: "Nam tử hán đại trượng phu, chẳng qua chỉ bị cảm lạnh chút, khóc cái gì chứ!"

A Mộc vươn tay che mắt của mình, dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết nhìn thấy tỷ tỷ gì đó đều là giả, là mình nóng đầu rồi, không nhận được mà khó chịu.

Hàn Tương Tử đi đến bên cạnh bàn, quay người ngồi xuống: "Từ nhỏ A Mộc không có mẹ chăm sóc, bị ta nuôi dưỡng có chút giống một tiểu cô nương yếu ớt. Điện hạ sai người cẩn thận chút, tối mai ta vào cung một chuyến, rồi xem kết quả thế nào."

Lý Dục nhíu mày: "Đương nhiên rồi, con cái đều là miếng thịt trong tim mà."

Nam nhân cười cười không nói gì thêm, tiếng sấm đã xa dần, A Mộc xoa xoa cái trán phát đau ngồi dậy, nàng chưa bao giờ cảm thấy mình lại bị thương như vậy, toàn thân đều đau nhức.

Đúng lúc Đằng Lan nấu thuốc trở về, chưa thấy người mà mùi thuốc đã truyền tới. Hàn Tương Tử và Lý Dục nói chuyện, A Mộc nhận lấy chén thuốc thối thối, đợi bột nóng thì uống một hơi hết bát thuốc.

Hàn Tương Tử lại dặn dò nàng uống nhiều nước, chú ý đồ mồ hôi.

Ở phủ Tấn Vương đến nửa đêm mới rời đi, trong lúc đó A Mộc uống ba chén thuốc, uống vô số nước nóng, chạy đi nhà xí nhiều lần.

Cũng chính vì vậy, nửa đêm nàng đi đổi dây vải, mới không có ai chú ý đến nàng, sau đó ném thứ đó vào trong hồ lửa, hủy thi diệt tích.

Qua nửa đêm lại đồ mồ hôi lần nữa, nhiệt độ đã giảm bớt.

A Mộc mơ mơ màng màng đứng dậy uống chút nước, muốn gọi Đằng Lan chuẩn bị nước giúp nàng thì không thấy người đâu, bèn nằm xuống giường ngủ tiếp.

Lý Dục thức dậy từ sớm, trời vừa sáng choang liền mở mắt ra.

Nhưng hắn còn chưa đứng dậy thì giật mình.

A Mộc vẫn cuộn mình như cũ, vẫn mặc nguyên quần áo đi ngủ. A Mộc nằm ở trên giường hắn, một chân gần rớt xuống giường.

Lý Dục nghiêng thân, nhìn kỹ tờ bạc khả nghi được cho là nước miếng trên môi nàng, còn có chút ít nước dính trên ga giường.

Hắn: "..."

Lúc A Mộc ngã xuống đất, chỉ cảm thấy có người đập nàng một đập, vừa ngước mắt lên thì lập tức bối rối.

Nàng lại ở phòng trong!

Còn nằm ở trên giường của người ta!

A Mộc vội vàng nhảy lên, tràn đầy khí lực cười với Lý Dục: "Chào Điện hạ, buổi sáng tốt lành ạ! Ta vào xem người đã dậy chưa."

Lý Dục xuống giường, vươn tay kéo chuông, không đến một lát thì Ngưu Nhị vội vàng chạy vào: "Chủ tử, người dậy rồi?"

Trời vừa mới sáng, Lý Dục liếc nhìn bộ dạng cười ngỏn ngoèn của A Mộc khẽ nhíu mày: "Lập tức biến khỏi mắt ta ngay, nếu không ta sợ ta sẽ không khống chế được mà muốn bóp chết người."

A Mộc chưa bao giờ là kẻ mềm yếu, ngủ một giấc dậy cảm thấy ngoại trừ có hơi trống rỗng ra thì tràn đầy sức lực: "Tuân lệnh!"

Nói xong xoay người chạy ra ngoài.

Bờ vai A Mộc hơi gầy, lúc này hắn mới chú ý tới.

Ngưu Nhị bung bồn nước tới: "Điện hạ, rửa tay đi ạ."

Lý Dục liếc nhìn Ngưu Nhị không đứng thẳng lưng: "Có nhớ chưa?"

Về mặt Ngưu Nhị đau khổ: "Có nhớ, sẽ không dám đánh bạc nữa."

Thật ra lúc ấy có chút tức giận, phần lớn là giận chó đánh mèo, Ngưu Nhị cùng mấy gã sai vặt ở trong phủ thường chơi vài ván nhỏ, đều mở một mắt nhắm một mắt cho qua, chỉ là đáng về được tiện nghi còn khoe mẽ của A Mộc khiến hắn tức giận không thôi.

Quả thật khó hiểu, bất thành lĩnh trong đầu Lý Dục hiện lên sợi dây màu xám A Mộc mang lên xe, cảm thấy biểu hiện lúc đó của A Mộc rất kỳ lạ, y mím môi, nhìn Ngưu Nhị: "Nói Trường Lộ tìm người đến Phủ Dung Lý. Điều tra lai lịch của A Mộc, ngày hôm qua hắn nói mê liên tục gọi a tỷ, tiếp tục canh chừng Hàn Tương Tử, cha con nhà này đều không phải là đèn đã cạn dầu."

Ngưu Nhị ghi hận A Mộc, không tìm được chỗ bắt bới, lúc này đáp một tiếng, lắc lắc cái mông đang còn đau lui ra ngoài.

Lý Dục rửa mặt mặc quần áo xong thì trời đã sáng choang.

Hắn đi đến trước cửa sổ, thở dài một hơi.

Sau cơn mưa trời lại sáng, ánh bình minh giữa bầu trời vạn dặm, trời xanh mây trắng ánh lên màu vàng óng, mặt trời mọc lên ở giữa rừng núi nơi xa xa, vạn vật đều tỉnh dậy. Tâm trạng của Lý Dục bất ngờ tốt lên, buổi tối Trọng Gia cũng không xuất hiện quấy rối, thậm chí còn mơ được một giấc mơ đẹp, trong mơ thiếu niên tuy hứng tình nghịch, liên tục ôm lấy hắn, gọi ca ca, đè lên ngực hắn phát đau, nhưng lại khiến hắn vui về.

Vừa mới ăn điểm tâm, bà mai lập tức tới cửa.

Vườn hoa của phủ Tấn Vương bị nước mưa gội rửa đổi mới, A Mộc đi theo mọi người quý cùng một chỗ không dám ngừng đầu lên.

Tư phục Thiên tử đến xét hỏi, bảo vệ càng thêm chặt chẽ, đi theo cùng còn có bà mai đầu đội hoa hồng, mục đích không cần nói cũng biết.

A Mộc vẫn luôn đi theo sau lưng Lý Dục, nghe bọn họ tán gẫu chuyện dân chúng, đến ngưỡng cửa thì thấy Lý Dục phát tay áo ở sau lưng một cái, nàng liền lùi về sau hai bước rồi lập tức chạy ra.

Lý Mẫn đứng lên, vừa vận bát tại trận.

A Mộc cảm một thanh kiếm gỗ cười đùa hi hi ha ha cùng bé ở sân sau một hồi, Trường Lộ đi ra đưa cho nàng một khối yêu bài*, có thể tự do ra vào phủ Tấn Vương.

(* là lệnh bài treo bên eo á, xem phim cổ trang TQ hay thấy mấy nam nhân hay giắt 1 miếng ngọc ở chỗ hông)

Đây là muốn để nàng tạm thời tránh đi, A Mộc vui vẻ cầm trong tay, vội vàng đi đến cửa sau.

Thái dương ấm áp chiếu lên ngồi, nàng chạy một mạch đến cửa lớn của phủ Thái tử, núp đằng sau một gốc cây già nhìn xung quanh, lại thấy cửa son đóng chặt. Một đại nương bán hạt dẻ rang đi qua cửa trước, A Mộc nháy mắt, chờ đợi có thể có người đi ra, đáng tiếc phủ Thái tử vẫn luôn yên lặng, tường cao phía trước, quả nhiên là không nghe thấy động tĩnh gì.

Trước cửa chính của phủ Thái tử có người canh gác, hôm đó tới đây một lần đã nhớ rõ khung cảnh bên trong phủ viện, ở bên ngoài thì nhìn như tường cao san sát, thật ra bên trong cực kỳ rộng rãi, ban ngày ban mặt tùy tiện leo lên cây, sợ bị người bắt được.

Cuối cùng không có cách nào, A Mộc xoay người rồi đi.

Vốn đang đi dạo ở trên phố, nhắc tới cũng khéo, đi dạo một hồi lại đi đến trước cửa của một y quán, người đi đường không hiểu sao đều ríu rít tránh né, một nhuyển kiệu dừng ở bên đường, đám kiệu phu đứng ở bên cạnh nói chuyện, mấy nha hoàn bà tử đều nhìn ở phía sau, dường như đang đợi người.

Không bao lâu, một lão nô áo xanh còm lưng đi ra.

A Mộc suy nghĩ một chút, lập tức nhận ra ông ta.

Nàng đứng ở giữa đám người, đi lên trước hai bước, quả nhiên Triệu Thủ được người khác đỡ đi ra từ một y quán, nhưng nhìn nàng ta cũng không mấy đáng ngại, mấy nha hoàn bà tử vội vàng nghênh đón, lần này bảo bối của phủ Tướng quân xem như chịu tội, không khỏi cực kỳ thương tiếc, hận không thể chịu đau thay nàng ta.

Cơ hội không thể mất, mất rồi sẽ không trở lại, A Mộc khẽ vỗ ngọc bội đeo bên hông, chen chúc ra khỏi đám người.

Thất lưng Triệu Thủ không có chuyện gì, chỉ bị ngã đau mà thôi, ngược lại bị trật mắt cá chân rồi. Từ nhỏ lớn lên trong kiệu ngao yếu ớt, đương nhiên liên tục kêu đau, ngày hôm qua còn nói gì mà không chịu về phủ Trương quân, trời vừa sáng thì lại nhận được một tin tức chấn động.

A Mộc vừa ra khỏi đám người, nàng ta liền nhìn thấy nàng.

Rất hiển nhiên, nàng ta cực kỳ cao hứng, thậm chí là quên mất chân đau: "A Mộc!"

A Mộc cũng nở nụ cười với nàng ta: "Còn đang suy nghĩ đến phủ Tướng quân thăm cô, không ngờ cô lại đang ở y quán."

Trên mặt Triệu Thủ ửng hồng lên, lúc này cũng đã quên đau chọc nàng, liên tục vẫy tay với nàng: "Có thể coi như gặp được một người khiến ta vui vẻ rồi, người muốn đến thăm ta hả, thật tốt quá!"

A Mộc đi đến trước mặt nàng ta, cố ý giảm thấp âm lượng: "Thật ra là có người nhờ ta đến thăm, ở đây không tiện nói."

Ở trước mặt của người phủ Tướng quân, người không tiện nói có thể có mấy người, đặc biệt là A Mộc luôn ở bên cạnh Lý Dục, Triệu Thù lập tức mơ mộng rất nhiều tình cảm thân thiết thân thiết của ca ca, cười một tiếng, còn hộ ra hai cái răng khểnh: "Ta biết rồi."

Nói xong quay đầu lại, bày ra vẻ mặt nghiêm nghị nói với lão nô: "Vị này là bằng hữu của ta, từng cứu ta trên phố, dẫn hần cùng đi về phủ, ta muốn cảm ơn hần thật tốt."

Lão nô quét mắt nhìn A Mộc, lại giật mình ngây ngốc.

Một thiếu niên đang cười, rất tuấn tú.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Editor: Nana Trang

Phủ Tướng quân thật đúng là đồ sộ.

Phủ uyển được làm mới nhìn không thấy đầu, phóng mắt nhìn xa, núi đá san sát, đình lầu như ở trong sơn thủy, khắp nơi gói xanh xa xăm dính liền chặt chẽ, kỳ hoa rực rỡ, đúng là một cảnh đẹp.

A Mộc nhẹ nhàng dừng bước, chỉ nghe thấy tiếng líu ríu của một con chim không biết tên bay qua đỉnh đầu, bọn nha hoàn đỡ Triệu Thù ở phía sau lưng cuống tay chân diu lấy nàng ta, tiểu cô nương lại nhảy lên nhảy xuống không ngừng ở bên cạnh nàng: "Nhà ta thế nào? Đây là do mời sư phụ mỹ nghệ ở bên Giang Nam tới, toàn bộ Yên kinh không thể nào tìm được chỗ như thế này."

A Mộc cười, chỉ nói một chữ đẹp.

Triệu Thù nhướn mày, cực kỳ đặc ý: "Trong viện của ta có một hồ nước, nuôi rất nhiều loại cá kỳ lạ đấy, đáng tiếc năm nay nuôi hoa sen không được tốt lắm, không thể nhìn thấy được hoa, nếu không ta sẽ dẫn người đi ngắm hoa!"

Nói xong không đợi nàng trả lời thì kinh ngạc đứng lại, nhìn xung quanh kỳ lạ nói với lão nô: "Thật là lạ, nãy nãy ta không quan tâm tới ta thì thôi, sao lại không có ai đi ra đón ta?"

Ngày thường thì là cục cưng nâng trong lòng bàn tay, ngã trật chân một đêm không về lại không có ai ra đón nàng ta.

Lão nô khom người, ánh mắt luôn quét qua trên mặt A Mộc vừa sợ vừa nghi: "Tiểu thư đừng hỏi, chúng ta đi vào trước đi."

Triệu Thù bước bình, đẩy mạnh ông một cái: "Tại sao không để cho ta hỏi, không biết ở đâu ra một đứa con hoang cũng xứng ở trong viện của ta? Nàng ta là kiểu người gì không biết sao? Hiện giờ ta ngã trật chân, đến cả mấy người các người cũng không đặt hai mệ con chúng ta vào trong mắt hả?"

Lão nô cúi đầu, dáng vẻ vô cùng khó xử: "Tiểu thư không biết, từ khi sau khi cô rời đi, Đại tiểu thư khóc đến chết đi sống lại, sáng sớm hôm nay nghe nói phu nhân đi qua thăm không biết nói gì, không lâu sau thì nghĩ quần treo cổ tự tử, may mà được cứu sớm, nếu không người đã không còn!"

Triệu Thù ngạc nhiên: "Mẹ ta đâu?"

Lão nô hèn mọn khom lưng, hai bên tóc mai hoa râm: "Các lão tổ tông đều rất tức giận, Tướng quân tức giận, bảo phu nhân đến từ đường... đến từ đường chịu phạt."

Thì ra là mâu thuẫn nội bộ, những ngọn lửa nhỏ nổi lên ở một góc của phủ Tướng quân, náo loạn đến gà chó không yên.

A Mộc lạnh lùng nhếch môi, nhìn đồng tử tối đen của lão nô.

Triệu Thù vừa nghe thấy mẫu thân quỳ ở từ đường thì lập tức sốt ruột: "Mau mau đỡ ta đến từ đường! Cha ta thật sự hồ đồ rồi!"

Trong nhà nàng ta gặp chuyện nên không quan tâm đến A Mộc nữa, nàng cũng vui vẻ đi theo sau lưng một đồng nha hoàn, từ đường Triệu gia nằm ở một góc của hậu viện, đi theo bước chân vội vàng của Triệu Thù, A Mộc đi qua cửa chính từ đường, đi qua phòng chính, phòng ngoài thẳng đến nhà giữa, trực giác dường như đã có mấy đôi.

Trí nhớ khi còn bé bất chợt hiện lên.

Ở phủ Mộc Vương cũng có từ đường. A Mộc tình nghịch từng bò lên cây cột ở bên trong, khi đó nàng bị mẹ nàng cầm cây chổi lông gà đuổi theo đánh nàng. A Mộc ngược mắt, lại nhìn thấy ở giữa bài vị liệt tổ liệt tông Triệu gia có đặt một thanh kiếm dài, trên vỏ của cây kiếm dài kia đều khắc hoa văn tối, kiếm tuế là hình con cá dài có màu đỏ sẫm.

A Mộc nhìn chăm chăm mặt trên thật lâu, không hề nhúc nhích tí nào.

Nàng cũng có một thanh kiếm nhỏ, nếu không có gì ngoài ý muốn thì trên thân kiếm có khắc chữ.

Cây kiếm dài thẳng tắp cắm ở phía trước kiếm cách*, đằng trước là một bài vị màu tối không chữ, A Mộc nghiêng rằng.

(* là bộ phận xem như bảo vệ tay, nằm giữa thân kiếm và chuôi kiếm)

Quả nhiên Lâm thị quý ở từ đường. Triệu Thủ đã gấp đến độ khóc lên, đi khắp khiêng nhào vào trong vòng ôm của mẫu thân: "Mẹ, sao giờ lại thế này? Phủ Tướng quân thay đổi rồi sao? Ông ấy vẫn còn là cha con sao? Chỉ vì một đứa con riêng ư? Chiếm viện của con còn mồn giết chết con!"

Nữ nhân toàn thân áo trắng, một tay ôm con gái, ánh mắt mờ mịt: "Đúng vậy, cha con làm sao vậy?"

Động tác nhào qua này khiến mắt cá chân Triệu Thủ sinh đau, nàng ta lập tức kêu lên, lúc này Lâm thị mới nhớ tới con gái bị thương, đau lòng không kiềm được, ngược mắt nhìn lão nô: "Tài thúc, Thủ nhi bị thương, đưa con bé đến phòng của ta trước đi, cẩn thận chăm sóc đừng để nó làm loạn, lúc này trong phủ đã đủ loạn rồi."

Nói xong thì quay đầu lại nhìn thấy A Mộc, mặt bà không khỏi biến sắc: "Sao hắn lại ở đây?"

Lúc này Triệu Thủ mới nhớ tới A Mộc, bèn cuống quýt bảo vệ nói: "A Mộc từng cứu con hai lần ở trên phố, con muốn cảm ơn hắn!"

Đương nhiên Lâm thị vẫn còn nhớ, "hắn" là thiếu niên bên cạnh Lý Dục, cũng chỉ là một tùy tùng.

Lúc này thật sự không nên có dính liếu gì với phủ Tấn Vương, nhất là ở trước mặt lão gia nô của Triệu gia, bà vuốt ve mặt con gái, lập tức nhủ mảy: "Con là con gái lại càn quấy như vậy, nếu muốn cảm ơn thì cho hắn chút bạc là được rồi, dẫn về nhà làm gì!"

Triệu Thủ còn muốn nói gì đó, bà trầm mặt nói: "Nghe lời mẹ! Tài thúc, tiễn khách."

Trong từ đường này đặt bài vị liệt tổ liệt tông Triệu gia, A Mộc nhìn chung quanh một vòng, không khỏi cười nhạo, trong viện xây dựng đẹp như vậy, bên trong từ đường của Triệu gia còn bày đồ của phủ Mộc Vương nàng, thật biết điều.

Triệu Thủ vẫn muốn biết ca ca nói gì với nàng ta, đương nhiên không đồng ý.

Nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của mẫu thân, nàng ta không dám cãi lời, miễn cưỡng cười cười với A Mộc, được nha hoàn dìu đỡ đứng lên, tiểu cô nương cực kì ảo não nhìn A Mộc: "A Mộc, người về trước đi, ngày khác ta lại sẽ mời người đến."

A Mộc cười cười, cũng không để ý, đi theo Tài thúc ra ngoài.

Bầu trời xanh thẳm, trong sân phủ Tướng quân có thể lơ mơ nghe thấy tiếng khóc ở nơi nào đó, Tài thúc thỉnh thoảng quay đầu nhìn nàng: "Vị công tử này là con nhà ai vậy, lão nô đi theo Tướng quân nhiều năm, chưa từng nhìn thấy ở Yên kinh."

A Mộc thân nhiên liếc nhìn ông ta, ánh mắt lại có ý cười nhân nhật: "Cũng bình thường mà, cháu ở Yên kinh nhiều năm rồi cũng chưa từng đi qua phủ Tướng quân."

Tài thúc đưa nàng đến cửa chính, không muốn để người ngoài truyền bá chuyện trong phủ, nhưng trong lúc nhất thời không biết thân phận của A Mộc, đành phải khom lưng cung kính.

A Mộc đứng ở cửa lớn phủ Tướng quân, nhận cái cúi đầu này của ông, quay đầu nhìn quanh.

Gò má A Mộc tuấn tú, càng khiến Tài thúc kinh hãi, cửa son chậm rãi đóng lại, sau cùng vẫn là hai thế giới khác biệt, không thể đứng cùng lúc đi cùng đường. A Mộc chỉ cảm thấy buồn cười, đồ của phủ Mộc Vương nàng, người của phủ Mộc Vương nàng, hiện tại cho dù Triệu Thị giữ lại thì như thế nào, ông ta muốn giảm chút cảm giác áy náy trong lòng sao?

Nhưng người chết không thể sống lại, tội a tỳ chịu cũng không thể xóa đi.

Mối hận nàng đối với nam nhân này chỉ tăng chứ không giảm, bên trong tường cao kia, là lâm viên được thiết kế xa hoa lộng lẫy, giống như Triệu Thủ nói vậy, còn mời sư phụ mỹ nghệ ở Giang Nam đến, ân huệ sủng ái này có thể nói là Đại Tướng quân đệ nhất đương triều rồi.

Nam nhân như vậy, nghĩ đến ý nghĩ trước đây muốn giết chết ông là xong hết mọi chuyện, quả thật quá buồn cười rồi.

Phủ Mộc Vương đã không còn tồn tại, quân Mộc gia chia rẽ tứ phương, phủ viện và gia thế của Mộc gia đều tan thành mây khói theo trận lửa lớn đó, còn người khôi xương, nếu như chỉ giết chết là hết thì quá tiện nghi cho ông ta rồi.

A Mộc đi ở trên phố, chung quanh đều là người đi đường.

Qua đường vội vàng, ngựa xe như nước, nàng ngước mặt lên, giữa trời đất này, đột nhiên cảm thấy mình nhỏ bé đến mức không thể nhỏ bé hơn.

Yếu kém đến mức không thể yếu hơn.

Đang phiên muộn, một chiếc xe ngựa ở phía sau chậm rãi chạy đến, A Mộc bàng hoàng ở trên đường, quay đầu lại nhìn chiếc xe ngựa.

Chẳng mấy chốc, Triệu Vạn nhô đầu ra khỏi xe: "A Mộc! Thật sự là ngươi!" Nàng ta vén rèm xe lên nhảy xuống xe ngựa đang chạy chậm trên đường, chạy ba năm bước đến bên cạnh nàng: "Ta còn tưởng rằng ta hoa mắt đấy!"

Nói xong thì xoay một vòng ở trước mặt nàng, trang phục không giống như trước kia, cả người thiếu nữ mặc hồ phục, trên khuôn mặt nhỏ tròn còn có ý điểm chút mai, cực kỳ đáng yêu.

A Mộc liếc nhìn nàng ta từ trên xuống dưới: "Ôi, ai thế này!"

Triệu Vạn liếc nàng một cái, tiến lên ôm lấy tay nàng: "Đáng ghét, thấy ta mặc hồ phục thế nào! Đẹp chứ!"

Xem ra nàng ta ở bên cạnh Phù Tô cũng không tồi, A Mộc im lặng nhìn nàng ta: "Đẹp lắm."

Triệu Vạn nghe thấy lời tán dương của nàng thì lúc này giậm chân, ghé vào bên tai nàng nói nhỏ: "Thái tử điện hạ đối với ta khá tốt, Xuân Mai tỷ tỷ cũng đối tốt với ta, còn nói một tháng trừ chi phí ăn mặc ra thì còn cấp thêm cho ta mấy lượng bạc đấy!"

A Mộc liếc mắt: "Lúc nào cũng có nguyên bảo lớn từ trên trời rơi xuống đập vào người ngu ngốc, bị người ta bán còn đếm tiền giúp người ta, biết nói ai không, là nói loại người như ngươi đây, trời sinh thiếu tâm nhân."

Triệu Vạn vốn đang cười tươi như hoa, nghe nàng nói câu này thì lập tức nhảy dựng lên đánh nàng, đôi tay trắng nõn của thiếu nữ đánh lên bả vai của thiếu niên, nhưng dưới chân A Mộc như mọc rễ, chẳng mấy may nhúc nhích, cứ mặc cho nàng ta đánh, đánh mãi đến khi nàng ta chảy nước mắt xuống, lúc này mới bắt lấy cổ tay của nàng ta cầm trong tay.

Tiểu cô nương rút nước mắt mím môi: "A Mộc, ngươi là đồ khốn!"

A Mộc lại ngước mắt nhìn về phía xe ngựa, màn xe đã bị đẩy ra, có thể nhìn thấy nam nhân híp mắt phượng lại, dáng vẻ có chút hứng thú nhìn nàng.

Phù Tô cười: "A Mộc đi đâu đấy, ta tiễn ngươi một đoạn."

A Mộc tiến lên trước hai bước, khom người với hấn ta: "Tạ điện hạ, chỉ là ta có mấy lời muốn nói với Điện hạ, có thể để Vạn Vạn về trước được không, đã lâu rồi nàng ấy vẫn chưa về, Triệu di nương rất nhớ nàng ấy."

Ánh mắt của nam nhân khẽ lướt qua tay hai người đang cầm nhau: "Được, ngươi lên xe đi."

Triệu Vạn không rõ, tại sao phải để nàng ta đi trước, nhưng A Mộc véo sau lưng một nàng ta một cái, nàng ta ngẫm hiểu rõ, mặc dù hiểu kỳ nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời.

Xe ngựa đi rất ổn định, thiếu niên vừa lên xe, Xuân Mai bên trong xe liền thả màn xe xuống, ngăn cách tất cả ánh mắt bên ngoài, trời nắng nhưng may mà không thấy quá nóng, nên không hề có cảm giác oi bức.

A Mộc nhìn thẳng vào nam nhân, hơi ngẩng mặt lên: "Mặc kệ mục đích của Điện hạ là gì, ta hi vọng Điện hạ có thể hiểu rõ, cháu cháu nhỏ như Triệu Vạn hoàn toàn không giúp gì được cho người."

Phù Tô hơi nghiêng người, vươn tay qua chụp lấy ngọc bội trên người A Mộc.

Mười ngón tay của nam nhân thon dài, khớp xương rõ ràng, ống tay áo bó chặt cổ tay, cả người hồ phục càng lộ ra vùng eo thon, trên mặt đai lưng còn khảm ngọc thạch, phôi thêm một ngọc bội linh, hết sức lộng lẫy.

Hắn khẽ vuốt thân ngọc, khẽ nhếch môi: "Khởi ngọc này, thật sự bây giờ ta có thể tặng cho ngươi đồ tốt nhất rồi."

A Mộc vung tay áo phát nhẹ tay hấn: "Nếu đã cho ta, vậy chính là đồ của ta, Điện hạ có lời nói thẳng."

Về mặt A Mộc phòng bị, ánh mắt không vui.

Phù Tô thờ dài, đột nhiên không biết nên nói từ đâu, qua vài lần tiếp xúc, đại khái hắn đã hiểu tính tình của A Mộc, trong lòng của tảng đá này, e rằng quan niệm thị phi thù nhà hận nước đều không bằng một a tỷ của "hắn", trong đôi mắt to đen lánh kia, mát lạnh đến đặc biệt động lòng người.

Trí nhớ từ từ hiện ra, hắn liền nở nụ cười.

A Mộc nhìn hắn, bắt đầu suy đoán lung tung: "Dường như tâm trạng Điện hạ rất tốt, là vì sắp được về Triệu quốc sao?"

Phù Tô lắc đầu: "Không, lúc này mà để Triệu Thị đưa về, ta nào còn mạng trở về Triệu quốc? Chỉ sợ ông ta sẽ đạp lên thi thể của ta một đường tiến đánh sang mới đúng."

A Mộc nhú mày: "Ta không hiểu."

Phù Tô vô cùng kiên nhẫn: "Đội sang Đông lương thảo không đủ lại hỏi Triệu, mới là thượng sách."

Lương thảo không đủ sẽ không đánh, A Mộc đột nhiên hiểu ra, hiện tại mấy đội ngũ kia vẫn đang rối rắm nên chiến như thế nào, mà Thái tử Phù Tô là nhân vật mấu chốt trong đó, thật ra hẳn là miếng thịt trên thớt gỗ, không có chút do con người.

Nàng nhướn mày: "Nhưng ta nghe nói thời gian hồi Triệu đã định rồi mà."

A Mộc hơi có chút há hê mà nhìn hẳn, thậm chí trong mắt còn mang theo chút tinh ranh.

Phù Tô hơi giật mình, chợt nhớ tới một việc, vươn tay lên trước gầy gầy đầu mũi A Mộc: "Được rồi, ta kể cho A Mộc nghe một chuyện cũ vô cùng dọa người, thế nào?"

A Mộc nhìn hẳn tựa như nhìn một câu chuyện cười: "..."

Nam nhân giống như bị nghiền lại gầy một cái: "Thật ra ta đã từng thấy người lúc nhỏ."

A Mộc phụt cười ra tiếng: "Điện hạ, điều này dọa người chỗ nào?"

Phù Tô suy nghĩ một chút, vươn tay làm dấu chiều cao: "Lúc người chừng này, ở phủ Mộc Vương."

A Mộc không cười được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Editor: Nana Trang

Thật sự đến mùa mưa rồi, trời nắng nói thay đổi là thay đổi ngay.

Vừa rồi vẫn còn trời xanh mây trắng, nay chỉ một lát thì gió nam lại thổi lên.

Mây đen ùn ùn cuốn tới mang theo ánh chớp ở chân trời, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng sấm chớp ầm ầm.

Xe ngựa đã dừng ở đầu hẻm một lúc lâu, nam nhân cầm cây quạt nhẹ nhàng gõ ở lòng bàn tay, trong mắt toàn là ý cười.

Phù Tô: "Nói tới đâu rồi nhỉ? À đúng rồi, lúc nhỏ người thật đúng là bướng bỉnh, khi đó hai bàn tay nhỏ đều là thịt, luôn muốn ai đó ôm mình, mà khi không có ai ôm người sẽ khóc, nước mắt giống như mưa tháng này, nói đến là đến."

Bên tai tựa như truyền đến một tiếng sấm, A Mộc dựa sát vào vách xe, một tay vịn chặt góc xe ở sau lưng, chỉ cảm thấy toàn thân đều căng lên, cực kỳ giống người gỗ, sau một lúc lâu, nàng mới nghe thấy tiếng mình phát ra: "Điện hạ thật sự thích nói giỡn, phủ Mộc Vương mà người nói ta từng nghe qua, đó là Mộc gia Triệu quốc, sao thể thấy ta ở đó được."

Sắc mặt A Mộc vẫn như cũ, là chỉ đầu ngón tay ở góc xe đã hơi trắng.

Tiếng sấm đến gần, nam nhân làm như không nghe thấy lời của nàng, vẫn nói: "Nếu không có tin tức xác thực, sợ rằng sẽ không nghe tới, hậu nhân của Mộc Quốc công lại ở Tề quốc, hơn nữa nàng ấy lại sống dưới mí mắt của cha ruột."

Nói đến ba chữ Mộc Quốc công, về mặt A Mộc khẽ biến đổi.

Phủ Mộc Vương chính xác mà nói là phủ Quốc Công, người đời trước Mộc gia lập được công lao hiển hách khi khai triều Triệu quốc, lập tức vinh sùng một đời.

Sau đó vật đổi sao dời, mặc dù Thiên tử làm trăm điều, nhưng ở Triệu quốc ai nói tới quân Mộc gia đều không khỏi sùng bái đủ điều.

Sinh ở trong nhà như vậy, vốn là thiên chi kiêu nữ thích gì được nấy, A Mộc âm thầm dần con giận dữ xuống, đánh chết cũng không thừa nhận: "Ta thật sự nghe không hiểu Điện hạ đang nói cái gì."

Phù Tô vô cùng kiên nhẫn, ánh mắt nhợt nhạt: "Người nghe thấy là được rồi, Triệu Thị là Đại tướng của Tề quốc, từng lập được công lao hiển hách khi đánh trận chiến Tề Triệu, nếu nói cái này là công lao hiển hách thì năm đó chuyện phủ Mộc Vương để lộ quân tình, Thiên tử giận dữ, nhưng giấy niêm phong còn chưa tới thì phủ Mộc Vương đã xảy ra biến cố, Triệu quốc tổn thương nặng nề."

A Mộc ngược mắt, bình tĩnh nhìn hấn: "Nếu ta là hậu nhân của Mộc Vương phủ Triệu quốc người, ta nhất định phải lóc thịt người trước!"

Ngữ điệu của nàng rất nhẹ, tựa như thật sự đang nói chuyện với người khác vậy.

Lúc này dù cho xuất khẩu cuồng ngôn, Phù Tô cũng không chút để ý: "Tại sao vậy?"

A Mộc nhìn hấn: "Người đoán xem?"

Phù Tô thật sự nhìn không được cười: "A Mộc, người biết không, so với người lúc nhỏ, người bây giờ thật sự rất không đáng yêu. Người nói người cũng biết thương hương tiếc ngọc một tiểu cô nương, vậy sao không biết tự thương lấy mình, điều này khiến ta rất đau lòng."

Giọt mưa tí tích rơi lên xe ngựa, ánh mắt A Mộc lạnh băng: "Vây tuyệt đối không vui về chút nào."

Nam nhân chống cằm, sắc mặt nghiêm túc: "Tức giận? Hừm? Thật ra ta cũng cảm thấy có chút không cười nổi, Triệu Thị thành danh sau một trận chiến, trở về cưới vợ sinh con hiếu thuận cha mẹ đường làm quan thuận lợi, người như vậy, người cảm thấy một kiếm giết chết ông ta rồi, hay là khiến ông ta thân bại danh liệt, hai bàn tay trắng rồi giết ông ta sẽ tốt hơn?"

A Mộc mím môi, trên khuôn mặt tuấn tú đều là vẻ lạnh nhạt: "Làm phiên Điện hạ tiền ta một đoạn, nên trở về phủ Tấn Vương rồi."

Đương nhiên Phù Tô cũng không miễn cưỡng, lúc vén màn bảo xa phu đánh xe, nghe tiếng mưa rơi mới thả màn xuống: "Hôm nay là lần cuối ta nói lời này với người, cũng đóng một cái kết với người, thật ra trước đó ta cũng không biết người còn sống, chỉ là có người phát hiện tử ty của người, trên dưới phủ Mộc Vương hơn một trăm miệng ăn cũng không phải chết hết, trên đời này người còn có người thân tồn tại, người đó oán hận Triệu Thị, sau khi đi theo ta đến Tề quốc thì âm mưu ám sát Triệu Thị." Giọng nam nhân rất nhẹ, ánh mắt lại sáng quắc, "Kết quả thần xui quỷ khiến sao không giết được Triệu Thị, nhưng lại phát hiện a tử người ở hội chùa thì sinh lòng nghi ngờ, trên đời này sao có thể có hai người giống nhau đến vậy, cho dù không dám tin nhưng về sau cũng thật sự kết luận nàng ấy chính là Đại tiểu thư Mộc Kiếm Anh của phủ Mộc Vương."

A Mộc không hề trả lời.

Phù Tô khẽ thở dài: "Mặc cho ai thấy mỹ nhân như tử ty người sinh sống ở Phủ Dung Lý đều sẽ đau lòng, huống chi là là cậu ruột của nàng ấy."

A Mộc nghe những lời này như đã chết lặng: "Chuyện cũ này rất không có ý nghĩa, nếu theo như người nói, phủ Mộc Vương vẫn còn có nam nhân chưa chết, suốt những năm qua ông ta đã gì chứ, phủ Mộc Vương sớm đã không còn tồn tại rồi, hiện tại lại đột nhiên nhảy ra, thật sự không có ý nghĩa."

Phù Tô gật đầu: "Tham sống sợ chết quả thực rất mất khí phách của nam nhân, nhưng chịu nhục chung quy vẫn muốn lật lại bản án của phủ Mộc Vương, báo thù rửa hận rồi quay về triều, chẳng phải rất tốt sao?"

A Mộc nhìn vào ánh mắt hấn, trong đầu trống rỗng.

Chỉ có tiếng mưa rơi tí tích ngoài kia giống như ở bên tai, thật sự là thời tiết gặp quỷ mà, ngày ngày trời mưa, khiến cho người ta bồn chồn không thôi.

Thấy nàng không nói gì, Phù Tô tiếp tục nói: "A Mộc, từ khi biết được người và a tử còn sống, cậu của người rất vui mừng, vốn nói là chờ người mười sáu tuổi, mùa đông năm nay sẽ dẫn người đi, nhưng hiện tại kế hoạch có biến, đại quân Tề quốc rục rịch góc đầu dãy, giả sử nếu thật sự hai nước giao chiến, đừng nói ta và người không thể hồi Triệu, chỉ sợ Triệu quốc cũng không còn tồn tại nữa."

Đầu A Mộc ông ông một tiếng, hôm nay chính là sinh nhật của nàng.

Lời trước đó a tử nói với nàng vẫn còn văng vẳng bên tai, tử ấy nói chờ nàng mười sáu tuổi sẽ đưa nàng về, hóa ra chuyện là như vậy.

A tử đã sớm giữ lại đường lui cho nàng, còn bản thân tử ấy thì lại ôm lấy quyết tâm phải chết khi đi ám sát Triệu Thị, mấy năm nay... mấy năm nay a tử chịu nhiều đau khổ, tựa như có một cái gai gỗ ở trong lòng nàng.

Nàng gần như dùng hết sức lực mới miễn cưỡng giữ thế ngồi: "Người nói gì? Dẫn ta trở về Triệu quốc?"

Phù Tô gật đầu: "Cùng với cậu của người, trọng chấn quân uy của quân Mộc gia, đợi khi ta trở về Triệu quốc nhất định sẽ giải tội cho Mộc gia, cũng có thể quyết phân cao thấp với Triệu Thị, thế nào?"

A Mộc: "Bảo vệ Triệu quốc người độc chiếm thiên hạ, không thể nào."

Phù Tô thấy nàng đã buông lỏng, càng rèn sắt khi còn nóng, cầm miếng ngọc bên hông A Mộc lần nữa: "Miếng ngọc này là vật bên người của mẫu thân ta, Phù Tô có thể lấy tên mẫu thân ra nhìn trời tuyên thệ, giữ lại hậu vị sau này, thế nào?"

A Mộc phát tay cướp ngọc bội của mình về: "Nếu ta là Điện hạ, nhất định sẽ không tuyên thệ điều này, có thể nhìn thấy Điện hạ là người bạc tình bạc nghĩa." Nàng ngồi vững người ở trong xe ngựa xóc nảy, chỉ cảm thấy dưới thân khó chịu, không khỏi nổi cáu: "Hiện tại ngay cả tự do Điện hạ cũng không

có, giữ hậu vị gì đó, ai mà thèm, hơn nữa một nam nhi nhỏ bé như ta thật sự kì quái... Chẳng qua ta chỉ tò mò, tại sao tìm ta hết lần này tới lần khác, có lời thì nói thẳng, ta ghét lời nói vòng vo."

Phù Tô nhướng mày: "Hiện tại Tề quốc hòa hay chiến đều không phải lúc, chỉ có thể kéo dài ba tháng, vừa vào đông có thể tạo thế lực hồi Triệu, Thiên tử Tề quốc rõ ràng là do dự, thật ra đã sớm bị Triệu Thị đánh động, mà bây giờ chỉ có một người duy nhất có thể thay đổi tâm ý của ông ta, chính là cha nuôi Hàn Tương Tử của ngươi."

A Mộc: "Có liên quan gì tới cha nuôi ta?"

Phù Tô: "Ngươi chỉ cần biết là Hàn Tương Tử có thể thay đổi thánh ý là được rồi, bây giờ có thể thuyết phục ông ta cũng chỉ có một mình ngươi."

Quanh quẩn một vòng lớn như vậy, lại trở về chỗ của nàng.

Thủ nước hận nhà gì đó đều kém xa một sợi tóc của a tỷ, A Mộc tự có cân nhắc, giả ngu luôn luôn là tác phong của nàng, nghe một tiếng thờ dài của xa phu ở trong tiếng mưa rơi, lúc này nàng mới ngước mắt, trong mắt sớm đã khôi phục lại ý cười trước đó, vô cùng chất phác nói: "Ồ, thuyết phục thế nào?"

Phù Tô hơi giật mình: "Thuyết phục Hàn đại phu đứng về phía ta."

A Mộc vỗ đùi một cái, hoạt động gân cốt chút: "Thật sự nghe không hiểu người nói gì cả, nghe Điện hạ kể một câu chuyện xưa, vất vả cho người rồi!"

Nói xong thì muốn xuống xe.

Phù Tô bỗng nổi giận: "A Mộc!"

A Mộc vén màn ra, bên ngoài mưa to tầm tã, ào ào thật sự không nể mặt ai.

Nàng hơi do dự một lát, ôm đầu quay lại: "Lấy lời tuyên thệ quan trọng nhất của mẫu thân, cẩn thận bị thiên lôi đánh."

Nhắc tới thật khỏe, vừa dứt lời, tiếng sấm đình tai vang dội ở đình đầu, dọa cho A Mộc sợ tới mức bất chấp mưa hay không mưa lớn, nhảy xuống xe chạy về hướng cửa chính của phủ Tấn Vương. Những ngày này người của phủ Tấn Vương đều biết nàng, nên cũng không cản nàng để nàng vào trong.

Phù Tô bị bỏ rơi ngồi trên xe, hai ngón tay vén màn xe, trên mặt có chút tức giận.

Đáng tiếc cửa chính của phủ Tấn Vương chẳng mấy chốc đóng lại, bóng dáng của A Mộc từ từ biến mất, hán chỉ có thả mạnh màn xuống, lên đường hỏi phủ.

Lại nói đến A Mộc, quả nhiên là bị mưa lớn xối ướt toàn thân không nói, tiếng sấm trên đình đầu chấn động đến hai lỗ tai nàng phát tê.

Đến sân sau, vừa mới đứng trước cửa thì nghe thấy một tiếng lạch cạch, không biết bên trong có thứ gì đó rơi xuống đất, sau đó tiếng Ngưu Nhị và Trường Lộ cầu gia gia kiện nãi nãi vang lên, A Mộc xô cửa đi vào trong, mang theo nước mưa đầy đất.

Ngưu Nhị nghe thấy tiếng vang thì vội vàng hô một tiếng ai đó, A Mộc cởi giày, mang đôi tất ướt nhẹp đi vào trong: "Là ta, sao vậy?"

Ngưu Nhị nhanh chóng gọi nàng: "A Mộc ngươi mau vào đây! Chủ tử phát bệnh rồi!"

Đương nhiên, bọn họ không giống như A Mộc phân chia Lý Dục và Trọng Gia, bọn họ đều cho rằng sự xuất hiện của Trọng Gia là bệnh.

Trong cảm nhận của bọn họ, bệnh của vị Thế tử cao cao tại thượng kia phạm phải, không chỉ riêng bọn họ nghĩ như vậy mà ngay cả Tấn Vương Lý Hạo cũng nghĩ thế.

Mưa lớn nên hơi lạnh, A Mộc ướt đầm cả người, nhanh chóng đi tới: "Ngưu Nhị ca, giúp ta chuẩn bị nước nóng."

Đi đến phòng trong, lúc này mới phát hiện quả nhiên trên giường có một cục chần tròn.

Trường Lộ đi vòng vòng ở bên giường, trên mặt đất là một tấm bình phong bị ngã, Đẳng Lan cúi đầu đứng im tại chỗ không nhúc nhích, còn Ngưu Nhị thấy nàng như thấy cứu tinh, nhìn đáng vẻ như quý của nàng thì đi nhanh: "Được được được, ngươi đỡ dành Điện hạ cho tốt, ta đi nấu nước làm gì cũng được."

Trường Lộ quay đầu lại liếc nhìn Đẳng Lan: "Thế tử không thích nữ tử tới gần, cô đi ra ngoài trước đi."

Đẳng Lan cũng bị dọa không nhẹ, nhanh chóng cúi đầu lui ra ngoài.

A Mộc bị bệnh vẫn chưa khỏi, lúc này dầm mưa chỉ cảm thấy khắp người như đi trên mây.

Nàng còn muốn nhanh chóng tắm rửa, thay quần áo và dây vải sạch sẽ, điều kiện tiên quyết chính là phải đỡ dành Lý Trọng Gia ngủ trước, dùng cái miệng của hán đầu ôi hết mọi người đi mới có thể thanh tịnh an toàn. Vừa rồi khi ở trên xe chú tâm nghe Phù Tô nói chuyện nên quên mất mưa đông ở bên ngoài, nhưng tiếng sấm lúc xuống xe ngựa thật sự khiến nàng sợ tới mức hai chân như nhũn ra.

Lý Trọng Gia che kín cả người, lúc này không chịu nổi nữa bèn chui ra.

A Mộc lau mặt, ra sức vuốt vuốt, sau đó bò lên giường, liều mạng ôm lấy hân: "Điện hạ, Điện hạ! Mau cứu A Mộc! Ta cũng sợ phải làm sao đây!"

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Editor: Nana Trang

Xem ra Trọng Gia bị dọa sợ rồi.

Hân ôm A Mộc rất lâu, lúc này mới bình tĩnh lại.

A Mộc vẫn luôn ở bên hân, sau đó thì nằm xuống cùng hân.

Tiếp đó nương theo tiếng mưa rơi, nam nhân ngủ thiếp đi.

Nhưng A Mộc không ngủ được.

A Mộc nhìn một vệt đỏ trên đệm giường, quả thật sắp điên tới nơi rồi.

May mắn trong phòng không có người khác, nàng nhanh chóng xử lý xong, bên ngoài có nước ấm Nguru Nhị nấu cho xem chừng cũng sắp nguội rồi, nàng chịu đựng tắm rửa, một mình trốn sau tấm bình phong thay dây vải, thay quần áo mới đỡ hơn chút.

Còn một đồng đồ kia, dây vải thì ném vào chậu than đốt rụi, còn quần áo thì gom lại một chỗ. Mưa lớn bên ngoài cuối cùng cũng nhỏ dần, từng giọt tí tách rơi không ngừng. Trong sân chỉ có tiếng mưa rơi tí tách, mấy nha hoàn đứng ở dưới mái hiên giặt quần áo khẽ nói đôi lời, đôi khi một hai tiếng cười bật ra, A Mộc bước nhanh tới, có nha hoàn quen biết kêu nàng một tiếng, nàng cười cười đáp lại. Đi vào phòng giặt đồ, vài nha hoàn bên trong đang giặt quần áo, thấy là nàng thì nhanh chóng muốn giành lấy y phục qua giặt, làm A Mộc sợ tới mức vội vàng nhét vào chậu, tự mình bỏ lên.

Chộc cho mọi người cười khanh khách, vừa vặn Đẳng Lan đi từ bên ngoài vào: "Tiểu công tử, người muốn làm gì vậy?"

A Mộc ôm chặt chậu quần áo: "Không sao, muốn hoạt động gân cốt một chút, ta tự giặt quần áo của mình, tỷ chuẩn bị nước ấm giúp ta."

Đẳng Lan hỏi nhiều, trách mắng tiểu nha đầu đôi câu, yên lặng đi múc nước.

Một bên mặt của nàng ta có hơi sưng, A Mộc ôm chậu đi theo sau lưng nàng ta: "Mặt tỷ sao vậy?"

Đẳng Lan nhắc thùng gỗ cúi đầu múc nước: "Là ta quá phận, lúc Thế tử đẩy ta thì đụng vào tường."

Đương nhiên A Mộc đã lĩnh giáo qua sức lực của Trọng Gia, yên lặng đau lòng thay nàng ấy: "Rõ là khổ cho tỷ tỷ mà, nếu sau này Điện hạ không gọi tỷ thì tỷ đừng đi đến trước mặt hân."

Đẳng Lan ừ một tiếng, mím môi.

Lúc bình thường Lý Dục còn tốt chút, một khi trở thành Trọng Gia rồi, vô cùng nhất ghét nữ tử chạm vào.

Liên Đệ lần trước muốn bò lên giường đã bị người ta trực tiếp nhấn vào trong nước.

A Mộc nhận thùng nước từ Đẳng Lan, đặt ở một bên, ngồi xuống bàn gỗ bắt đầu giặt quần áo, những thứ khác không quan trọng, quan trọng là mặc dù ngực nàng phát triển không lớn lắm, nhưng bánh bao hấp vẫn phải có, ngày thường vì đề cẳng bằng phẳng nên nàng luôn dùng vải buộc lại, sao có thể tùy tiện để người khác nhìn thấy. Tự mình lặng lẽ giặt sạch rồi phơi cùng một chỗ với quần áo của những người khác, sau đó thì rút vô trước là được. Giặt quần áo một hồi thì rốt cuộc mưa cũng ngừng, không biết là ai kêu cầu vồng xuất hiện, mấy nha hoàn đều chạy đi.

A Mộc vội vàng đi phơi quần áo, kệ phơi quần áo ở sân sau đều là nước mưa.

Nàng kéo một áo, giũ ráo nước, vừa mới bắt lên kệ thì Đẳng Lan lại xông ra, yên lặng phơi giúp nàng.

Giữa bầu trời, cầu vồng cong cong hiện ra ngay trước mắt, A Mộc đưa tay chỉ: "Đẳng Lan tỷ tỷ, tỷ nhìn xem, đẹp thật!"

Đẳng Lan ngước mắt lên nhìn, "Ừ, năm nay là lần đầu tiên xuất hiện."

A Mộc thừa dịp nàng ấy ngược mặt lên thì lấy miếng vải quần ngực kẹp dưới mặt áo, phơi lên kệ, nhìn từ phía ngoài hoàn toàn không nhìn thấy.

Đằng Lan là một người cứng nhắc, không hề hoạt bát, nói cũng không nhiều, giúp nàng phơi quần áo xong thì lại yên lặng đi theo phía sau nàng. Nguru Nhị và tiểu tư khác xử lý nước mưa ở trong hậu viện, có nhiều chỗ toàn là bùn đất, A Mộc đưa chậu cho Đằng Lan, cô nương này không hề để ý, cứ thế đi vào trong hố bùn, lúc nhấc chân lên thì cả đôi giày đều bị bẩn.

Nguru Nhị cười hì hì.

Lúc đầu A Mộc cũng không nấy để ý, nhưng Đằng Lan đi chưa được bao xa, Nguru Nhị oa oa nói.

Gã này ở trong đám tiểu tư cũng coi như là người đứng đầu: "Đám nữ mang giày rách, các người từng thấy chưa!"

(* ở đây là thấy từ đám nữ và giày rách đều cùng 2 chữ 破鞋 [pòxié])

A Mộc không biết ngọn nguồn trước kia của Đằng Lan, nhưng nàng trời sinh là một người bao che khuyết điểm, nhất là đối với nữ tử, từ trước đến nay đều có ba phần thương tiếc, vừa nghe thấy mấy lời này, Nguru Nhị cười đến mức hết sức khoa trương thì càng tức giận không thôi.

A Mộc đẩy Đằng Lan đi về trước, rồi đi đến bên người Nguru Nhị: "Nguru Nhị ca, chuyện gì mà buồn cười thế!"

Bóng lưng Đằng Lan dường như run lên, Nguru Nhị sờ cảm liếm môi: "Vậy là người không biết rồi, nàng ta chính là đám nữ, là loại rác rưởi!"

A Mộc cười, bất ngờ nàng đá một đá vào khuỷu chân của hắn ta, Nguru Nhị phịch một tiếng quỵ xuống đất, mấy tiểu tư khác cuống quýt kêu lên: "Người làm gì thế!"

Nàng muốn làm gì?

Động tác của A Mộc mau lẹ, bắt lấy hai tay Nguru Nhị kẹp ra sau, rút thắt lưng của hắn ta trói hai tay lại.

Nguru Nhị giãy dụa không ngớt, lại đứng dậy không được, chỉ quỳ trên đất kêu la xin tha.

A Mộc đá lên mông hắn ta một cái, khiến hắn ta ngã vào vũng nước, cả khuôn mặt đều là bùn: "Lần trước Điện hạ đánh người hai mươi bản quyền nhanh thế à? Có phải mông không bị đánh nát nên không nhớ được bài học dạy dỗ, nói người ta là cái gì? Vậy người là cái thứ gì!"

Đã sớm có một tiểu thư đi mật báo tìm quân sự tới, Nguru Nhị không muốn chịu thiệt thòi, ra sức kêu thảm xin tha thứ: "Tiểu công tử mau tha cho ta đi, ta là đám nữ, đám nữ chính là ta!"

A Mộc cũng không tha cho hắn ta: "Sau này còn dám bắt nạt Đằng Lan tý tý, xem ta chính chết người không!"

Nguru Nhị gặm bùn, cũng sắp cũng mau rút xuống: "Không dám không dám!"

Ầm ỉ như vậy, Đằng Lan vừa mới vào trong phòng lại nhanh chóng chạy ra: "Đừng làm ồn nữa, Điện hạ tỉnh rồi."

Ánh mắt của nàng ta quét qua trên người hai người, không khỏi ngăn người ra.

Trọng Gia tỉnh dậy nhanh như vậy, A Mộc không để ý tới Nguru Nhị nữa, chạy chậm vào phòng.

Sau lưng có người nhanh chóng cời trói tay cho Nguru Nhị, kết quả vừa đứng lên, quần tụt hẳn xuống dưới, mọi người ba chân bốn cẳng kéo người từ trong vùng bùn dậy, còn vội vàng kéo quần lên giữ lại, Nguru Nhị cũng không dám lớn tiếng mắng, đành phải khẽ mắng mấy tiếng mẹ kiếp.

Dưới mái hiên vẫn còn nhỏ nước, trận mưa lớn này tới nhanh mà đi cũng nhanh.

A Mộc chạy một mạch vào phòng trong, vẻ mặt nam nhân âm u, sắc mặt không tốt chút nào, nhìn nàng hồi lâu lại không nói câu nào.

A Mộc cười hì hì: "Là Điện hạ này, hay là Điện hạ kia?"

Càng chọc cho nam nhân nhứ này: "Gì mà Điện hạ này với Điện hạ kia? Người tới đây."

Vừa nghe giọng điệu của hắn đã biết là Lý Dục, hiện tại A Mộc đã rất dễ dàng phân biệt được hai người, nàng tiến lên hai bước, nhe răng cười ra một nụ cười tiêu chuẩn: "Vừa mới dỗ Trọng Gia Điện hạ ngủ lại, Điện hạ muốn thưởng cho ta sao?"

Nói xong, nàng còn mặt dạn dày vươn tay ra.

Mười ngón tay của A Mộc hết sức nhỏ, đầu ngón tay sạch sẽ mềm mại, càng giống tay của một tiểu cô nương hơn.

Lý Dục ngược mắt liếc nhìn nàng, lại cầm một quyển sách ở đầu giường đập bốp vào lòng bàn tay nàng, mà quyển sách này vừa được lấy đi, trên đệm giường xuất hiện một lỗ thủng, rõ ràng là bị cắt đi.

Kỹ thuật cắt này thật sự rất không đồng đều, xiêu xiêu vẹo vẹo khoảng chừng bàn tay của một đứa bé vậy.

Ánh mắt của Lý Dục sáng quắc: "Người nói cho ta biết, đây là cái gì?"

A Mộc nháy mắt, mặt lộ ra vẻ kinh ngạc: "Đúng vậy đó, đây là cái gì vậy?"

Nguru Nhị chạy vào cáo trạng che mặt đi đến phía trước, vừa vào cửa thì quỳ xuống: "Điện hạ! Điện hạ phải làm chủ cho tôi!"

Lý Dục làm như không nghe thấy, chỉ nhìn vào A Mộc: "Ai cắt?"

A Mộc nhú mày: "Ai lại tự dung đi cắt một lỗ thủng trên mềm của Điện hạ làm gì, thật sự kỳ quái, Nguru Nhị ca người mau đến xem xem "

Nguru Nhị đảo mắt, lập tức kêu lên: "Điện hạ đuổi hết chúng ta ra ngoài, chỉ giữ lại mình người ở trong phòng, chuyện gì đều có thể là do A Mộc làm, còn có thể là ai chứ?"

Thật ra cũng chỉ là một cái mềm mà thôi, Lý Dục tức giận cũng không phải vì nó.

Chỉ là sau khi hắn phát hiện cái mềm bị cắt, khi đứng dậy mới nhìn thấy cái quần của mình cũng bị cắt một miếng trên đùi.

Cũng là vết cắt không có quy tắc, lúc này thì hay rồi, lập tức nổi giận.

Đương nhiên, những chuyện này chính là do A Mộc làm

Chỉ có điều đánh chết nàng cũng không thể thừa nhận, sao nàng có thể giải thích với người ta, ờ thì do bất cẩn dính phải máu của nàng, cho nên cắt đi? Cố tình càn quấy náo loạn với Nguru Nhị một trận ở trước mặt Lý Dục, Trường Lộ bước nhanh đến.

Bước chân của hắn ta nhanh, hai tay cầm một thiệp mời, thái độ thấp kém: "Điện hạ, phủ Thái tử cho người đưa cái này tới."

Trong phòng lập tức yên tĩnh lại, Lý Dục dựa vào bên giường, trên đùi của một chân lộ ra một mảnh da thịt, cảnh tượng này hơi có chút buồn cười, A Mộc mím môi nín cười, vội vàng chuyển mắt đi. Lý Dục vươn tay nhận lấy thiệp mời, mở ra xem, sắc mặt lại trầm xuống: "Không đi."

Nói xong ném thiệp mời sang bên.

Trường Lộ nhanh chóng lấy quần áo mới cho hắn, Nguru Nhị vẫn còn quỳ trên mặt đất kêu la khóc lóc muốn Lý Dục làm chủ cho hắn ta.

Trong khoảng khắc Lý Dục đứng dậy, A Mộc nhanh chóng mở lấy thiệp mời. Phủ Thái tử thịnh tình mời đón, là vì sinh nhật của một cơ thiếp, cũng khó trách Lý Dục chỉ liếc nhìn xem liền nói ra hai chữ "Không đi". Trong lòng A Mộc nhảy thình thịch, thật ra hôm nay là sinh nhật của nàng mới đúng, cơ thiếp ở phủ Thái tử, không biết có phải là a tỷ hay không.

Nàng không dám nhìn nhiều, liền đi theo sau lưng Lý Dục.

Không đến một lát, Trường Lộ lấy một bộ quần áo mới từ trong tủ đi tới: "Người của phủ Thái tử nói mura ngừng sẽ bày bàn, tối nay còn có kịch bóng."

Vừa nghe thấy kịch bóng, hai mắt A Mộc sáng lên: "Dù sao Điện hạ cũng không có việc gì, vậy đi xem kịch bóng đi, nhất định là rất đẹp!"

Lý Dục thay bộ đồ mới, ngoảnh đầu lại nói: "Không đi."

A Mộc nóng ruột, chạy đến trước mặt hắn, giang hai tay ra cản đường hắn: "Điện hạ, đi đi, nhé!"

Lý Dục giẫm lên cái quần vừa mới thay ra, rũ mắt nhìn mặt A Mộc: "Tránh ra."

Còn lâu A Mộc mới nghe theo, vốn vẫn luôn muốn vào phủ Thái tử chứng thật xem a tỷ ở đâu, khó khăn lắm mới có một cơ hội tốt này, sao có thể để vuột mất chứ, những lời Phủ Tô nói với nàng thật ra không phải không có lý. Trước tiên nàng phải tìm a tỷ, sau đó sẽ quyết định đi hay ở. Không chút nghĩ ngợi, nàng khụy hai đầu gối xuống quỳ trên đất. A Mộc đã từng làm sô vớ lần với cha nuôi, lúc này cũng ôm lấy chân Lý Dục, dánh vè so với Nguru Nhị quỳ ở một bên khóc lóc kể lể càng nghen khuất hơn, vành mắt đỏ lên, đôi mắt to đen láy, cứ thế trông chờ nhìn vào hắn.

A Mộc mếu máo: "Điện hạ dẫn ta đi xem kịch bóng đi xem kịch bóng đi, cầu xin Điện hạ dẫn ta đi đi, thật ra hôm nay cũng là sinh nhật của A Mộc, mọi năm đều đi xem kịch bóng với phụ thân, hôm nay không có phụ thân, chỉ có Điện hạ, cầu xin Điện hạ khai ân, mượn một chỗ xem kịch có được không, nếu Điện hạ dẫn ta đi, ta sẽ nói với Điện hạ hai lỗ thủng này vì sao mà có... được không?"

Lý Dục: "..."

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Editor: Nana Trang

Chuyện này là thế nào đây?

Nam nhân ôm lấy một cánh tay A Mộc, cực kỳ dùng sức.

A Mộc quay đầu, vươn tay véo mặt hắn một cái, bảo hắn buông tay.

Hắn kêu la không buông tay không buông tay, sau đó từ trong ánh mắt của người kia có thể nhìn thấy A Mộc nhếch nhác, cùng khuôn mặt của mình ánh lên trong mắt người kia, hoảng sợ.

Sau đó A Mộc nói: "Nghe lời, ta đi rồi sẽ trở về."

Không chỉ như thế, còn xoa nhẹ mặt hắn... Lúc này Lý Trọng Gia thật sự buông tay ra.

**

Trong xe ngựa xóc nảy, nam nhân khẽ rũ mắt xuống, khóe mắt có thể nhìn thấy vẻ mặt vui mừng của A Mộc.

Bình thường hành động việc làm của Trọng Gia không phải chuyện gì cũng tồn tại trong trí nhớ của Lý Dục, thỉnh thoảng thông qua hai mắt mình cũng có thể nhìn biết hắn làm gì.

Tỷ như trước đó không lâu, Lý Trọng Gia ôm A Mộc không buông tay.

Đây rốt cuộc là sao chứ!

Trong lòng nam nhân tức giận có thể nghĩ là biết, mà thiếu niên này, trước khi ra cửa cũng ôm chân hắn đau khổ cầu xin.

Thật ra hắn rất ghen ghét, Hàn Trương Từ là ai nào, trong nhà cũng không thiếu tiền bạc, lại là một người cao ngạo, sau ông ấy lại nuôi ra một đứa con trai... mặt dày vô sỉ như vậy?

Nói quý là quý, mở miệng là nói dối hết lần này đến lần khác, cũng không rõ câu nào là thật câu nào là giả.

Người nói hắn tính nết lớn mới quý sao, thật ra A Mộc không hề hèn mọn chút nào, mà trái lại, khi nàng bất động không nói chuyện, mặt mày như vẽ, kèm theo ngạo khí. Đương nhiên, bình thường vừa mở miệng thì hồng bét rồi, cột nhà không đứng đắn, mỗi lần nhìn thấy nụ cười không tìm không phổi của nàng, Lý Dục đều có xúc động muốn bóp chết nàng.

Mà so sánh như vậy, trong trí nhớ vụn vặt của Trọng Gia, Lý Dục quả thật không còn mặt mũi gặp người ta. Đáng tiếc hắn còn phải gặp người khác, lúc ấy phải dựa vào người hiểu rõ trước mặt, không cần nghĩ cũng biết trong lòng tức giận cỡ nào. Lời mời của Đại hoàng tử Lý Khái hắn không để ở trong lòng, vị biểu huynh quanh năm làm chút chuyện vô lý này, tật xấu tụ tập mỹ nhân chưa bao giờ sửa, cung chiều người này được thời gian rồi đến lúc không thích thì vứt sang một bên, cũng chỉ là một cơ thiệp mà thôi.

Nam nhân ngược mắt lên, không biết từ lúc nào, ánh mắt mang theo nét cười của A Mộc nhìn vào hắn.

Loại ánh mắt dò xét mang theo nịnh nọt này khiến hắn không vui chút nào: "Nhìn cái gì?"

A Mộc chống cằm, vẻ mặt ngây thơ: "Dáng vẻ của Điện hạ thật đẹp."

Lý Dục: "..."

Từ trước đến nay hắn đều nói một câu, người không nhìn thì làm sao biết ta nhìn người, bây giờ lại dùng giọng điệu quen thuộc để trêu chọc hắn, thái dương hắn giật giật, cố nén lửa giận: "Tôi hôm nay, nếu cha người tiến cung có thể thay đổi thánh ý, ngày mai người rời khỏi phủ Tấn Vương."

A Mộc cười: "Ngày về của Thái tử Triệu quốc không phải đã định rồi sao? Sao Điện hạ còn quan tâm như thế."

Lý Dục cười nhạo một tiếng: "Triệu Tướng quân mang quân hộ tống hồi Triệu? Thánh ý nào để bọn người ách chừng lấy được?"

Nói cũng phải, người bình thường cũng có thể nhìn ra huyền cơ trong đó.

A Mộc làm như không biết: "Như vậy nói cách khác, cha ta giúp Điện hạ làm việc, làm xong ngày mai ta có thể về nhà? Đúng không Điện hạ?"

Lý Dục bị nụ cười sáng rực của nàng làm phiền: "Tốt nhất là như vậy."

Xe ngựa đi không nhanh, A Mộc thấy hắn quay mặt qua chỗ khác thì ngâm nga một điệu dân ca, cũng không phải là hát rong, không biết tại sao đột nhiên lại y y nha nha lên, Lý Dục cẩn thận lắng nghe, lại không nghe ra là giai điệu gì, chỉ cảm thấy ca dao này có chút vui vẻ, đang nghiêng tai lắng nghe,

A Mộc đột nhiên dừng lại, vén màn cửa sổ lên, không biết nhìn thấy gì bên ngoài mà nhìn hồi lâu.

Lý Dục thuận theo ánh mắt của nàng nhìn sang, ở cửa lớn của phủ Thái tử, Thái tử Triệu quốc Phù Tô vừa mới xuống xe.

Có lẽ ánh mắt của A Mộc quá chuyên chú, ngay cả xe ngựa dừng lại từ bao giờ cũng không biết. Trường Lộ vén màn xe ở trước mặt lên, lúc Lý Dục xuống xe quay đầu lại liếc nhìn nàng: "Còn không xuống xe?"

Lúc này A Mộc mới hồi thần lại, đi theo hần xuống xe.

Xe ngựa của phủ Tấn Vương rất bắt mắt, các khách mời ở cửa lớn đều ghé mắt sang.

Từ trước đến nay Lý Dục nổi tiếng vì dung mạo, A Mộc đứng phía sau hần cũng dính ánh sáng của hần. Hôm nay nàng mặc trường bào tay hẹp, cùng một màu với thâm y của Thế tử, bên hông còn đeo mỹ ngọc linh lang, vừa đi vừa phát ra tiếng đĩnh đàng. Hai người đi vào phủ Thái tử đều rước lấy vô số cái nhìn, Phù Tô thì ở phía trước, nghe thấy danh hiệu Thế tử không khỏi quay đầu lại.

Đều là những lời nói kiểu cách, A Mộc không có tâm tư để nghe, chỉ kéo cổ nhìn quanh khắp nơi.

Đi được không xa thì liếc nhìn Phù Tô một cái, tựa như hồ hững lướt qua, Lý Dục đi ngang qua, Phù Tô cũng không nhúc nhích, A Mộc đi qua bên người hần ta, đi nhanh một bước đụng phải lưng của Lý Dục, mượn lưng hần bấu mỗi lần mặt quỷ với Phù Tô.

Phù Tô: "..."

A Mộc tròn mắt với Phù Tô nên đi không nhìn đường, cứ thế đi lên trước suýt chút nữa lại đụng vào người đằng trước, lúc nhìn lại mới phát hiện không biết Lý Dục đã xoay người lại từ khi nào, đang lạnh lùng nhìn nàng.

A Mộc vội vàng cúi đầu, lại nghe thấy Lý Dục thân nhiên nói: "Người rất quen với hần ta?"

Nàng tự nhiên lắc đầu: "Không có."

Vừa nghe thấy đã biết là nói dối, Lý Dục phát tay áo, A Mộc đuổi theo sát bước chân của hần.

Các khách mời đều nhập tiệc, A Mộc cũng đứng sau lưng Lý Dục, trên đài cao là những cái bóng lộn xộn chiếu ở đằng sau một tấm vải trắng, bên dưới là đám tỳ nữ trẻ tuổi gấp thức ăn, rót rượu, A Mộc không dám sơ sẩy, tỉ mỉ nhìn lần lượt, nhưng đều không nhìn thấy bóng dáng a tỳ. Không bao lâu, mỹ nhân thân bí trong lời đồn được người diu đi ra. Bấy giờ nàng ấy là cơ thiếp của Đại hoàng tử, mặc dù địa vị không cao, nhưng Lý Khái tự mình đi đón, tỳ diu đỡ, trên đường đi tuy cúi thấp đầu nhưng lại không thì lễ với bất kỳ ai.

Từ xa tới gần, đi đến dưới đài, ngồi ghế cao nhất là Thái tử Triệu quốc Phù Tô, Lý Dục ngồi cùng bàn. A Mộc cứ luôn tròn to hai mắt, Lý Khái diu đi đến trước mặt mọi người thì buông tay ra, nữ nhân hơi ngược mắt, nhẹ nhàng thi lễ, vừa mở miệng là âm thanh độc đáo, không kiểu không mị nghiêm túc nói từng chữ giống như ngọc châu rơi xuống bàn.

A Mộc mím môi, lúc nữ nhân thi lễ không hiểu sao trong miệng nhảy ra một chữ nhị.

Chỉ thấy nàng ta mày cong như lá liễu, đôi mắt đẹp như có tình, mày ngài lạnh nhạt tuyệt sắc, đôi môi không điểm cũng hồng, dung mạo không phấn son cũng đẹp, thêm một phần kiều lại mị, thêm một phần mị lại tục, từ trên xuống dưới, thân hình mềm mại tươi non, lúc đi đường hai vai cân đối, xứng với cảm y hoa phục, có thể nói là tuyệt sắc.

Trên tiệc đã có người tròn mắt há mồm, Lý Dục vẫn ngồi thẳng, vô thức quay đầu lại, quả nhiên A Mộc đã nhìn đến ngay người.

Thật là không có tiền đồ, mỹ nhân thế gian này còn nhiều mà, Lý Dục khẽ nhủ vậy.

Hai mắt A Mộc tỏa sáng, khoe môi toàn là ý cười, vừa cúi đầu thì nhìn thấy ánh mắt của Lý Dục, nàng không khỏi cúi người, ở bên cạnh hần khẽ giọng nói: "Điện hạ, tỳ tỳ này thật đẹp."

Có thể nhìn ra nụ cười này của nàng không giống với lúc bình thường, Lý Dục cười nhạt một tiếng: "Thật sao?"

A Mộc vừa muốn cãi lại hai câu, đột nhiên như chợt nhớ cái gì đó nhếch môi lần nữa: "Nhìn kỹ lại, không đẹp bằng Điện hạ."

Nàng cố tính tiến sát lại gần nói, Lý Dục quay đầu lại, ánh mắt như lưỡi dao.

A Mộc không nên nhiều lời, nhanh chóng đứng thẳng người lại.

Vốn nàng nghĩ, nổi tiếng vì cái đẹp, vậy trừ a tỳ ra thì còn có thể là ai nữa, a tỳ càng trưởng thành dung mạo càng đẹp ra, vì muốn lưu lại đường sống trong cuộc sống nên bình thường đều động tay chút xíu lên mặt, giảm đi một hai phần sắc đẹp, hôm nay tỳ ấy đã khôi phục lại khuôn mặt của mình, đường đường chính chính xuất hiện ở trước mặt mọi người, nàng thật sự vui vẻ.

Điều này nói rõ, mặc kệ là vì cái gì, Hàn Tương Tử sớm đã đưa a tỳ ra khỏi Phủ Dung Lý. "Nhị", chính là hai khắc sau tìm cơ rồi khỏi tiệc đi tìm a tỳ. Hôm nay là sinh nhật của nàng, nàng cũng thích xem kịch bóng nhất, vở kịch này rõ ràng là chính a tỳ muốn nhìn thấy nàng, nhớ nàng nên mới sắp xếp cho nàng, A Mộc nhìn vài trắng trên đài cao, trong lòng sớm đã vui như nở hoa.

Mắt thấy Lý Khái đã dẫn mỹ nhân đi xa, A Mộc còn nhìn theo bóng lưng cười ngây ngô, kịch hay sau màn vải trên đài cao đã bắt đầu, một loạt hình người nhỏ cao hai thước nhảy ra, Lý Dục không khỏi xoa trán, ngoắc ngón tay với A Mộc.

Lực chú ý của A Mộc đều bị mấy con rối sau màn hấp vậ: "Gì vậy, Điện hạ."

Lý Dục ngồi thẳng người, không hề có ý định coi kịch trước mặt, ngược lại Lý Dục muốn biết thiếu niên này sẽ giở trò gì, Trường Lộ ở lại trên xe rồi, cất giọng nói: "Rót rượu."

Vốn là có tỳ nữ tới rót rượu, nhưng hần từ chối.

A Mộc đứng bên cạnh, Lý Dục làm như lơ đãng vung tay áo giặt giặt đuôi nàng, khiến cho A Mộc cúi đầu, lúc này nàng mới hiểu là muốn nàng rót rượu, mặc dù không kiên nhẫn nhưng cũng khom lưng rót rượu.

Lý Dục ngoắc ngón tay với nàng lần nữa: "Tới đây."

A Mộc vội cúi đầu: "Chuyện gì ạ?"

Mặt Lý Dục lạnh như băng: "Không phải ngươi nói dẫn ngươi đến đây xem kịch bóng, ngươi sẽ nói hai lỗ thùng này là thế nào sao?"

A Mộc: "..."

Lý Dục làm bộ: "Nói đi, là chuyện gì?"

A Mộc meo máo: "Ta nói, Điện hạ có tin hay không?"

Dường như hai người không ai nghe thấy tiếng trống tiếng chiêng, ánh mắt Lý Dục thâm thúy: "Nói."

A Mộc thở dài: "Đó là máu của ta."

Rất rõ ràng, nói lời này ra ai có thể tin, vô duyên vô cớ chảy máu rồi làm dính lên mềm, lên quần của người ta chứ?

Đương nhiên Lý Dục không tin: "Vậy nói xem, ngươi và Trọng Gia đã làm chuyện hoang đường gì rồi?"

A Mộc vội vàng xua tay, đương nàng và Trọng Gia không hề làm chuyện hoang đường gì, chỉ là ôm một lúc lâu nên mới bắt cần dính chút máu, chỉ là lời này tuyệt đối không thể nói ra.

Vẫn nên nửa thật nửa giả thôi, A Mộc cúi người xuống thấp hơn, hạ thấp giọng: "Thật ra... Thật ra Trọng Gia Điện hạ vẫn luôn ôm ta, hần ấy... À không, là đáng đáp của Điện hạ ngài rất đẹp, ta ngắm đến trào máu mũi... Đương nhiên là hần chỉ ôm chứ không làm gì..."

A Mộc vờ về ngón tay, lại đứng thẳng người, còn len lén liếc nhìn hần ra về ta nói thật, ngươi đừng tức giận.

Hần có thể không tức giận sao? Lý Dục tình nguyện tiếng trống tiếng chiêng quá lớn không nghe thấy hần nói gì, Hàn Tương Tử chính là tâm phúc trước mặt Thiên tử, không những như thế, ông còn là vị kia của Thiên tử, quan hệ long dương* như vậy mới có thể dạy dỗ ra nhóc con vô liêm sỉ thế này, hần bỗng nhiên lộ vẻ chán ghét, vung tay áo gạt phăng không cho hần tới gần.

(* quan hệ long dương là đoạn tỵ, đồng tính á)

Chẳng thèm quan tâm nàng nghe thấy không, cứ thế mà mắng: "Đồ điên!"

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Editor: Nana Trang

Lý Dục phát tay áo, A Mộc không thể không lùi về sau.

Kịch bóng trên đài cao đang diễn đến đoạn đặc sắc, sao nàng cam lòng từ bỏ không xem

Từ nhỏ A Mộc đã thích những thứ cô lộng huyền hư này, hôm nay thấy a tỳ, trái tim càng nhẹ nhõm hơn, nàng đứng sau lưng Lý Dục, ngẩng mặt nhìn màn vải trên đài.

Bóng con rồi phía trên hết sức rõ nét, ngựa chiến kêu hí, võ kịch giờ mới bắt đầu.

Phù Tô nghiêng mắt thờ ơ nhìn, không khỏi mím môi. Sau khi biết thân thể của nàng thì không thể không cảm thán, trưởng thành ở hoàn cảnh nào mới có thể có dáng vẻ này, không hề có chút dáng vẻ thẹn thùng của thiếu nữ, ngay cả hấn nhìn mà cũng than thở.

Rõ ràng mới bị châm chọc xong, nhưng lại không dòi mắt đi được.

A Mộc tới gần, Lý Dục không kiên nhẫn gạt lần nữa, nhóc con mặt dày lại không thêm đề ý đến, lại mặt dày mày dạn nhích tới gần chút. Lý Dục quay đầu lại, ánh mắt lạnh như băng nhìn chăm chăm vào A Mộc, lúc này nàng mới ngượng ngừng lùi về sau.

Buồn bực bị nàng đùa giỡn trước đó đã bị Phù Tô sớm ném lên chín tầng mây rồi, trong lúc quay đầu nhìn thì ý cười hiện lên.

Đương nhiên A Mộc nhìn thấy hấn, nàng lườm hấn một cái.

Phù Tô cũng không để ý, chỉ âm thầm ngoắc ngón tay với A Mộc, muốn bảo nàng tiến lên, đáng tiếc người ta không để ý tới hấn, đành phải xoay người lại.

A Mộc không nhúc nhích, vẫn đứng sau lưng Lý Dục như cũ, nhìn một loạt bóng trên màn vải thì vô cùng vui vẻ, bất chợt nàng phát hiện động tác vừa rồi của Phù Tô, vạt áo ngoài rơi xuống đất, A Mộc tiến lên một bước, yên lặng dẫm lên.

Nàng đứng ở giữa Phù Tô và Lý Dục, bên cạnh còn có Xuân Mai Đông Sinh đi cùng.

Chiêng trống trên sân khấu vang dội, phía sau Phù Tô như có mắt, lặng lẽ vươn tay qua kéo, nắm lấy cổ tay A Mộc, hấn hơi dùng sức ngón tay cái, ấn một cái trên cổ tay của A Mộc.

Phù Tô im lặng cười cười: Người một nhà.

Mượn tay áo rộng che giấu, A Mộc phản tay nắm ngược lại.

Từ nhỏ nàng luyện không chỉ có khéo tay, mà còn có lực tay.

Nắm lấy tay Phù Tô, A Mộc lập tức nở nụ cười.

Phù Tô cũng cười, đương nhiên rất nhanh hấn không cười được nữa.

A Mộc vẫn nhìn lên đài, khuôn mặt của Phù Tô càng tái nhợt, hấn vội vàng quay qua, dùng âm thanh không cao không thấp gọi một tiếng: "A Mộc."

Một tiếng này làm cho Lý Dục quay đầu lại, A Mộc nhanh chóng buông tay hấn ra, vội vàng đứng bên cạnh Lý Dục lần nữa.

Uống chừng hai khắc, nàng cúi đầu xuống: "Điện hạ, ta đi nhà vệ sinh một lát."

Đương nhiên Lý Dục không kiên nhẫn, cũng lườm nhìn nàng.

A Mộc chui vào trong một đám tỷ nữ, rồi vòng vo đi ra ngoài, nàng nhớ rõ phương hướng a tỷ đi, trong phủ Thái tử vốn không canh phòng nghiêm ngặt, cũng đều do a tỷ sắp xếp xong xuôi, bước nhanh đi tới sân sau, đảo mắt qua, nhìn mười mấy gian phòng sáng đèn một chút thì đi tìm a tỷ.

Bóng ở trên ô cửa sổ có thể nhìn ra là bóng của Lý Khái, trong phòng có mấy nha hoàn đứng bên cạnh, không biết tại sao nam nhân lại đi tới đi lui, dáng vẻ sốt ruột.

Rõ ràng là mời khách đến xem kịch bóng, nhưng chủ nhà lại không xuất hiện, thật đúng là không nói nổi.

A Mộc đi lên trước, dán sát vào bức tường ở sân sau núp ở trong chỗ tối.

Không bao lâu, quả nhiên Lý Khái dẫn một đám người nối đuôi nhau đi ra, cả sân sau rốt cục cũng yên tĩnh lại, A Mộc khom lưng, bước chân cũng nhẹ hơn, bước nhanh đến dưới song cửa sổ, nàng đẩy cửa ra, leo vào trong.

Ở ngoài phòng có hai nha hoàn cúi đầu chụm lại một chỗ không biết nhìn vật gì, A Mộc đi đến sau lưng đánh cho mỗi người một cái ngát xiù rồi nhẹ nhàng đẩy qua bên. Lúc này nàng mới có thể đi vào phòng trong, trong phòng không có người khác, mỹ nhân nằm nghiêng trên giường, dáng người quen thuộc này khiến trái tim A Mộc nhảy dựng lên, không kiềm được bước chân nặng hơn chút.

Có lẽ nghe thấy động tĩnh, nữ nhân vô cùng mất kiên nhẫn: "Đi ra ngoài, đi ra ngoài đi, ta bảo các người đi ra ngoài hết đi! Đã nói rất nhiều lần rồi, đầu ta đau không muốn xem kịch bóng!"

Đương nhiên A Mộc biết a tỷ đang đợi nàng.

Nàng đi đến trước giường, nhếch môi cười nói: "Muội cũng đi ra ngoài sao?"

Nữ nhân giật mình, ngay sau đó xoay người ngồi dậy, bốn mắt nhìn nhau, nàng ấy kéo người đến ngồi lên giường: "A Mộc! Mấy ngày này muội vẫn tốt chứ?"

A Mộc lắc đầu, ôm cổ a tỷ, vùi mặt vào vai nàng ấy: "Không tốt, a tỷ, muội không hề tốt."

Ngày đó sau khi tách ra, liên tục không hề có tin tức gì về A Mộc, sao trong lòng có thể an tâm được. Mộc Kiếm Anh vỗ nhẹ lưng nàng, gần như lệ nóng lưng tròng: "Sao lại không tốt, ai bắt nạt A Mộc của chúng ta, nói cho a tỷ, a tỷ nghĩ cách bắt nạt lại!"

A Mộc cọ đầu lên vai nàng ấy: "Không nhìn thấy a tỷ, làm sao mà tốt được."

A Mộc meo mào, đáng vẻ như là bị ủy khuất vậy.

Thật ra hai tỷ muội vẫn luôn chưa bao giờ tách xa nhau, trong lòng Mộc Kiếm Anh chưa chút, nhưng thời gian cấp bách nàng ấy không có nhiều cơ hội ôm lấy nàng, vươn tay đẩy muội muội ra, nàng ấy nhìn ra bên ngoài: "Hai nha hoàn kia thì sao?"

A Mộc: "Bị muội đánh ngất rồi."

Mộc Kiếm Anh tựa như vỗ về vuốt mặt nàng: "Muội nghe đây A Mộc, hiện tại có một cơ hội tốt, Thái tử Triệu quốc sắp hồi Triệu, muội đi theo hắn đi, đừng trở lại đây nữa."

A Mộc tựa lên vai a tỷ, chỉ cảm thấy giờ khắc này vô cùng an tâm: "Thái tử Triệu quốc đã tới tìm muội rồi, hắn nói cữu cữu vẫn còn sống, muốn mang chúng ta hồi Triệu, còn muốn phục hưng quân Mộc gia, để chúng ta xứng danh phủ Quốc Công."

Mộc Kiếm Anh mím môi: "Đúng, tuổi muội còn nhỏ có thể không nhớ rõ, tỷ đã từng thấy, đúng là cữu cữu chúng ta, nhưng A Mộc biết không? Hiện tại tỷ không có yêu cầu nào khác, chỉ cầu cho muội bình an là được."

A Mộc không khỏi xúc động: "A tỷ ở đâu muội sẽ ở đó, tỷ ở Tề quốc, muội cũng không đi."

Mộc Kiếm Anh ngẩng mặt, mở to mắt để không cho nước mắt chảy xuống: "Không, A Mộc muội nhất định phải đi, nếu thân phận của chúng ta đã bị người ta đoán được, nếu muội không đi, không bao lâu nữa sẽ có nhiều người biết hơn, nơi này đã không còn an toàn rồi, muội đi trước, tỷ tìm cơ hội đi tìm muội."

Nói thì dễ, nhưng một khi tách ra thì không biết đến bao giờ mới có thể gặp lại, A Mộc đương nhiên lắc đầu: "Muội có thể làm bất cứ việc gì vì a tỷ, chỉ riêng không thể rời khỏi a tỷ."

Mộc Kiếm Anh cắn môi, cúi đầu trán kề trán với muội muội: "A Mộc, nếu muội thật sự muốn làm chút gì đó cho a tỷ, vậy hãy đi cùng cữu cữu đi, phủ Quốc Công của chúng ta không thể mai một uổng phí như vậy, năm đó mẫu thân chúng ta cũng là võ tướng tiếng tăm lừng lẫy, cho dù là nữ nhân cũng phải là người đầu đội trời chân đạp đất, nữ nhân không thua đấng mày râu, nếu muội có thể xứng danh phủ Quốc Công, cho dù tỷ đi theo mẫu thân cũng là cái chết có ý nghĩa!"

A Mộc còn muốn lắc đầu, Mộc Kiếm Anh lại càng nghiêm mặt, dùng sức đẩy nàng đứng dậy: "A tỷ không nuôi muội nữa, thì không quản được muội đúng không?"

Mộc Kiếm Anh mặc cảm y, nhưng không thể che hết đau khổ ở giữa hàng lông mày.

A Mộc không khỏi rơi lệ: "Tỷ luôn nói muốn muội đi, a tỷ ở đây chịu khổ, sao muội nhẫn tâm đi được đây!"

Nước mắt vừa mới rơi xuống, Mộc Kiếm Anh bước xuống giường, vung tay lên tát A Mộc một cái, A Mộc bị đánh đến đầu kêu ong ong, trong lúc nhất thời quen cả khóc.

Mộc Kiếm Anh trợn mắt nhìn: "Khóc! Khóc cái gì! So với những tên khát cái ăn không đủ no mặc không đủ ấm ở trên phố, ta sống tốt hơn không biết bao nhiêu lần! Lúc này không đi thì đợi đến bao giờ! Trên dưới Mộc gia ta hơn một trăm người, sao có thể chết không rõ ràng! Triệu Thị nhất định sẽ chiến, đánh thì đánh, nếu muội có thể phục hưng Mộc gia, ta còn là a tỷ của muội, nếu cứ khẳng khẳng không đi, a tỷ nói cho muội biết, ngày mai ta sẽ thất cổ trong phủ Thái tử này!"

Nàng ta trợn mắt hung dữ, vẻ mặt phẫn hận.

A Mộc tiến lên muốn ôm "A tỷ!"

Mộc Kiếm Anh phất tay áo đẩy nàng ra: "Ta không có muội muội như muội."

A Mộc lập tức rơi nước mắt dữ dội hơn: "A tỷ!"

Mộc Kiếm Anh vẫn đẩy nàng đi: "Muội đi đi, từ nay về sau muội muốn làm gì thì làm cái đó, đừng tới tìm tỷ nữa, tỷ cũng không sống được mấy ngày."

A Mộc tiến lên bắt lấy tay áo nàng ta: "A tỷ!"

Một bên mặt của nàng đỏ lên, liên tiếp kêu ba tiếng a tỷ, giống như chó và mèo sắp bị ném đi vậy.

Cuối cùng Mộc Kiếm Anh không đành lòng, vươn tay xoa xoa mặt nàng: "Muội đồng ý với a tỳ, hiện tại chỉ có thể đồng ý."

A Mộc trịnh trọng gật đầu: "Nếu a tỳ muốn, vậy muội sẽ đi."

Cuối cùng Mộc Kiếm Anh cũng hài lòng nhếch môi: "Được A Mộc..."

Nói xong thì đi lên ôm lấy nàng.

Còn lần này, không đợi hai người phát ra bất kỳ âm thanh nào, trong sân đã có âm thanh nam nhân giận dữ mắng mỗ, A Mộc lập tức nghiêng người, tránh né cái bóng trên ô cửa sổ, tránh cho bóng của mình chiếu ra ngoài. Bên ngoài có hai tỳ nữ ngất xỉu nằm trên đất, hai tỳ muội bốn mắt nhìn nhau, một người đưa hai tay ra sau lưng, một người kéo mạnh cái chân trời hai tay Mộc Kiếm Anh lại, cực kỳ ăn ý.

Tiếng bước chân càng lúc càng tới gần, A Mộc nhanh chóng cầm khăn tay của a tỳ ở trên giường nhét vào miệng nàng ấy, trong lúc cửa phòng bị đẩy ra, nàng lập tức chui người xuống dưới giường.

Mộc Kiếm Anh đứng lúc ngã xuống giường, tiếng nam nhân vang lên bên ngoài: "Người đâu!"

Trong lúc kêu người thì hần xông vào phòng trong, cửa sổ còn mở, ẩm ướt sau cơn mưa tựa như xâm nhập vào trong phòng, khắp nơi đều hơi nước, nữ nhân ngã ở trên giường, trong miệng phát ra tiếng ô ô, hai mắt rung rung, đang nhìn chăm chăm vào mặt hần ta, bộ dạng điềm đạm đáng thương.

Lý Khái bước nhanh tới trước giường, ôm chặt lấy người vào trong ngực, sau đó rút khăn tay trong miệng nàng ấy ra: "Dung Việt, thế nào rồi? Có bị thương ở đâu không?"

Đã có thị vệ điều tra bên ngoài, nam nhân hao phí sức lực mới gỡ được mảnh vải buộc sau lưng nữ nhân.

Mộc Kiếm Anh ở phủ Thái tử vẫn luôn dùng cái tên Dung Việt này, lúc này vùi ở trong ngực Lý Khái, ôm lấy cổ hần ta, nước mắt tí tách rơi xuống: "Làm ta sợ muốn chết, vừa rồi có một người áo đen che mặt vào trong phòng trời ta... Điện hạ đừng bỏ ta lại..."

Nói nhiều sai nhiều, nữ nhân cũng không nhiều lời, cứ vùi ở trong ngực hần khóc nức nở, lực chú ý của Lý Khái đều ở trên người nàng, ôm lấy nàng, khẽ nhen lên trán nàng: "Không sao, không sao..."

Hần ta chỉ lo cúi đầu dỗ dành, hai tỳ nữ bị đánh ngất xỉu bên ngoài kia đã sớm bị người khiêng đi, trong phòng hết sức yên tĩnh, Mộc Kiếm Anh nói gì cũng không chịu tiếp tục ở lại chỗ này, trước đó Lý Khái dụ dỗ nàng bao nhiêu lần để nàng đi đến trong phòng hần đều không chịu, vừa vận mỵ nhân bị kinh hãi, lúc này bế người đi ra ngoài.

Trong đêm yên tĩnh, dường như còn có thể nghe thấy tiếng đàn cầm ở sân trước.

Không một ai phát hiện ra, A Mộc nằm ở dưới giường, dùng một tay che kín hai mắt của mình.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phủ Dung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Nana Trang

Lúc A Mộc trở lại thì luôn cúi đầu.

Nàng nhẹ nhàng kéo tay áo nam nhân, cảm xúc hết sức sa sút.

Vốn đang xem kịch bóng nhảm chán kia, Lý Dục không có hứng thú gì, lúc này A Mộc lại mang dáng vẻ như gặp quỷ tới, càng khiến cho tâm tình của hần không tốt.

Đương nhiên A Mộc không rảnh quan tâm đến tâm tình của hần, chỉ cúi thấp đầu: "Điện hạ, có chuyện này muốn nói."

Âm thanh của nàng thấp đến mức không nghe thấy được, tiếng chiêng trống trên đài vang dội, dưới đài hỗn loạn một mảnh, nhưng Lý Dục lại nghe rõ được, bởi vì A Mộc nói mãi.

Hần đành phải xoay người lại: "Chuyện gì?"

A Mộc tiến sát lại chút: "Điện hạ, ta có thể đi về trước không, nơi này thật sự đau quá."

Trong lúc nói chuyện nàng ấn tay vào bụng mình, nhìn sắc mặt trắng bệch quả thực không giống làm bộ, cũng là nàng muốn tới, mà cũng là nàng muốn đi. Lý Dục im lặng nhìn nàng: "Đi thôi."

Hai mắt A Mộc ửng đỏ, vội vàng cúi đầu lùi ra.

Nàng đúng là đau bụng thật nhưng không ghê gớm như nàng nói, phủ Thái tử mời Lý Dục, nếu đã đến thì không qua nửa đêm không về được, Trường Lộ đưa A Mộc đến ngoài cửa chính, còn đặc biệt dặn nàng đừng chạy loạn khắp nơi, mau về phủ đi.

Đương nhiên nàng không có thời gian đi loạn, ra khỏi phủ Thái tử quả nhiên có người đi theo nàng.

A Mộc vẫn luôn ngoan ngoãn đi về hướng phủ Tấn Vương, thẳng đến khi vào cửa sau mới thoát khỏi theo dõi, nàng rất muốn trở về phòng của mình nằm, không muốn làm cái gì cả, nhưng nàng không thể, mượn bóng đêm che lấp treo tường ra khỏi phủ Tấn Vương lần nữa.

Vào canh giờ này, nếu quả thật Hàn Tương Tử vào hoàng cung, vậy cũng sắp trở về rồi.

A Mộc ra khỏi phủ Tấn Vương thì đi thẳng đến ngõ số chín, cửa chính tiểu viện lại mở ra, nàng biết đây là ký hiệu Hàn Tương Tử không có ở nhà, cũng chỉ dựa vào trong ngõ tối chờ đợi.

Nàng cần phải tỉnh táo, nàng cần phải có lựa chọn.

Gió đêm mang theo khí lạnh sau cơn mưa thổi qua người nàng, không biết đợi bao lâu, rốt cục có tiếng vó ngựa lộc cộc từ xa tới gần, A Mộc thì người ra, nhìn thấy rõ là Hà Kỳ Chính đánh xe thì bước nhanh ra ngoài.

Trên đường không có người đi đường qua lại, A Mộc bắt chợt quỳ hai gối xuống trước cỗ xe ngựa.

Hà Kỳ Chính vội vàng ghì ngựa lại, xoay người nói: "Là A Mộc."

Người trong xe vừa mới từ hoàng cung về, không vén màn xe lên, chỉ khẽ ừ một tiếng: "Đỡ nó lên đây."

A Mộc nhanh chóng đứng dậy, đi tới chui lên xe.

Trong xe có một chiếc đèn mờ, nam nhân xoa tóc dài ra, da thịt trắng nõn càng làm ông trẻ tuổi hơn, Hàn Tương Tử ngồi dựa vào vách xe, một tay đang bấm Phật châu trong tay mình.

A Mộc ngồi xuống, ngược mắt nhìn ông: "Phụ thân."

Hàn Tương Tử vẫn chỉ vân vê Phật châu: "Chuyện gì? Không phải đi với Thế tử xem kịch bóng sao? Sao về nhanh vậy?"

Hai mắt A Mộc ửng đỏ: "Còn nhìn thấy a tỷ, nhìn tỷ ấy có vẻ sống rất tốt, con cũng rất vui mừng."

Nam nhân cười nhạt một tiếng, vẫn không nhìn sang: "Sao không hỏi hôm nay tiến cung kết quả thế nào? Không sợ ngày mai con không ra được khỏi phủ Tấn Vương à?"

A Mộc lắc đầu: "Nếu phụ thân nhận lời con, sẽ làm được."

Nhìn dáng vẻ của nàng có chút ngốc, Hàn Tương Tử nhíu mày nhìn nàng, không khỏi thở dài: "Năm đó nhìn thấy hai người các con đã cảm thấy là một phiền toái, không ngờ đã nhiều năm như vậy mà vẫn còn phiền, hiện tại a tỷ con đã rời khỏi Phủ Dung Lý, trong phủ viện Triệu Thị cũng đã nhà cửa không yên, con xem như trò cười là được, đừng tiếp tục nhớ đến chuyện lúc trước nữa, làm tốt Hàn Mộc của con, tương lai còn trông cậy vào con chăm sóc cho ta khi về già mới đúng."

A Mộc mím môi, cúi đầu không nói lời nào.

Hiếm khi Hàn Tương Tử kiên nhẫn mở miệng với nàng: "Thời gian Thái tử Triệu quốc hồi Triệu đòi lại hai tháng, hôm nay ta phá lệ vào cung, chỉ sợ hậu hoạn vô cùng không có ngày yên ổn... Nhưng cũng không sao, qua một thời gian yên tĩnh lại ta tìm việc cho con làm, đừng làm những chuyện trộm cắp kia nữa, đường đường chính chính mà sống quan trọng hơn."

A Mộc cũng biết, một khi thật sự dâng thân vào trong đó, e rằng không thể dễ dàng thoát thân.

Bản thân nàng thật đúng là thành điểm yếu của Hàn Tương Tử, ngẩng đầu nhìn cha nuôi, tâm tư nàng cực kỳ phức tạp, một khi phải

lựa chọn giữa ông và a tỷ, ngày sau sẽ không có đường hồi hận.

Hàn Tương Tịch thấy nàng vẫn luôn im lặng thì hơi ngạc nhiên: "Tôi làm gì?"

Lúc này A Mộc cười: "Nhớ phụ thân, trở lại thăm người."

Hàn Tương Tịch lườm nàng một cái: "Lúc nói dối có thể chớp mắt không, nhớ ta? Thật sự nhớ ta thì sau này mỗi ngày ở bên cạnh ta hầu hạ ta rửa mặt rửa chân."

A Mộc gật đầu: "Được, con chợt nhớ tới trước kia phụ thân luôn hỏi con, là phụ thân quan trọng hay a tỷ quan trọng, hiện tại nghĩ lại, hai người đều là người thân của con, quan trọng như nhau."

Hàn Tương Tịch: "..."

A Mộc: "Thời gian không còn sớm nữa, con phải mau chóng trở về, phụ thân bảo trọng."

Nàng hơi ngẩng mặt, dáng vẻ cười cực kỳ thoải mái.

Ngược lại Hàn Tương Tịch hết sức không thích dáng vẻ cố ý dõ dành người khác lúc này của nàng, nhưng không đợi ông nói thêm gì, A Mộc đã đứng dậy, động tác nàng cũng nhanh, giống như con cá lùì ra ngoài, nam nhân vén màn lên, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng A Mộc trong bóng đêm, lao nhanh chạy đi.

Rõ ràng đã đến cửa nhà, lại không vào nhà.

Rõ ràng vẻ mặt khổ sở, rồi lại phải cười ra cho người ta xem, A Mộc cố nén bi thống chạy rất lâu, nàng lớn lên

ở ngõ số chín của Tế quốc, vừa nghĩ tới lúc quả thật từ biệt nơi này, thật sự rất khó viết bỏ được. Nàng hiểu ý của Hàn Tương Tít, cha nuôi tạo cho nàng cuộc sống thuận lợi suông sẻ, cũng khéo léo sắp xếp một a tỷ giả vào phủ Tướng quân để Triệu Thị vĩnh viễn không có ngày lành, xem như là xả giận vì nàng, để nàng quên đi Mộc Vương phủ, trở thành Hàn Mộc chân chính, sau này bảo vệ a tỷ cùng chăm sóc cha nuôi, cứ vậy mà sống hết một đời.

Nhưng nàng không thể, nàng cũng không cam chịu.

Chỉ có a tỷ là nàng không buông bỏ được, hôm nay lấy cái chết uy hiếp, càng cắt đi cọng rơm trong lòng nàng,

Lúc nàng còn nhỏ Hàn Tương Tít vẫn luôn hỏi nàng, muốn biết ở trong lòng nàng, cha nuôi quan trọng hay a tỷ quan trọng, mỗi lần nàng đều dùng ánh mắt "Biết rõ còn hỏi" nhìn ông, hôm nay nàng nói dối.

Nhưng cho dù cha nuôi không quan trọng bằng a tỷ, A Mộc cũng muốn vì ông làm chút chuyện cuối cùng gì đó.

Không thể trở thành nhược điểm của Hàn Tương Tít, khiến người ta lên án.

Nàng cũng muốn trở thành người mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức có thể ôm a tỷ dưới cánh chim...

Lúc trước nàng giấu không ít vàng bạc châu báu, gọi La Tiểu Hồ dẫn dò một phen, lấy hai túi nhỏ ra đưa cho nhà Triệu di nương, sắp xếp xong tất cả công việc, lúc này mới chạy về phủ Tấn Vương.

Quả nhiên đã muộn, A Mộc đứng ở ngưỡng cửa, nhìn bóng dáng nam nhân chiếu lên ô cửa sổ không khỏi thốn thức.

Chắc hẳn hần cũng không phải là đèn đã cạn dầu, dĩ nhiên phát hiện điều gì đó khác thường mới nita đường từ phiu Thái tử chạy vội về, ngồi ở trên giường đợi nàng, ở giữa hoa viên, dường như có tiếng dế đang gọi, gió nhẹ thổi qua khuôn mặt nàng, trong bóng đêm có thể những hoa hoa cỏ cỏ kia muôn ngàn sắc thật, đứng thẳng đón gió. Vàng trắng sáng nhờ lên cao, ánh trăng màu trắng bạc rơi lên người thiếu niên, đối diện với một đám thị vệ của phiu Tần Vương rút đao ở phía trước, nàng không tự giác nắm lấy cái túi, vẻ mặt vô tội.

Dương nhiên, dù sao nàng tự mình xuất phiu cũng bị bắt rồi, không cần thiết phải che giấu.

Trường Lộ đứng ở dưới mái hiên: "A Mộc, Thế tử gọi người vào."

Biết ngay mà, cần gì cần đao chứ, A Mộc ôm quyền với các thị vệ: "Lam phiên nhường một chút."

Nói xong thì đẩy người ra hai bên, dưới ánh mắt lạnh lùng của Trường Lộ đẩy cửa phòng ra, còn quay đầu vẫy vẫy tay với hần. Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, thật ra đối với sắc mặt âm tình bất định của Lý Dục thì nàng càng thích Trọng Gia thần kinh hơn, gần đây người này cực kỳ ỷ lại vào nàng, rất dễ gạt gẫm, nàng yên lặng thờ dài, rút cuộc vẫn lướt nhanh tới.

Nam nhân ngồi trên aiuona lên. Hào ài. trên bàn thấp đặt

một cái chén, trên nắp chén vẫn còn bốc hơi nước, rõ ràng chưa động tới.

Lý Dục đã cởi áo ngoài, hai tay cầm thẻ tre, ánh mắt nhợt nhạt: "Đi đâu?"

A Mộc cười hì hì tiến lên chấp tay: "Bẩm điện hạ, là do không yên lòng nên về nhà thăm cha, lão nhân gia ông ấy nhờ ta chuyển lời với Điện hạ, nói Điện hạ cứ yên tâm, chuyện đã làm xong rồi."

Nam nhân không khỏi cười nhạo: "Lão nhân gia? Nếu Hàn đại phu biết người nói ông ta như vậy còn không thổ huyết à, năm đó ông ấy chính là mỹ nam tì nổi danh Yên kinh, người quả thật dám nói lời ấy."

A Mộc nhún vai: "Đúng vậy, cha ta là mỹ nam tì, cho nên ta cũng là mỹ nam tì."

Lý Dục: "..."

Thiếu niên này dường như luôn có năng lực chạy lệch đề, cũng đánh giá thấp trình độ trơ trẽn của nàng, nam nhân gấp thẻ lại, đặt ở trên bàn thấp: "Ta tin rằng ý chỉ của Thánh thượng rất nhanh sẽ hạ xuống, vụ án trước đó người và đồng bọn ám sát Triệu Tưống quân đến bây giờ vẫn chưa kết thúc, cần nhắc một chút, tạm thời người ở lại phủ Tấn Vương làm thị vệ tùy thân của ta, ngày mai để Trường Lộ đi thông báo cho Hàn đại phu một tiếng."

A Mộc nháy mắt nhìn hắn.

Biết ngay sẽ là như vậy mà, Lý Dục cho là hắn bắt

được điểm yếu của Hàn Tương Tử, sẽ không dễ dàng buông tay, may mắn nàng đã sắp xếp xong xuôi, sẽ không liên lụy đến cha nuôi, A Mộc chỉ mỉm cười, cũng không nói gì.

Lý Đức ngược mắt: "Thế nào? Không nguyện ý sao?"

A Mộc lắc đầu: "Nguyện ý! A Mộc rất thích Điện hạ, dung mạo Điện hạ dễ nhìn, tính tình cũng tốt, ở lại bên cạnh Thế tử làm người hầu, bao nhiêu người đều không có may mắn này đây!"

Ánh mắt Lý Đức thâm thúy: "Thật sao?"

A Mộc bưng lấy mặt mình, bày ra dáng vẻ háo sắc: "Điện hạ không biết các cô nương trong kinh vừa nhìn thấy người đều có dáng vẻ vô cùng vui mừng muốn xông lại sao? Ta cũng giống các nàng ấy, rất thích Điện hạ."

Mặc dù Lý Đức chán ghét dáng vẻ ti tiện này của nàng, nhưng không ngăn nổi khuôn mặt tươi cười của A Mộc, rốt cuộc bỏ qua cho nàng.

Chẳng mấy chốc Ngưu Nhị và một tiểu tư nữ cùng thừng tầm lớn tới, Trương Lộ cũng đi vào hầu hạ Lý Đức cởi quần áo, A Mộc tiếp tục đứng đây cũng không được, mà đi ra ngoài cũng không phải, từ trước đến nay nàng cực kỳ tùy ý chuyện nam nữ, vốn cũng không có cơ hội quan sát kết cấu thân thể nam nhân ở khoảng cách gần, như thế cũng tốt, cơ hội đến rồi!

Chỉ có điều... Đó là thứ gì?

Cởi hết quần áo, lúc đầu Lý Dục vẫn không nhận thấy ánh mắt của nàng, thẳng đến khi hắn bước vào trong thùng vừa mới ngồi xuống, lúc này mới phát hiện A Mộc trừng lớn hai mắt, vẻ mặt đỏ khốc đỏ cười, trong lúc quay đầu A Mộc đã bỏ nhào người tới.

Nước vừa dúi ẩm, A Mộc cố gắng tiêu hóa sự thật nam nhân và nữ nhân, quả nhiên khác nhau này, hai tay niêm nở ấn lên đầu cái nam nhân: "Ta chà lưng cho Điện hạ nhé..."

Trong lúc nói chuyện đã vẩy bọt nước lên, Trường Lộ vừa muốn giận dữ mắng mỏ nàng, Lý Dục lại phát tay với hắn ta. Mười ngón tay của A Mộc mảnh khảnh, là do từ nhỏ mức độ Hàn Tương Tì bảo vệ đôi tay này của nàng còn cao hơn mặt nàng, cho nên không có vết chai nào trên lòng bàn tay, ấn trên bờ vai nam nhân, quả nhiên cực kỳ mềm.

Thoải mái đến mức không hiểu sao trong đáy lòng hắn dâng lên chút sóng gợn...

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3439737#p3439737>

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chốn Phù Dung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 33: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Nana Trang

Rõ ràng là muốn giữ chân nàng, lý do gì cũng đều quang minh chính đại.

A Mộc đứng ở bên giường, trong tay còn cầm một ghế tròn, cả người ướt nhẹp vẫn đang nhỏ nước, đang kinh hãi nhìn xuống dưới. Vừa rồi bầu không khí còn rất tốt, cực kỳ hài hòa, lúc A Mộc kì lưng cho Lý Dục dùng chút sức lực, bởi vì hai vai hắn cứng nên cứ ấn mạnh xuống, kết quả nam nhân khi này còn mất kiên nhẫn với nàng giờ lại ngủ thiếp đi.

Sau đó trong lúc nàng đang do sự có nên đánh thức gọi hắn dậy hay không, nam nhân bỗng nhiên đè lấy tay của A Mộc đặt ở trên vai, xoay đầu lại về

mặt âm u tàn độc, A Mộc còn chưa kịp phản ứng đã xảy ra chuyện gì thì thấy cổ tay đau xót, cả người liền bị Lý Dục phản tay nhấc qua vai, đánh ngã vào trong bồn tắm.

Thùng tắm to lớn, nhưng do có hai người ngồi vào trong nên lộ vẻ hết sức chen chúc.

A Mộc ngồi xồm ở trên người nam nhân, lúc nàng ngã nhào vào trong nước cực kì nhếch nhác, ngã ở trước ngực Lý Dục, bởi vì bị sắc nước nên cũng bất chấp tất cả quơ loạn tóm lấy hai thứ, đương nhiên có thể nàng tóm lấy vị trí có chút quá nhạy cảm, nam nhân lập tức nổi giận, bóp cổ nàng, lại nhấc cổ áo của nàng lên đáng vắng ra ngoài.

Lúc A Mộc bò từ trên mặt đất dậy, nam nhân đã đi ra khỏi bồn tắm, hẩn đi chân trần, kéo áo ngoài qua khoác lên người, che lại tất cả vị trí quan trọng. A Mộc vô thức nhảy dựng lên, nắm lấy cái ghế nhảy lên cái sập.

Đó không phải là Lý Dục.

Mà là Thế tử Trọng Gia bạo tẩu, nếu như là Lý Dục thì cho dù nổi giận cũng sẽ khắc chế, mà lúc này ánh mắt của nam nhân kia thoát nhìn muốn giết người, nàng cầm cái ghế lên không chút do dự kêu to: "Trường Lộ! Ngươi Nhị ca! Vào nhanh!"

Bên ngoài tất nhiên có người bảo vệ, A Mộc vừa kêu lên, cửa phòng lập tức bị người ta đẩy mở ra.

Trường Lộ thật sự đi vào, A Mộc thờ phào một hơi, nhìn về hướng Lý Trọng Gia lần nữa: "Mau, mau đỡ Điện hạ các người..."

Nam nhân lại đưa lưng ra, thất đại lại, chỉ lạnh nhạt nói: "Đi ra ngoài."

Trường Lộ không chút do dự, lui ra ngoài lần nữa,

A Mộc: "..."

Lý Trọng Gia xoay người lại, trên tóc dài vẫn còn nhỏ nước: "Ta muốn giết ngươi!"

A Mộc thấy hẩn đi thẳng về phía mình, vội vàng nhảy xuống: "Điện hạ, ta là A Mộc đây, ngươi quên ta rồi sao? Chúng ta là huynh đệ song hành, ngươi cũng quên sao?"

Nam nhân hung tợn nhìn nàng: "Ngươi vừa phạm vào điều gì?"

Nàng đã phạm phải cái gì?

Nàng vừa mới kỳ lưng xoa bóp huyết vị trợ giúp giấc ngủ cho Lý Dục mà thôi, không ngờ lại gọi Trọng Gia ra, kết quả hẩn vừa tỉnh lại thì muốn mạng của nàng. A Mộc vẫn lui về sau khi hẩn tới gần: "Ta kỳ lưng cho Điện hạ, à đúng rồi ca ca của ngươi nói để ta kỳ lưng cho hẩn, ta thật sự không làm gì cả!"

Trong mắt Trọng Gia lộ ra vẻ hung hăng: "Tốt nhất ngươi đừng gạt ta, vừa rồi rõ ràng có một nữ nhân ở đây."

A Mộc: "..."

Nam nhân càng tới gần thêm: "Ta cho ngươi biết, trên thế giới này nữ nhân đều không phải là thứ tốt, đều là kẻ lừa gạt, đáng vẻ càng đẹp càng yếu đuối thì càng sẽ gạt người, ai dám đến trước mặt ta, ta sẽ bóp chết nàng ta."

Đây là địa bàn của người ta, A Mộc ném cái ghế đi, giơ hai tay lên: "Không có, không có nữ nhân nào cả Điện hạ, vừa rồi vẫn là ta, ca ca ngươi bảo ta kỳ lưng cho hẩn, trong phòng này làm gì có nữ nhân chứ, ngươi cũng nhìn thấy, thật sự không có ai hết, không tin ngươi tìm xem"

Mười ngón tay của nàng hết sức nhỏ, lòng bàn tay có hơi trắng bệch.

Nam nhân tiến đến trước mặt thiếu niên, ép người ta đến bên tường: "Thật à?"

Một tay A Mộc rút chùy thủ ở bên hông giấu ở trong tay áo, tay phải run rẩy đưa lên trước, rồi ngừng ở bên mặt hẩn: Thật sự là ta."

Tay trái của nàng sẵn sàng tấn công, mắt nhìn chăm chăm vào mặt Lý Trọng Gia, thấy hẩn không có bất kỳ động tác nào thì tự ý xoa lên mặt hẩn.

Đầu ngón tay của A Mộc nhẹ nhàng phát qua, quả nhiên là mềm đến khó tin.

Lệ khí trong mắt Lý Trọng Gia dần dần trở nên mê mang, thậm chí hẩn còn đề lên tay A Mộc, nhẹ nhàng vân vê đang trên mặt hẩn: "A Mộc, thật sự là ngươi, tay ngươi mềm quá."

A Mộc cũng không dám khinh thường: "Ừ, là ta."

Nam nhân nhìn khắp nơi, lúc này hai người đã giẫm đầy nước, quay đầu nhìn thoáng qua bồn tắm kia thì khẽ nhú mày: "Ta không muốn rửa mặt, cũng không muốn ngủ, A Mộc ngươi chơi với ta đi."

Tốc độ hần trở mặt lúc nào cũng nhanh hơn lật sách, cả người A Mộc đều ướt đầm, gió đêm thổi qua cửa sổ lạnh lạnh, kính nguyệt của nàng đã hết nhưng cũng biết không được để lạnh, đành phải dỗ ngọt hần: "Điện hạ đi vào phòng trong đợi ta chút nhé, ta thay quần áo khô sẽ trở lại, lát nữa sẽ đọc sách cho Điện hạ nghe, mau vào đi."

Nàng đẩy người

đi vào, tận mắt thấy Trọng Gia mặc dù rất không cao hứng nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi trên giường đợi nàng. Lúc này nàng mới xoay người đi lấy quần áo sạch, bên ngoài khắp nơi đều là nước, dọn dẹp xong A Mộc lại qua loa lau cho mình, thay quần áo trong rồi trở lại phòng lần nữa, lúc này nam nhai đã ngồi xếp bằng ở trên giường rồi.

Lúc này A Mộc đã lau khô tóc, đến bên cạnh bàn cố ý thêm hương mới đi đến bên giường ngồi xuống.

Trọng Gia vẫn luôn chăm chú nhìn nàng: "A Mộc người đẹp quá."

Bình thường A Mộc cũng khen Lý Dục như vậy, nàng im lặng: "Người đẹp hơn ta nhiều."

Tóc Trọng Gia vẫn còn nhỏ nước, A Mộc khăn đưa cho hần lau khô, giống như bà mẹ già kể hai ba chuyện vui nơi phố phường cho hần nghe, kể chuyện diên diên hùng hùng của nàng ngày thường đi đến nơi nào chơi, cuối cùng còn làm mấy trò hiếm lạ để hần xem rất lâu, lúc này mới đỡ được người ta ngồi.

Dương nhiên, chính nàng cũng ngủ thiếp đi.

Sáng dậy mặt trời đã lên cao, Lý Dục sớm đã rời đi, Đẳng Lan bưng chậu nước đứng ở bên ngoài gọi nàng, Ngưu Nhị cũng đứng bên khinh thường liếc nhìn nàng. Hai ngày này hần ta bị bỏ qua bên, mà nàng lại được Thế tử Điện hạ đối đãi đặc biệt, sau khi phát hiện thiếu

niên này vô si hồ lên giường Điện hạ hai lần, thì cũng chỉ liếc mắt xem thường mà thôi.

Rời giường rửa mặt, A Mộc chỉ vui vẻ một chuyện là không cần thay dây vải nữa, sáng sớm cũng không có Lý Dục ở đây, sai người mang nước ấm vào, đóng cửa phòng lại thoải mái khoan khoái tắm rửa, nàng để Đặng Lan ở ngoài cửa trông chừng, ngâm hơn nửa canh giờ mới leo ra khỏi phòng tắm.

Quả nhiên là nam nhân vẫn đơn giản hơn nữ nhân nhiều.

Độn dẹp trong ngóc một lượt xong thì đã gần trưa, cha con Lý Dục vào triều thế mà vẫn chưa trở về, Trường Lộ cũng không ở đây. A Mộc cầm lấy yêu bài* lắc lư mấy cái ở cửa lớn, phát hiện hoàn toàn không có người để ý tới nàng, nên nghênh ngang mà rời khỏi phủ Tấn Vương.

(* tấm bài đeo ở bên eo, eo là yêu [yêu])

Trên phố muôn vàn náo nhiệt hết sức tưng bừng cũng không lọt nổi vào mắt xanh của nàng, A Mộc đi tới đầu đường ném một khối bạc vụn nhỏ vào trong bát của một ăn xin bên cạnh, bảo người đó đi đến ngõ sau của Phủ Dung Lý tìm La Tiểu Hồ đến gặp nàng, còn mình thì đi đến nơi lân cận phủ Tương quân.

Đần đần vào thu, buổi trưa cũng không quá nóng.

A Mộc đứng canh gần nửa ngày cũng không nhìn thấy người nào đi ra khỏi phủ viện, ngược lại nhìn thấy Triệu Thị từ trong cung quay lại, xuống xe liền mắng lão nô theo hầu hai câu, giận dữ bỏ đi, vừa nhìn đã biết là tâm trạng không tốt rồi. Chắc là sáng nay Thánh thượng thay

không rời rời. Nhưng từ sáng này chính những ngày
đổi thánh ý, quả nhiên là kéo dài thêm hai tháng mới đưa
Phù Tô hồi Triệu, lúc này mới ông ta mới lúc mình
không có chỗ để phát tiết.

Từ cửa sân trước phủ Tướng quân quay ngược trở về,
trên đường gặp được La Tiểu Hồ tìm nàng khắp nơi, A
Mộc để hẳn canh chừng trước cửa phủ Thái tử, nhìn xem
có cơ hội thì đưa một phong thư cho a tỷ, nói hai chữ:
Yên tâm.

Tất cả đều dần dò xong, A Mộc quay người trở lại một
trà lâu ở gần phủ Tấn Vương.

Con phố này phần lớn đều là tiêu điểm trà lâu, lúc trước
nàng đã để ý đến, mỗi ngày gần như Phù Tô đều đến một
trà lâu không mất mất uống trà, tên là tiểu xá Thanh
Phong, tổng cộng chỉ có hai tầng nhỏ, bên trong phần lớn
là nhà gian, ngày thường rất ít người đến uống trà, thường
quây đều ở bên ngoài đánh cờ, phơi nắng.

Ước chừng lúc qua trưa, A Mộc đi vào trà lâu, thường
quây kia đang nằm ở trên mặt ghế lắc lư, tiểu hỏa kế ăn
mặc chỉnh tề, khom lưng đi ra đón.

Không đợi A Mộc mở miệng, người tới liền nở nụ cười:
"Vị đây chính là tiểu gia A Mộc nổi danh ở ngõ số
chín?"

A Mộc cười: "Chính là tiểu gia ta."

Về mặt tiểu hỏa kế sùng kính: "Mau mau xin mời, lâu
hai có người chờ ngài đấy, lên đi!"

Ít nhiều A Mộc cũng đoán được chút ít, cũng không nói nhiều đi lên lầu hai. Trên lầu cái gọi là nhã gian cũng cực kỳ đơn giản, chỉ có cái bình phong đơn giản, cửa ra vào dùng bức rèm châu ngăn cách, cực kỳ tao nhã yên tĩnh.

Chỉ có một gian ở cửa ra vào có người đang đứng, nàng liếc một cái thì như thấy là Triệu Vạn và Đông Sinh.

Nha đầu kia đã vẫn chưa hết hy vọng muốn làm việc dưới tay Phù Tô, nàng cũng hết cách, chỉ hung hăng lườm nàng ta một cái, vén rèm châu lên đi vào, trên bàn bày trà cụ, trên lầu khắp nơi đều là hương trà, bên trong còn mang theo hương gỗ đàn hương thanh đạm, quả thật cực kỳ yên tĩnh, khiến tâm tình người ta thoải mái không ít.

Bên cạnh bàn có hai nam nhân đang ngồi, một người chính là tiểu diện hồ* Phù Tô mặc cẩm y hoa phục đeo mũ ngọc nhỏ, lúc này đang cười hợp mắt nhìn A Mộc, vẻ mặt đương nhiên. Người còn lại có dáng dấp chừng ba mươi mấy tuổi, trên khuôn mặt nghiêng tuấn tú có một vết sẹo, nhìn có hơi dữ tợn, ngồi bên cạnh Phù Tô, ánh mắt vẫn luôn dừng ở trên người nàng.

[* nham hiểm; khẩu Phật tâm xà; miệng thơn thớt, dạ ót ngâm; con hồ liết cười (ví với người bên ngoài thì cười nói vui vẻ, bên trong thì vô cùng độc ác)]

A Mộc đi vào ôm quyền: "Làm phiền, Điện hạ."

Phù Tô nhướng mày: "Nào có, chúng tôi đợi người ở đây nhưng không nghĩ tới người lại đến nhanh như vậy, đã nghĩ thông suốt rồi đúng không?"

A Mộc luôn luôn cẩn thận, cũng không đáp ngay.

Phù Tô cười, vẫy tay với nàng: "Yên tâm, tiểu lâu này là của Triệu quốc chúng ta, là người mình, ngày thường cũng ít khách, thỉnh thoảng mới có hai ba bàn, ta sai người canh chừng phía dưới, người có lời gì có thể yên tâm nói ra."

Hắn vừa dứt lời, nam nhân bên cạnh đã đứng lên: "Thật sự là Ninh nhi nhà ta."

Người kia nên một quyền lên bàn, người thân trước mặt nhưng lại ẩn nhẫn mới không nhào qua, chỉ nhìn đường nét trên mặt nàng. A Mộc đã không còn nhớ rõ người trước mặt, nhưng có thể là sự thân thiết cốt nhục trời sinh này, khiến nàng phản ứng được người kia là ai, cũng thốn thức theo.

Năm đó rời khỏi Triệu quốc, sau này nghe nói hơn một trăm khẩu nhân ở Mộc Vương phủ không một ai sống sót, a tỷ ôm nàng khóc rất lâu.

Nhưng không ngờ được, còn có cữu cữu sống trên đời này.

Người thân gặp nhau đương nhiên xót xa khó nhìn, nam nhân xài bước đi qua, quan sát A Mộc từ trên xuống dưới: "Bọn họ gọi con là gì? A Mộc?"

A Mộc gật đầu, lại thấy Phù Tô ở bên cạnh nhếch môi: "Nghĩ thông nhanh vậy à? Thật sự muốn quay về Triệu quốc cùng bọn ta sao?"

A Mộc vươn tay ra muốn cữu cữu ngồi trước, sau đó vén vạt áo cũng ngồi xuống theo: "Ừm, trong khoảng thời gian

này có lẽ chúng ta không thể gặp nhau, Điện hạ và cữu cữu chỉ có thể chờ ta, ta còn hai chuyện gấp muốn làm."

Nam nhân đại chỉ là kích động nhưng chỉ có thể nói: "A Mộc..."

A Mộc mím môi: "Không đến một tháng con sẽ rời khỏi phủ Tấn Vương, đến lúc đó trên đời này không còn người tên Hàn Mộc nữa. Tối nay có thể con sẽ đến tìm hai người, bởi vì ở phủ Tướng quân còn có một thứ cần phải cầm về, đó là đồ của Mộc Vương phủ chúng ta, cũng là đồ của mẹ con, không thể để bọn họ làm bẩn được."

Phù Tô cười, không khỏi nhúu mày: "Thế gian này sợ rằng sẽ không tìm được diệu nhân như A Mộc, ai haizz..."

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3439992#p3439992>

Bạn đang đọc truyện *Giữa Chón Phù Dung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.